

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

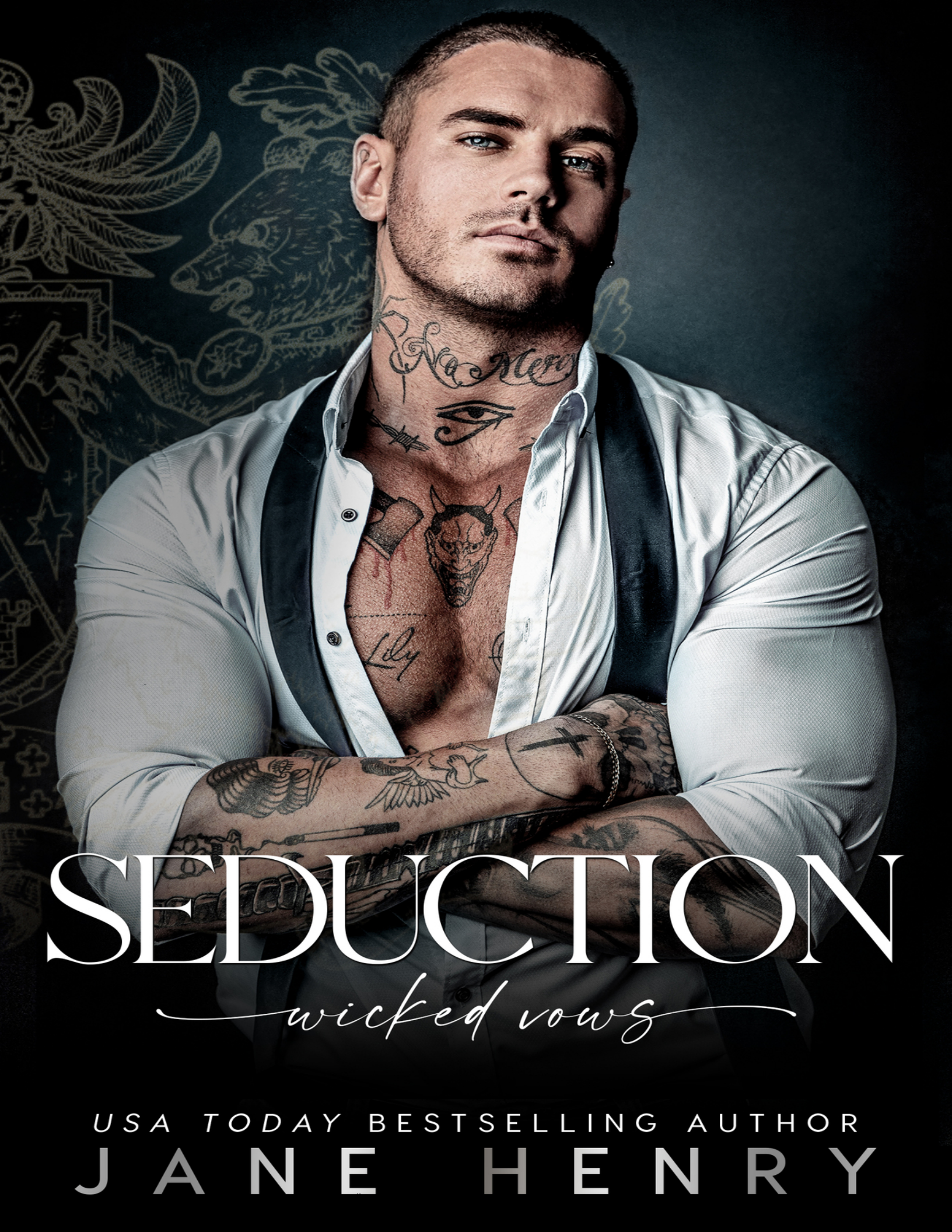
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEDUCTION

wicked vows

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
JANE HENRY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

SEDUCTION

6 D6RK BR6HV6 F6KE H6RRI6CE
ROH6NCE

SİHİRLİ YEMİNLER
3. KİTAP

JANE HENRY

Baştan Çıkarma: Karanlık Bir Bratva Sahte Evlilik Romantizmi

Copyright © 2024 by Jane Henry Tüm

hakları saklıdır.

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla benzerlikler veya benzerlikler yalnızca tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan çalışmanın izinsiz olarak çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya Yapay Zekaların (YZ) eğitiminde kullanılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

Kapak fotoğrafı: *Michelle Lancaster*

Popkitty tarafından kapak resmi

Playlist

[Spotify'da 'Baştan Çıkarma' Çalma Listesini Dinleyin](#)

CONTENTS

[Özet](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Sonsöz](#)

[Önizleme](#)

[Jane ile](#)

[Tanışın](#)

SYNOPSIS

Görevim basit ama ölümcül: Vera Ivanovanın yeni işe alınmış koruması olmak ve babasına suikast düzenlemek.

Ama zeki ve meydan okuyan Vera bir koruma istemez. Onun yerine tehlikeli bir oyun öneriyor: Toplum içinde onun sahte kocası olacağım.

Vera karşılaştığım hiç kimseye benzemiyor; zeki, muhteşem, evcilleşmemiş ve el değmemiş. İstedğim her şey ama sahip olabileceğim hiçbir şey yok.

Nihai planımın tamamen yok olması ve ölmesi. Arzuyla yanıp tutuşurken, yeni bir taktik seçtim: baştan çıkarma.

Ona sadece en karanlık fantezilerinde ve kitaplarının sayfalarında hayal ettiği, hem zevk hem de acı dolu bir dünya göstereceğime yemin ediyorum. Yine de Vera benim için bir eşten fazlası olduğunu kanıtlıyor, beni kendi baştan çıkarma oyununa hapsediyor ve beni saplantılı bir erkeğe dönüştürüyor.

Şimdi, görev ve tutku arasında bir savaşın içindeyim... Aileme olan sadakatim ve düşmana olan baştan çıkarıcı aşkım arasında kaldım.

CH6PHER ONE

Nikko

HY FOOHSHEPS bir davulun amansız vuruşu gibi kaldırıma vuruyor. Ciğerlerim patlayacakmış gibi hissediyor ve bacaklarım ağrıyor. Yanından geçtiğim kiraz çiçeklerinin ya da parktaki yayaların telaşını zar zor fark ediyorum; gözlerimdeki terden kör olmuş durumdayım. Kendimi daha çok zorluyorum, daha hızlı, daha *uzun*. Bu bir zihin oyunu, bir zihin sikişi.

Her şey öyle.

Maple ve Tower Caddeleri arasındaki sol köşeyi dönüyorum ve hedefimi görüyorum. O kadar uzaktayım ki sadece bir bulanıklık var, ama önümdekini net bir şekilde görebildiğim sürece devam edebilirim.

Akıl hocam Kolya bana her türlü *eğitimle* -tüm eğitimlerle- sanki hayatın tehlikedeymiş gibi yüzleşmen gerektiğini söyledi. Hiçbir şey boşuna değildir. Sağlıklı bir kalp ya da daha güçlü ciğerler için koşmuyorsunuz; sizi yakaladığında boğazınızı kesecek bir düşmandan kaçıyorsunuz.

Nihayet Mikhail ve Aria'nın evine vardığımda duruyorum, ellerimi başımın arkasında birleştirmiş, nefesimi tutmaya çalışıyorum. I

Günün ilerleyen saatlerinde durgun yaz sıcağının habercisi olan rüzgârın esintisini zar zor hissediyorum.

Dışarıdaki arabaları fark ettim. Aleks ve Harper , muhtemelen küçük çocuklarıyla birlikte. Annemin arabası burada ama Polina yok. Viktor. Lev.

Kaşlarımı çatarak telefonumu çıkardım ve yere baktım. Hiçbir aramayı ya da mesajı kaçırmam ve bugün de durum farklı değil. Hiçbir şey kaçırmadım. O zaman neden herkes burada?

Görüşümü temizlemek için kolumu terli alnımda gezdiriyorum ve merdivenleri tırıs tırıs çıkıyorum.

"İşte geldi." Mikhail, kucağında bir yaşındaki oğlu Sasha ile kapının önünden geçerken başını sallayarak onu selamlıyor. Romanov ailesinin *pakhan*'ı ve herkesin ağabeyi olarak Mikhail'in ilk çocuğa sahip olması uygundu. Zamanı gelmişti.

Kardeşim Aleksandr bebek oğlunu, ikinci ikizini kucağında tutan eşi Harper'ın yanında tutuyor. Her iki bebek de babalarının parlak mavi gözlerine ve annelerinin bal sarısı saçlarına sahip. Bir çocuğun kahkaha sesine dönüyorum ve annemin Harper'ın yürümeye başlayan çocuğu Ivy ile el ele yemek odasına doğru yürüdüğünü görüyorum.

Mikhail ve Aria'nın bebeğinin bir yaşına girmesi ve Aleksandr ile eşinin ikizlerinin olmasıyla birlikte ailemiz hızla büyüdü. Harper'ın yeni yürümeye başlayan bebeğinin de aileyi tamamlamasıyla annem dört torunuyla tam bir ihtişam içinde. Onu yıllardır bu kadar mutlu görmemiştim.

Bunun olması gerekiyordu. New York'un Coney Island ve Manhattan arasında kalan bölgesi Cove'da kendimizi önde gelen Bratva grubu olarak kabul ettirmek istiyorsak, kök salmamız gerekiyordu. İşe alma ve genişleme sadece bir yere kadar.

"Nerelerdeydin?" Mikhail tersler.

Terden kayganlaşmış ve vücuduma yapışmış kolsuz egzersiz tişörtümü, koşu şortumu ve koşu ayakkabılarımı işaret ediyorum. "Gala için takım elbisemi deneyeyim dedim. Paparazzilere falan hazırlanmak için."

"Tepeden tırnağa ter içinde yüzüyor," diye yanıtlıyor Harper. "Kokusunu buradan alabiliyorum. Ya koşudan yeni geldi ya da kimse bize ne olduğunu söylemedi."

zombi kıyameti kapımızda."

Aleksandr kıkırdar, başını sallar. "Nikko Pazar günleri öğlenleri *hep* koşuya çıkar, Mikhail. Bunu biliyorsun. Pazartesiden cumaya, sabah beşte yaptığı antrenmanlara göre saat ayarlayabilirsin, ama pazar günü ara verir ve sadece koşuya çıkar."

Mikhail kaşlarını çatarak, "İşte bu yüzden bu saçmalıkları takip etmen için sana para ödüyorum," diyor. Çocukların varlığı onun yavaşlatıyor. İsteddiği zaman küfredebildiği günleri özlediğine bahse girerim.

İkisinin de yanından geçip mutfağa gidiyorum. "Bir şey mi kaçırdım? Neden herkes burada?"

Ben bir şişe su alırken ikisi birbirlerine bakıyorlar. Mikhail başını sallıyor. "Evet. Konuşmamız gereken acil bir konu var ama bekleyip yüz yüze konuşmak istedik. Sadece biz."

Başka bir deyişle, çocuklara bakabilmesi için annemin gelmesini beklediler. Dadıların hiçbiri pazar günleri çalışmıyor.

İlginç.

Boş su şişesini fırlatıp buzdolabına uzanıyorum ve bir protein shake alıp kapağını kapatıyorum ve yarısını birkaç yudumda içiyorum. "Ne oldu?"

Mikhail kaşlarını çatır. "Harper'ı zehirleme girişimi ile Lev'e yapılan saldırı arasında bir bağlantı keşfettik."

Daha dik duruyorum, anında tetikteyim. Bu durumun türden bir cezalandırma doğrudan benim omuzlarıma düşecek.

Birinin ölmesi gerektiğinde, beni ararlar.

Yedi dakika sonra yeni duş almış ve giyinmiş bir şekilde Mikhail'in okyanusa bakan balkonunda oturuyorum. Aleks solumda oturuyor, küçük kardeşim Viktor ise sağımda bir fincan kahve içiyor. Mikhail yolda, çünkü baş hackerımız ve siber güvenlik uzmanımız olan eşi Aria'ya danışması gerekiyordu.

"Aleks, oluyor?" diye sordum.

Aria'nın yanında çalışan Aleksandr, Mikhail'in balkonundan görünen Manhattan silüetine bakarak kara kara düşünmektedir.

Başını sallar. "Mikhail'i bekle. Hepimizin hazır bulunması gerekiyor."

Viktor, sessiz ve iri yarı, düşünceli bir şekilde oturuyor. Ağır grubumuzun sadece varlığı - iri yarı, dövme ve genellikle deri giyimli olması düşmanlarını uzaklaştırmak için yeterli olabilir. Öyle değilse de, bir şeyler yapmaya istekli ve muktedirdir.

Lev ise ayağa kalkıyor ve adım atmaya başlıyor. Birkaç yaş farkla en küçük kardeşimiz olan Lev eğitilmiş bir dövüşçü ve ekibimizin stratejisti. Atletik yapısıyla, zor durumlarda manevra yapması ve gerektiğinde kendini savunması için gönderdiğimiz kişidir. Kendine güvenen, kadınları kendinden geçiren manyetik bir kişiliğe sahip olan Lev, romantik bir ilişkiye asla girmez. Başka şeylerle çok meşgul.

"Ollie bize katılıyor mu?" Lev sorar, çenesi

gergindir. "Uzaktan."

Tanrım. Mikhail ve Aria'nın oğulları Sasha doğal bir yıldan fazla oldu ve kardeşimiz Ollie Moskova'da çalışıyordu. Sasha'nın vaftizi için eve geldi, sonra da doğruca Moskova'ya geri döndü.

"Eve ne zaman geliyor?"

Aleks başını sallıyor, çenesinde bir kas seğiriyor. "Bilmiyorum." "Birlikte olduğumuzda daha güçlüyüz," diyorum başımı sallayarak.

"Bu doğru olabilir," diyor Mikhail balkon kapısından bizi karşılamak için çıkarken, "bu durumda doğru olmayabilir."

Bu ne anlama geliyor?

Mikhail bize katılıyor ve kapıyı kapatıyor. Onu merakla izliyorum. Yüzündeki o bakışı biliyorum. Bize söylemek istediği şey büyük.

Mikhail sandalyelerin yanından geçip balkonun kenarına doğru yürürken, "Aria Aleks bazı önemli bilgilerin kilidini açtı," diyor. Ferforje çite yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. Kalın kaşlarının altındaki koyu kahverengi gözleri, altın sarısı, bronz teni ve koyu kahverengi saçları

Altın benekleri onu neredeyse tanrısal bir görünüme büründürüyor. Mikhail hepimizden biraz daha medeni görünse de, ona Sibiryakaplanı denmesinin bir nedeni var.

"Bir süredir bize saldıranların izini sürdüğümüzü biliyorsunuz. Olayı rakip Bratva ve birkaç yan grupta sınırlandırdık. Son haftalarda Aria, yan grupların aslında hiçbir saldırının arkasında olmadığını, ancak daha büyük gruplar tarafından finanse edildiğini keşfetti." Gözleri sertleşirken sesi ayıklaşıyor. Mikhail'in Sibiryakaplanı olarak bilinmesinin bir sebebi var.

"İsimlerimiz var."

New York'taki diğer rakip grupların aksine, bizimki kan bağıyla birbirine bağlı olmayan tek gruptur. Bizden önceki diğer Rus grupları gibi babamız da hepimizi evlat edinerek ailemize bağlılığımızı sağlamaya karar verdi. Ama bizi birbirimize bağlayan şey kan bağımız değil.

Sadakat. Onur. Güven. Aileye geliş şeklimize rağmen aile bağlarımız derinlere uzanıyor.

Mikhail bize ismimizle seslendiğinde, bu bir silahlanma çağrısı gibidir. Bir çağrı. Gece gökyüzünü aydınlatan ve hepimizi harekete geçiren bir işaret fişegi. Herhangi birimiz diğerimiz için hayatını feda edebilir, bazı rakiplerimizin asla yapamayacağı bir iddia.

"İsimler," diyor Lev, çenesi gerilerek. Son yıllar genç yüzünün yumuşak hatlarını sertleştirmiş. Babamızın ölümünün ardından Mikhail'in *pakhan* yapılmasından kısa bir süre sonra, topyekûn bir saldırı sırasında yediği dayak sonucu hastaneye kaldırılmış. Sayıca azdı ve bir gece kulübünün dışında ölüme terk edildi.

Mikhail doğruldu. Lev kişisel olarak saldırıya , Mikhail'in karısı neredeyse zehirlenerek öldürülüyordu. "Ivanov. Petr Ivanov."

Lev başını sallayarak, "Orospu çocuğu," dedi nefesinin altından. "Onun için yaptığımız onca şeyden sonra."

"Doğru."

Babam henüz buradayken ve biz de yeni kurulmuş bir grupken, Ivanov'un gözetimini kendi riskimizi göze alarak, geriye dönüp baktığımızda çok az bir ücret karşılığında yürüttük.

"Umurunda değil. Koy'un sahibi olduğumuzu biliyor ve o da katılmak istiyor." Mikhail başını sallar; daha fazla açıklamaya gerek yoktur. Hepsi içeri girmek istiyor.

Babamın ölümünden sonra en büyük rakibimiz Fyodor Volkov'u alt ettik. Ancak onun ölümünden sonra, diğer gruplar gıpta ile bakılan Koy'da güç ve ilgi için yarıştılar.

Ivanov.

Bir hedefimiz olduğunu öğrenince içimi bir ürperti kaplıyor. İşte burada *benim* uzmanlık alanım devreye giriyor. Ayağa kalkıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. "Bana her şeyi anlat."

Mikhail başını sallıyor.

"Ivanov'larla ilgili sorun Petr'in dokunulmaz olması. Kendisini korumak için, çoğu kişinin tüm ailesi için harcadığından daha fazla zaman ve para harcıyor. Klasik ders kitabı narsisti. Bu yüzden etrafı, onu güvende tutmak için her şeyi göze alacak bir canavarlar ordusuyla çevrili."

Homurdanıyorum. "Sanki umurumda. Bana bir keskin nişancı tüfeği ve bir nişangah verin, etrafına ne kadar koruma koyarsa koysun onu indiririm."

Mikhail başını sallar. "Yapacağınızı biliyorum ama bu riske değmez. Kolya ve ben istişare ettik ve daha iyi bir planımız olduğuna inanıyoruz."

Damarlarımda ateş dolaşıyor. Saldırıya uğrayan benim ailem. En iyi yaptığım şeyi yapmak istiyorum.

"Mikhail. Daha iyi bir plan mı? Onu dek ortadan kaldırmak için beni göndermekten daha mı iyi?"

"Otur Nikko," diyor Mikhail sakince. "İntikam alacağına dair hayatım üzerine bahse girerim. Ama sonra ne olacak? Durum bundan daha karmaşık. Ya bu bizi alaşağı etmeye yönelik çok daha büyük bir planın sadece başlangıcıysa? Ya güçlü bir pozisyondaki başka bir adam adına hareket ediyorsa? Ya Petr Ivanov'un suikastı yıktığımız ilk domino taşıysa?"

Başa çıkamayacağımız kadar büyük bir şey mi? Ivanov'u saf dışı bırakmamız gerekiyor ama bunu yapmadan önce çok net bir stratejimiz olmalı."

Haklı olduğu bir nokta var. Dinlerken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve sonunda isteksizce başımı sallıyorum. "Devam et."

"Planımızı oluşturmamıza yardımcı olacak daha fazla ayrıntıya sahibim." Kolya'nın sesi arkamdan geliyor. Döndüğümde onun balkona girdiğini görüyorum. Mikhail'den on yaş büyük olan Kolya, babamın ordudaki en iyi arkadaşlarından biriydi. Bizim için bir ağabey, bizi göğüs göğüse dövüş ve daha pek çok konuda eğiten bir akıl hocası oldu. Mikhail ailemizin reisi olurken, Kolya sonsuza dek danışmanımız olarak kalacak.

Hepimiz dinliyoruz.

Kolya çenesini sıvazlayarak balkona doğru yürüyor. Her birimize bakıyor, bakışları benimkilerle buluştuğunda gözlerinde bir fırtına kopuyor. Bu kişisel bir mesele. "Ivanov'un iki kızı var. Biri *Ledyanoye Bratstvo*'nun yüksek rütbeli bir yüzbaşıyla nişanlı."

Viktor'un yüz hatlarının üzerinden bir gölge geçiyor ama o kadar çabuk geçiyor ki acaba hayal mi ettim diye düşünüyorum. Her zaman soğukkanlı bir yüzü vardır, herhangi bir duygu belirtisi göstermek onun yapacağı bir şey değil. Çenesinde bir kas kıpırdıyor. Onlar hakkında söylediğinden daha fazlasını mı biliyor?

"Ama küçük kızı Vera Ivanova bekar. Zeki. Ve çarpıcı."

Mikhail, Kolya'nın yerden devam ederken gözlerini bana dikeyyor.

"Vera Ivanova, Moskova'da yetenekli tıp öğrencilerine yönelik prestijli bir lisansüstü öğrenci programına katılmak üzere seçildi. Karımın kusursuz araştırmaları sayesinde, itibarını ailesinden daha çok önemseydiğini öğrendim. Yirmi yıldır karısıyla aynı yatağı paylaşmıyor ve Rusya'nın her büyük şehrinde farklı bir metresi var. Kızlarıyla hiçbir ilgisi yok. O bir oğul istiyordu."

Klasik. Gözlerimi deviriyorum ama başımı sallıyorum.

"Karısı Zofia Ivanova, kızının Moskova'ya bir koruma getirmesi için ısrar etti. Ayrıca kocasının anavatanını küçümsüyor ve kızının

Kızımın dil öğrenmesini engelliyor, bu da onu dezavantajlı duruma düşürüyor."

"Ahh," diyor Viktor, toplantılar sırasında nadiren konuştuğu için derin gürültülü sesi hepimizin dikkatini çekiyor. Ya da dürüst olmak gerekirse, hiç. "Bununla nereye varmak istediğini anlıyorum."

Sanırım ben de anlıyorum ama Mikhail'in ne düşündüğünü açıkça ifade etmesini istiyorum. Karar vermekte yavaş davranırım ve hemen sonuca varmam.

Mikhail başını sallar. "Hiç kimse bu yeni korumayla tanışmadı. Vera'nın onun neye benzediğine dair hiçbir fikri yok ve Vera'nın babası da onun yakınında olmayacak. En azından başlangıçta. Ve sadece birkaç haftaya ihtiyacımız var."

"Gidebilirim," diyor Viktor. "Onun koruması gibi davranabilirim-"

Mikhail başını sallar. "Sen gideceksin Viktor. Şu anki korumayı halledeceksin." Mikhail'in gözleri buz keser. "Bu adamın Moskova'daki metresinin yeğeni olduğu için ona iyilik olsun diye işe alındığını biliyoruz. Çocuk istismarı ve çocuk pornosu bulundurma suçlarından hüküm giymiş ve sadece Ivanov'la olan bağlantısı nedeniyle serbest bırakılmış." Mikhail kaşlarını çatıyor. "Onun işini bitirmeden önce kiminle uğraştığını bilmeni istiyorum Viktor." Öne doğru eğilir. "Sessiz ol. Kararlı ol. Kanıt kalmasın diye cesedini ortadan kaldıracacağız. Ama Tanrı aşkına, canını acıt."

Viktor güvendiğimiz biri, ancak net bir nedeni olduğunda daha iyi iş çıkarıyor. Bir düşmanın canını almaktan çekinmiyor ama eylemlerini iğrenç ve kınanacak bulduğu birini ortadan kaldırmayı bir adalet eylemi olarak görüyor.

Lanet olsun. Her ne sebeple olursa olsun benim yerime Viktor'u seçti.

Eğer o- Mikhail bana döndü. "Nikko. Onunla gideceksin."

Az önce ne dediğini anlamam bir saniye sürdü. "Ben mi?"

Mikhail başını sallar. "Onu korumak için tutulan adamın profiline çok benziyorsun. Birkaç küçük değişiklikle uzaktan onun yerine geçebilirsin. Diğerleri çok fazla göze bakar." Mikhail bakışlarını tutuyor. "Dikkatle dinle. Senin işin onun koruması gibi davranmak. Ona yaklaş Nikko. Babası ve operasyonu hakkında bulabildiğin her şeyi bul. Ve

Doğru zaman geldiğinde," diye duraklıyor, hedefimi ortaya koyarken sözleri ağır basıyor. "Onun işini bitireceksin."

Başımı sallıyorum. Bu sorumluluğu kabul edeceğim. Elimdeki tek seçenek bu. Başka bir seçeneğim olsaydı bile, bunu seçerdim. Kendimi ailemi korumaya adadım, bedeli ne olursa olsun.

"Rusça bilmediğini söylemiştin," diyorum düşünceli bir şekilde, çeneme vurarak. "Hiç İngilizce bilmediğim için işleri ilginç hale getirmeli."

Lev homurdanıyor, Aleks bana sırtıyor ve Kolya bile isteksiz bir gülümseme yayıyor. Kolya omuz silkerek, "Bu kesinlikle istihbarat toplamayı kolaylaştıracak," diye itiraf ediyor. "Bir dereceye kadar."

"Ne zaman gideceğim?"

Aleks bir iPad çıkarır ve bir seyahat programı açar. "Bu Vera Ivanova'nın programı. Aria birkaç gün boyunca onun haritasını çıkarmak için bir drone ayarladı, böylece alışkanlıkları, nasıl çalıştığı, nereye gittiği ve ne yaptığı hakkında bir fikir edinebilirsiniz. Cep telefonuna ve internetteki gezintilerine de girdim." Başını sallar. "Sana söylüyorum Mikhail, Aria ve benim sizin için siber güvenliği yönetiyor olmamız sizi herkesten üstün kılıyor. Onların biyometrik sensörleri ya da kuantum şifrelemeli GPS takip cihazları bile yok." Başını sallıyor ve Rusça küfrediyor, belli ki öğrenmiş.

Kuantum şifrelemeli GPS takip cihazının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve biyometrik sensörlerin sağlığımızı ve konumumuzu uzaktan izlediğine dair sadece belirsiz bir fikrim var, ancak bunun önemli ve hatta belki de gerekli olduğu sözünü alıyorum.

"Babası yeni korumasının Amerika'dan Moskova'ya kadar ona eşlik etmesini ayarladı. Üç gün içinde havaalanında buluşacaklar ve Vera Moskova'ya uçacak. Ve sen, Vera'nın koruması olarak, onunla gideceksin. Kimsenin seni görmesi önemli değil, çünkü kimse gerçek korumayla tanışmadı. Seni göremeyecek tek kişi babasının metresi ama o da yok denecek kadar az." Çenesini Viktor'a doğru salladı. "Ve Viktor sayesinde kimse onun gittiğini fark etmeyecek."

Daha önce hiç böyle devasa bir görevim olmamıştı. Suikast açık bir talimattır, doğru araçlarla gerçekleştirilmesi kolay bir şeydir. Bu ise

Tamamen farklı bir şey. Çarpıtılmış bir suikast. "Mükemmel."

Meydan okumayı severim.

"İşte," diyor Aleks, dizüstü bilgisayar çantasından bir dosya çıkarıp bana uzatırken. "Vera Ivanova hakkında derlediğimiz her şey burada, içeri girmeden önce kendinizi tanımanız için."

Dosyayı açıyorum ve onu görünce yaşadığım şoku belli etmemek için hemen yüz hatlarımı düzeltiyorum. Narin yüz hatları, omuzlarının etrafına gevşek dalgalar halinde dökülen uzun, kestane rengi saçlarla çerçevelenmiş. Zümrüt yeşili gözleri uzun, kalın kirpiklerle vurgulanmış, zeka ve merak sergiliyor, ancak küçük burnunun hafif kalkıklığı yaramazlığı ima ediyor. Bir tutam çil onun sağlıklı çekiciliğine katkıda bulunur. İnce yapısına rağmen, duruşunda ve hareketlerinde gizli bir kararlılık rezervine işaret eden sessiz bir güç vardır.

Hayatımda gördüğüm en güzel kadının portresine bakıyorum. Sahip olamayacağım bir kadın.

Ben özellikleri okumaya devam ederken Kolya omzumun üzerinden bakıyor. "Bunun için eğitildin Nikko. Onun zehir olduğunu farz et. Kendine, ona dokunursan taşa dönüşeceğini söyle."

Mikhail üşüyor. "Kendine ona öleceğini söyle." Başımı sallıyorum.

Tamamen uzak duruyorum. Taştan yapılmış. Geçirimsiz.

İşime odaklan çünkü onun babasını öldürmekle yükümlüyüm.

CH6PHER HWO

Vgra

Bir, *iki, üç, dört, beş*. Uçuşumda yanımda getireceğim çantaları bir kez daha sayıyorum.

Çok mu fazla? Hazırlıklı olmak istediğim için fazla bavul hazırlama eğilimim var ama en son istediğim şey göze çarpmak. Uluslararası bir eğitim programına giden bir yüksek lisans öğrencisinin *gerçekten* bu kadar çok çantaya ihtiyacı var mı? Neyse ki ihtiyacım olan kitapları tek bir ağır valize sığdırdım ve diğer her şey özellikle bu seyahat için aldığım hafif valizlere sığıyor.

Tak, tak, tak.

"İçeri gel!" Omuzlarımı dikleştiriyorum ve saate bakarken dudağımı ısırıyorum. Eğer planlanan uçuşumdan iki saat yirmi dakika önce varacaksam bir saat içinde yola çıkmam gerekiyor. Daha önce hiç normal bir havaalanında uçmadım, hep babamın özel jetlerini kullandım ama zamanı geldi ve araştırmalarım iki saat yirmi dakikanın mükemmel bir plan olduğunu söylüyor.

"Oh, tatlım. *Vera*." Annemin sesi kapı aralığından dalgalanıyor. Bir zamanlar gür, parlak siyah olan kısa saçları griyle beneklenmiş ama gözlerinin etrafındaki çizgiler gülmeyi seven ve bunu sık sık yapan birine işaret ediyor. Ancak şimdi gözleri yaşlarla dolup taşıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Bu gerçek mi?" Bana doğru yürüdü ve beni kollarının arasına aldı, gözlerime bakmak için beni biraz uzaklaştırdı. "Çok büyümüş görünüyorsun."

Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır. Eğer *o* ağlamaya başlarsa, *ben* de ağlarım ve bunu yapamam. Yapamam. Şimdi olmaz.

Ama annem güçlü bir kadın ve beni öyle yetiştirdi. Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum ve onu her gece arayacağımı ve her Pazar FaceTime yapacağımı söylemeye başlıyorum çünkü yoğun programım arasında en uygun görüşme zamanı bu. Ama ağzımı açtığımda ağızımdan çıkan tek şey, "Ah, anne. Seni çok özleyeceğim."

Sonra ikimiz de ağlıyor ve birbirimize sarılıyoruz. İyi ki makyaj yapmıyorum, çünkü eminim bu şişman, çirkin gözyaşlarıyla her yere bulaşacaktı. En iyi arkadaşımı terk ediyorum.

"Keşke seninle gelebilseydim," diye fısıldıyor. "Gelemeyeceğime *emin* misin? Şehir merkezinde bir daire tutabilir ya da biraz uzakta bir ev kiralayabilirim. Yapabilirim-"

"Anne," diyorum ona nazikçe. "Burada sana ihtiyaç var. Lydia'nın düğününü planlıyorsun ve gelsen bile seni görmeye zamanım olmayacak. Programım çılgınca. Üniversite günlerimi çocuk oyuncağı gibi gösteriyor. Ama söz veriyorum irtibatta olacağım ve sadece altı ay."

Sadece altı ay. Evden uzakta, yabancı bir ülkede olmak sonsuzluk gibi geliyor. Evimi seviyorum. En hafif tabiriyle alışılmadık olsa da, annem çocukluğumuzu normal tutmak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Saatime baktım. Yarım saat kaldı.

"Pekala," diyor iç çekerek. "Büyük kız külotumu giyip bununla başa . Seni anaokuluna gönderdiğimde ağlamıştım, biliyorsun."

Gülümsüyorum. "Biliyorum." Bu hikâyeyi bana yüzlerce kez anlatmıştır. Babam iş için uzaktaydı ve benim ilk günümdü. Görünüşe göre, çoğunlukla sessiz ve içe dönük olmama rağmen 'cesurca askerlik yaptım', annem geri çekilip annesini aradı ve ikisi birlikte telefonda hıçkıra hıçkıra ağladılar.

"Büyükannen gitmeden önce seni görmeye geldi. Kendisi alt katta. Gel, birlikte bir fincan çay içelim ve ona orada neler yapacağını anlatırsın."

Gülümsememi gizliyorum çünkü bu çok şirin. Annem büyükanneme açıklamamı istiyor çünkü kendisi de tam olarak anlamıyor. Yine de sorun değil. Babam nereye gittiğini bilse bile şaşırırdım.

"Şu anki tek pişmanlığım sana Rusça öğretmemiş olmak," diyor dudağını ısırarak.

Elimi ona doğru salladım. "Anne, birlikte vakit geçireceğim insanların çoğu Amerikalı zaten. İhtiyacım olan şeyleri öğreneceğim. Hem zaten bir dili öğrenmenin en iyi yolunun tam anlamıyla dalmak olduğunu söylerler, ben de bunu hallederim." Gülmeye zorluyorum kendimi. Tıpta yetenekliyim ve özellikle bilimle ilgili her şeyde iyiyim, ama dilbilim, o kadar değil. Lydia'da o genlerin hepsi var.

Dili bilmediğim için biraz gergin olduğumu itiraf etmeliyim, ancak ek bir hibe sayesinde programa kabul edildiğimi sadece iki hafta önce öğrendim. Dil öğrenmek için zamanım yoktu.

Annem bana hiç Rusça öğretmedi çünkü babamdan nefret ediyor. Bu bir sır değil. Bu yüzden elinden gelen her şekilde tamamen Amerikalı olarak yetişmem için elinden geleni yaptı. Polonyalı göçmenlerin soyundan gelen annemin Rusçaya hiç ihtiyacı yoktu ve babam da bunu gerçekten umursamayacak kadar bencil ve ilgisizdi.

Annem çantaya uzanıyor. "Anne, o olmaz. İçinde kitaplarım var ve çok ağır."

Ağırlığın altında eziliyor ama bana göz kırpmıyor. "Sorun değil. Hadi git şimdi. Büyükannenizi görmeye gidelim."

"Anne, cidden. Çakmağı al."

Ağır çantayı elinden almayı başardım ve sırt çantasını alması için onu ikna ettim.

"Tamam, ," diyor. "Hadi şunları aşağı indirelim. Gitmeden önce sana söylemem gereken bir şey var." Gözlerime bakmayınca merakım daha da arttı.

Çantalarımın ikisini merdivenin dibine kadar taşıyorum, sonra kalan ikisi için geri dönüyorum. Babam buradayken bu gibi işlerde yardımcı olacak bir personel tutmayı tercih ediyor ama o gittiğinde annem tüm personeli işten çıkarıyor. Mümkün olduğunca normal olmayı seviyorum ve dikkatleri üzerime çekmek istemiyorum.

"Bana ne söylemen gerekiyordu?" Uber'in ne zaman geleceğini görebileceğim ve gitmeden önce büyükannemi ziyaret edebileceğim oturma odasına giderken soruyorum.

"Baban bu sabah aradı," diyor, yanımda yürüyor ve gözlerime bakmıyor.

"Evet? Benimle havaalanında buluşmak ister mi? Vardığımda yemeğe çıkmak ister mi?" Gözlerimi deviriyorum. Şefkatli bir babaymış gibi davranmayı seviyor ama ikimiz de daha iyi biliyoruz. Bunların hiçbirini yapmayacak.

"Hayır," diyor dikkatle. "O. . . . sen seyahat ederken bir koruman olması konusunda ısrar ediyor."

Çenem düşüyor ve ona bakarken olduğum yerde donup kalıyorum. "Ne?"

Annemin nazik mavi gözleri endişeyle büyüyor ve kaşları birbirine yaklaşıyor, ağzının etrafındaki çizgiler yumuşuyor. "Onu vazgeçirmeye çalıştım çünkü senin nasıl biri olduğunu biliyorum Vera. Bağımsızlığını kazanmayı ne kadar çok istediğini biliyorum. Ama Moskova'nın güvenli olmadığını söylüyor ve *ısrar ediyor*." Uzaklara bakıyor ve sonunda küçük bir sesle itiraf ediyor. "Ve kabul etmek zorundayım, o haklı. Güvenli *değil*. Benimle ya da babanla olmadığın zamanlarda birinin koruması altında olduğunu bilmek beni çok daha iyi hissettirecek."

Ona dik dik bakıyorum. "Anne! Benim korumam olamaz. Ben yüksek lisans öğrencisiyim! Kimsenin nereden geldiğimi ya da gerçekte kim olduğumu bilmesini istemiyorum."

Bunun üzerine gözleri kısılır ve boyu uzar. "Olduğun kişiyle gurur duy, Vera Ivanova. Bu programa babanın hiçbir müdahalesi olmadan kendi iradenle girdin. Ben bunu gördüm. Kimsenin babanın kim olduğunu bilmesine gerek yok."

"Yani bir *korumayla* ortaya çıkacağım ve insanlar bir şey düşünmeyecek öyle mi? Programda sadece beş kişiyiz!" Bir iniltiyi bastırıyorum, engellenmiş bir genç gibi yüksek sesle inlemek geliyor içimden. Bu olabilecek en kötü haber.

"Mesafeni korumanın bir yolunu bulacaksın. Kimse onun seninle olduğunu bilmeyecek bile. Senden uzakta durabilir ve sadece acil durumlarda orada kalabilir."

İçimi çekiyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. "Fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim *bir şey* var mı?"

Annem iç geçirir. "Hayır, özellikle de bu durumda onunla aynı fikirde olduğum için. Şimdi git tatlım. Araban gelmeden büyükannenini gör."

İç çekerek oturma odasına girdim. Büyükannem elinde çay fincanıyla dimdik oturuyor. Gözleri bana bakıyor ve muzip bir gülümsemeye yanındaki koltuğa vuruyor. "Vera," diyor titrek sesiyle, kalın aksanıyla. "Belki yakışıklı olur. Bana her şeyi anlatabilirsin ve yaşlı bir kadına bir kez olsun hayatını yaşama şansı verebilirsin. Şimdi buraya gel ve bana her şeyi anlat." Bakımlı kırmızı bir tırnağını bana doğru salladı. "Ve Büyük Göl'e doğru yola çıkmadan önce annenle tartışma."

Büyükannemin yanaklarından öpüyorum ve yanına oturuyorum. "Onunla tartışmıyorum, sadece-"

Büyükanne çayından bir yudum daha alarak, "Tartışmanın kulağa nasıl geldiğini biliyorum," diyor. Gözleri sertleşiyor. "Annenle tartışma."

Bir iniltiyi bastırıyorum. Bu ikisi benim en büyük destekçilerim, bu yüzden onların desteği olmadan hiçbir şansım yok. Uzun süre korunaklı bir hayat yaşadım ve bunun katı yetiştirilme tarzımın sınırlarından kaçmak için ilk şansım olmasını umdum.

Ağzımı kapatıyorum ve cevap vermiyorum çünkü şimdi ne anlamı var ki? Aracım yolda ve havaalanına gittiğimde *onunla* buluşacağım. Yeni korumam. Babamın eski korumalarına benziyorsa

tam olarak ne beklmeleri gerektiğini. En hafif tabirle, Büyükanne 'yakışıklı koruma' tarafından fena halde hayal kırıklığına uğratılacaktır.

"Söyle bana, Vera. Bana yapacağın her şeyi anlat."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bu benim *reçelim*. "Önümüzdeki altı ay boyunca Moskova'daki İleri Biyomedikal Araştırma ve İnovasyon Akademisi'nde olacağım-"

"Bu özel bir şey," diye araya giriyor annem. "Son teknoloji tıbbi araştırmaları pratik saha çalışmalarıyla birleştirmişler." Sırıttığımı gizledim. Annem program rehberini bir ileri bir geri inceledi. "Yüksek lisans eğitiminin tamamı ödendi çünkü o bir *dahi, matka*."

Başımı salladım. "Ben bir dahi değilim."

Annem elini sallayarak, "Vera, kendini küçümseme," diyor. "Yüksek riskli tıbbi durumlar için çok büyük bir fark yaratma potansiyeli olan bir alana giriyorsun! Çok titiz başvuruları var ve sadece istisnai adaylar kabul ediliyor."

Gülümsüyorum ve zaten biraz kafası karışmış görünen büyükanneme dönüyorum. "Müfredat, askeri tıp, afet müdahalesi ve acil tıbbi hizmetler alanındaki liderlerden bazıları tarafından tasarlandı. Sonunda teoriyi kapsamlı uygulamalı eğitim ve gerçek dünya simülasyonlarıyla birleştirebiliyoruz."

"Gerçekten mi?" diyor büyükannem, merakla. "Ne gibi?"

Kalp atışlarım hızlanıyor. Bu benim tutkum, bebeğim. Bunun hakkında konuşmayı seviyorum. "Bir savaş durumunda ileri travma desteğinin nasıl verileceği, standart hazırlık olmadan acil cerrahi prosedürlerin nasıl tamamlanacağı veya kitlesel bir biyolojik savaş salgınıyla nasıl başa çıkılacağı gibi."

Büyükanne bana göz kırıyor. "Kulağa televizyon programı gibi geliyor."

Elimde olmadan sıırıttım. "Hollywood'da bir prodüksiyon stüdyosuna danışmanlık yapan bir profesörüm vardı." Yine de kalbim ağır. Onu ve annemi özleyeceğim. Onlar çocukluğum boyunca benim dayanağım oldular. Ve ikisi de beni aşırı derecede korumuş olsalar da, babamın gerçek varlığının eksikliğini neredeyse telafi ediyorlardı.

Beyaz bir SUV ön tarafa yanaşırken annem pencereden dışarı bakıyor. Benim gözlerim sulanırken onun nefesi kesiliyor.

Sizi gerçekten seven tek kişiye nasıl veda edersiniz?

Bir noktada bunu yapmak zorundaydım ama bunun böyle bir darbe gibi hissettirmesini beklemiyordum. Annemin yanağını öpüyorum ve anlamsız olduğu için ağlamamı engellemeye çalışmıyorum. "Seni özleyeceğim," diye fısıldıyorum kulağına. "Seni çok özleyeceğim."

Büyükanne gözlerini mendille silerek, "Aramayı unutma," diyor.

"Tabii ki hayır!"

"Tatillerde de ziyaret edecek misiniz?"

"Önemli bir tatilimiz olduğunda evde olacağım," diyorum hüzünlü bir gülümsemeyle. Burada cesur olan ben olmalıyım. Kapıya dönüp çantalarımı alıyorum ama arabanın arka kapısı açılınca durup bakıyorum.

"Anne," diyorum omzumun üzerinden. "Korumamın beni havaalanında karşılayacağını söylemiştin. Bu kim?"

Bakıyorum. Bu uzun boylu, sırık gibi bir adam değil. O. . . *kocaman*. Boyu iki metreden fazla. Kaslı. Muhtemelen tepeden tırnağa dövme. Tehditkâr kaşları, keskin çene çizgisi ve içimi delip geçen çelik gibi gözleriyle Süpermen'in daha karanlık, daha ölümcül bir versiyonuna bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Etkileyici. Sağlam. İlkel.

Sıcak.

Koyu renk saçları kısa kesilmiş, yontulmuş çene çizgisini ve delici bakışlarını vurguluyor. Göz korkutucu görünümüne rağmen, hassas hareketleri ve hesaplı tavrından da anlaşılacağı üzere, kontrollü bir güç hissi vardır.

Babam beni tüm hayatı boyunca ihmal etmesinin acısını korumayı abartarak mı çıkardı?

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor annem. "Eğer Jason Bourne gerçek olsaydı. . . Ve steroidli."

Tam olarak çıkaramadığım *kişi bu*. Sevdiğim kitaplardaki ve annemin izlediği filmlerdeki suikastçıya benziyor.

"Bu tarafa geliyor," diye fısıldadım anneme. "Aman Tanrım, buraya geliyor."

Tuhaf biriymişim gibi elimi uzattım. Bir dakika bakıyor ve sonunda benim çok daha küçük olan elimi daha büyük ve sert olan elinin içine alıyor. Titriyorum ve fark etmemesini umuyorum.

"Ben Vera," diyorum çünkü her zaman kibar olmaya özen gösteririm. "Ya sen?"

"Markov." Sesi derin, tonu kısa ve kesik. Geri çekilip çantaları almak için eğilmeden önce kaba, sıcak avucunun benimkine dokunuşunu zar zor fark ediyorum.

Büyükannem bana bakıyor ve bilmiş bir şekilde başını sallıyor. Yanaklarım kızardı.

Kitap çantasına uzandığında "Dikkatli ol, bu çok ağır," diyorum ama sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırıyor. "Yardım edebilirim." Hala cevap vermiyor ama çantaları alıp arabanın arkasına koyuyor. Şoför bile inmiyor. Sözsüzce kapıyı açık tutuyor ve beni takip etmem için işaret ediyor.

Anneme ve büyükanneme fısıldayarak "Pekâlâ," diyorum. "Sanırım buraya kadarmış. Neyse ki havadan sudan konuşacak birine benzemiyor. Havadan sudan konuşmaktan nefret ederim. Belki o kadar da kötü olmaz."

"Olmayacak," diyor annem kulağıma, yanağımdan öperek. "Seninle *çok gurur duyuyorum*, Vera. Git, tatlım. Git uçağına yetiş ve iner inmez beni ara!"

"Tatlım, böyle bir adamla konuşmana gerek yok," diyor büyükannem, gözleri kocaman ama pırıl pırıl.

"Anne!" Annem utanmış görünüyor. "Bu onun *koruması*."

Büyükannem sadece omuz silkiyor. "Daha da iyisi. Bırak da yaşlı bir kadın eğlensin." Gözlerimden akan yaşlara rağmen gülüyorum.

Yeni korumam uzakta duruyor. Bekliyor. Ateşli, evet, ama taştan oyulmuş da olabilir.

Koltuğa oturduğumda ve kapıyı arkamdan kapattığımda, sanki bir film setindeymişim gibi biraz gerçeküstü hissediyorum. Burası sıcak ve hafif tarçın kokuyor. Şoför başını sallıyor ve bana bir el kaldırıyor. "O adamla konuşmaya zahmet etme," diyor. "O sadece Rusça konuşur."

İç çekiyorum ve o da bana katılınca koltuğumda geriye yaslanıyorum. Şüphe doğrulandı.

Sanırım bana düşmanmışım gibi *bakmasaydı*, onun gibi bir adamın yanında kendimi biraz daha güvende hissederdim.

CH6PHER HHREE

Nikko

Ne yapmam gerektiğini biliyordum ve hazırlıklıydım.

Vera Ivanova'nın son birkaç günde yaptığı her şeyi izledim. Çevrimiçi geçmişini izledim ve telefonunu takip ettim. Konuşmalarını dinledim. Parasını nereye harcadığını görmek için banka hesabını inceledim. Astrolojik burcunu ve kahvesini nasıl içtiğini bile biliyorum.

Ama hiçbir hafiyelik, casusluk ya da takip beni onunla yüz yüze tanışmaya hazırlamadı.

Güzel olduğunu biliyordum. Fotoğrafını ilk gördüğümde nefesimi kesmişti. Şahsen... Gözlerimi ondan alamıyorum.

Yapmak zorundayım.

Kıyafetleri uzun bir uçuş için uygun - her mükemmel kıvrımı saran siyah yoga pantolonu ve gözlerini ortaya çıkaran soluk yeşil uzun kollu bir tişört. Çok mütevazî. Tamamen büyüleyici.

Ama Vera'da çok daha fazlası olduğunu onun yanında olduğum anda anlıyorum. İnce, minyon yapısına rağmen duruşunda ve hareketlerinde sessiz bir güç var. Kendini tutuşunda ve konuşma tarzında kararlı bir zarafet var. Zarafetin kişileşmiş hali.

Hakkında okuduklarıma göre, bu kadın çok da zeki, Avrupa'nın en prestijli yüksek lisans programlarından birine kabul edilmiş. Yaramazlık ve meydan okumanın, zarafet ve zekânın birleşimi, kendini benden daha az kontrol eden bir adamı bile alt ederdi. Ama ben duygularımı nasıl yöneteceğimi öğrendim.

Uzak durmalıyım. Müstakil. Toplum içinde kendimi koruyorum ve her zaman korudum ve bunun için minnettarım çünkü buna hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı.

Vera bana meraklı bir bakış attı. "Daha önce hiç uçtun mu?" Bana nasıl baktığını tam olarak çözemiyorum, ama maskaralığa devam etmek için sadece omuz silkiyorum.

O ve şoför bakıştılar. Güzel, planım işe yaradı. İngilizce bilmediğimi ona iletmeyi başardım ve çantalarını arabaya yüklemem için kısa sürede ona söylemiş olmalı.

Uçan bir uçak gibi küçük bir parmak hareketi yapmasını izliyorum ve hala ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi bir omuz silkme hareketi daha yapıyorum, çünkü iletişim kurma çabaları çok sevimli. Parmaklarımı havada oynatıyorum ve bu sefer daha net ve daha yüksek sesle "*Uçak. Sen mi?*"

Omuz silkip başımı salladım. Evet, daha önce birçok kez uçtum. Parmağımla onu işaret ediyorum ve uçuş hareketi yapıyorum.

Daha dik oturur ve başını sallar. "Uh, hayır. Hiç uçağa binmedim."

Kahretsin. Ciddi misin? New York'tan Moskova'ya ilk uçuşu yaklaşık on saat sürecek.

Harika. Korkacak mı? Havaalanı protokolü hakkında bir şey biliyor mu? Arabaya bindiğinde gözlerinin biraz buğulu ve kırmızı çerçeveli olduğunu fark ettim. Uçmaktan mı korkuyor yoksa ağlıyormuş gibi görünmesinin başka bir nedeni mi var?

Gerçi fark etmez. Amacım ailesinin güvenliğine sızmak ve babasına ulaşmak. Vera sadece bir araç.

"Okumak için birkaç kitap getirdim," diyor sessizce, parmaklarını dizlerine vurarak. Sanki benimle değil de kendisiyle konuşuyor gibi, ki bu da mantıklı çünkü onun dilini konuşmadığımı düşünüyor. Kelimelerini düşünceli bir şekilde seçiyor ama belli ettiğinden daha endişeli olduğunu söyleyebilirim.

Beden dili insanların bildiğinden çok daha fazlasını ifade eder. Konuşurken bana bakmamasına dikkat ediyorum. Bakışları pencereden dışarı sabitlenmiş ve ayaklarını yere vuruyor.

Yine de parmak uçlarının köprücük kemiğinde hafifçe titremesi sinirden daha fazlasını ifade ediyor.

Daha önce benim gibi bir adamla hiç yakınlaştı mı? Ne kadar korunaklıydı?

Sesi biraz titreyerek devam ediyor. "Biraz bulmaca kitabım var. Telefonum tabii ki ama ders çalıştıktan sonra ekranlara bakmaktan gözlerim yoruluyor ve telefonuma bakmaktan çok sıkıldım. Umarım WiFi vardır. Belki kestiririm ama herkesin içinde uyuklama fikrini sevmiyorum çünkü gardımı düşürürüm ve ben-" Bana yan gözle bakıyor. "Hah. Sanırım senin yakınında oturursam kimse bana zorluk çıkarmaz. Belki biraz kestiririm."

İngilizce konuştuğumu düşünmemesine sevindim çünkü ona yanımda uyumasının kesinlikle sorun olmayacağını garanti ederdim. Ona tam bir güvenlik ve koruma sözü verirdim ama ona çok yaklaşma riskini göze alamazdım.

"Annem çok aşırı korumacıydı," diye açıklıyor. "Aynı dili konuşmadığımız için memnunum çünkü bu sayede normalde söylemeyeceğim şeyleri söyleyebiliyorum."

Sürücü aynadan ona bakar. "Belki de

yalan söylüyordur."

Önüne bakıyorum ve hiçbir şey duymamış gibi yapıyorum. Pislik herif kendi işine bakmalı. Ona kötü kötü bakabilme şansım bile yok, yoksa kendimi ele verebilirim.

"Sence yalan mı söylüyor?" Şoföre şaşkın bir bakış atıyor. "İlginç." "Öyle olduğunu söylemedim. Sadece bunun bir olasılık olduğunu söylüyorum."

Değerlendirici bakışlarının lazer keskinliğindeki odağını hissetmiyormuş gibi yapıyorum.

"Peki o zaman," diyor Vera bana doğru eğilerek. Şoförün duymaması için sesini alçaltıyor. "Ya onun yüzünü kızartacak şeyler söylersem? İngilizce bilmiyorsa tepki vermez, değil mi?"

Ne halt ediyor bu?

Ona gitmesi gereken sinir bozucu küçük bir kız kardeşmiş gibi küçümseyici bir bakış attıktan sonra telefonumu çıkarıp geziniyormuş gibi yapıyorum.

"Ee," diyor fısıltıyla, tırnak etleriyle oynarken. "Pijamalarla uyumayı sevmiyorum. Sadece söylüyorum."

Tanrım.

Telefonuma bakıyorum ve ona bakmıyorum. Zar zor hareket ediyorum.

"Battaniyelerle aramdaki giysi hissinden hoşlanmıyorum," diye fısıldayarak devam ediyor. "Sen seviyor musun merak ediyorum."

Cevap vermeyince derin bir iç çekti.

Belki de Vera Ivanova görüldüğü kadar masum değildir. Görünüş aldatıcı olabilir.

İç çekerek şoförle tekrar konuşur. "Bence yanıyorsun. Bence bu gerçekten doğru." Sesini alçaltıyor. "Ya öyle ya da onun üzerinde umduğum etkiyi yaratamadım."

Oh, ama o biliyor.

"Pekâlâ, koruma," diyor yine o sade ve açık sesiyle. "Sana en büyük sırlarımdan birini söyledim. Şimdi sana bir tane daha söyleyeceğim çünkü ne söylediğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Çeşitli bildirimler arasında gezinirken gözlerimi metanetle telefonumdan ayırmıyorum. Ona hafif meraklı bir bakış attım.

"Bütün Bourne kitaplarını okuduğumu kimse bilmiyor. Ve Jason Bourne'a çok büyük bir aşk ." Eğildi. "Ve tıpkı ona benziyorsun. Sadece. Onun gibi. Onun gibi."

İlginç. Jason Bourne bir suikastçıydı ve ona büyük bir aşk besliyordu.

Ama cevap vermek çok cazip geliyor. Çok cazip.

Tepki verme. Tepki verme.

Vera iç çekerek telefonunu çıkarırken ben telefonumu cebime sokup önüme bakıyorum. Kulaklıkları takıyor ve kendi kendine bir şeyler söylüyor. Sahip olduğum ekran yansıtma uygulamasından ne yaptığını kontrol edebilirdim ama hemen yanımda oturuyor. Risk almak istemiyorum.

Şu anda en önemli işim onu uçağa bindirmek. Bir kere havalandık mı, fark edilme ihtimalim azalır.

İkinci en önemli iş ise Ivanov Bratva ile iletişim kurmak ve onları söylediğim kişi olduğuma inandırmak.

Sürücü GPS'ini kontrol ediyorum ve sadece iki dakikamız kaldığını görüyorum. Hazırlanmalıyım.

Çoğu insan havaalanlarının maceralı olduğunu düşünür, tabii iş için çok seyahat etmiyorlarsa, bu durumda havaalanlarını yorucu ve sıkıcı bulabilirler. Ancak bazılarımız havaalanlarının gerçekte ne olduğunu bilir; suçlular, düşmanlar ve güvenmediğiniz herkes için tehlikeli sıcak bölgelerdir. Kaçaklar sahte kimliklerle kaçır, insanlar soyulur ve kaçırılır. Kimseye güvenmem, özellikle de havaalanında.

Bırakma alanına girdiğimizde gece geç bir saatti. Yıllardır normal sivillerle uçmadım. Babası buna izin verdiği için tam bir pislik. Kardeşim Polina Moskova'ya bir seyahate çıksaydı, yanında sadece bir koruma ekibi olmazdı, aynı zamanda bizimle sürekli iletişim halinde olurlardı ve özel olarak uçardı. Bazı Bratva'ların neden kadınlarıyla ilgilenmediğini hiç anlamadım.

Ama bu beni . O benim için bir şey değil.

Arabadan çıkıyorum ve Vera'nın kapısına gidip ona kapıyı açıyorum. Onun gerçek koruması olmayabilirim ama rolümü oynayacağım. O genç ve masum. Güzel ve savunmasız. Bir korumaya ihtiyacı var ve birisinin ona zarar vermesine izin verirsem lanet olsun.

Ne yapmam gerektiğini .

Ona kapıyı açtığımda, geniş ve zeki gözleriyle bana bakıyor.

"*Spasibo*," diyor kendini beğenmiş küçük bir gülümsemeyle. *Teşekkür ederim*.

Ah. Demek telefonunda yaptığı şey buymuş. Rusça çalışıyordu. Ona gülümsemekten ve başımı sallamaktan kendimi alamıyorum.

"*Pozhaluysta*."

Bir şey değil.

Şoför ikimize de bakıyor, direksiyonuna vuruyor ama çantalarımızı almak için harekete geçmiyor. Pislik herif. Çantalarımızı alabilmek için arabanın bagajını açması için hafifçe vuruyorum ve Vera bir tanesine uzandığında şaşkınlıkla bakıyorum. Hiç sanmıyorum. Annem beni bundan daha iyi yetiştirdi ve benim gözetimimde çantalarını taşırsa lanetleneceğim. Ona sessizce başımı sallayıp sert bir bakış atıyorum. "*Olmaz*."

Bana oflayıp pufladığında ve bana açıkça *meydan* okumak için ağır çantaya uzandığında kararımı veriyorum. Ona dönüyorum ve kaldırıma bırakmadan önce ellerini koltuk altlarına koyarak onu kucağıma alıyorum. Çırpınıp çantayı bıraktığında, onları alıp küçük çantasını işaret ediyorum. *İşte. Bunu alabilirsin*.

"Ben modern bir kadını, biliyorsun," diyor biraz oflayarak, ama yanaklarının hafifçe kızarması, tartaklanmaktan biraz telaşlandığını gösteriyor. Öyle mi şimdi?

Benden uzaklaşmaya çalıştığında tüm çantalarımızı içeri götürmek için bir arabaya yerleştiriyorum. Görünüşe göre, küçük Rusça eğitimi ona bana siktir git demenin Rus usulünü öğretememiş, bu da onu görmezden gelmemi çok daha kolay hale getiriyor.

İçgüdüsel olarak sol elimle arabanın kolunu tutuyor ve sağ elimle ona uzanıyorum. Parmaklarım ince kolunu sıkıca kavriyor, canını acıtacak kadar değil ama onu durdurmaya yetecek kadar.

"Bırak beni!"

İletişim kurmaya çalışmıyorum ama ona Rusça cevap veriyorum. *"Ne uhodi ot menya v aeroportu!"*

Havaalanında beni bırakıp gitme.

Tanrım, ne düşünüyor bu?

Tabii ki söylediklerimin tek kelimesini bile anlamıyor, bu yüzden sadece kolunu tutmaya devam ediyorum ve söylediklerimi tekrar ediyorum.

"Bagaj için şu şeylerden bir tane alıyorum," diyor ve yaklaşık yirmi metre ötedeki bir yığın el arabasını işaret ediyor. Alay edip başımı sallıyorum ve kendim bir tane alıyorum.

"Bu eğlenceli olacak," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Konuşamayacağım aşırı korumacı bir koruma mı?"

Ne tür korumaları vardı?

Gergin bir sessizlik içinde check-in'e doğru ilerliyoruz, çantalarımızı kioskun yanına bırakıyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Peki!" diye . "Çantaları almayacağım, tamam mı?"

Sanırım bunu yeterince açık bir şekilde ifade ettim. Güzel. Böyle bir tavırla benim olmadığına şükretsin.

Başımı sallıyorum ve biniş kartlarımı tarıyorum. Yanımda sertleştiğini fark ettim.

"Bunu uçağa alamazsın," diye fısıldıyor.

Sırtıma baktığını görmek için şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. Taşıdığım silah kot pantolonumun kemerinde, sırtımın alt kısmında sabitlenmişti.

Omuz silkiyorum. Bana doğru eğiliyor ve elini sırtıma koyuyor.

İsa.

Onun bu kadar yakınımda olması tenimi ısıtıyor, dokunuşundan bir sıcaklık yayılıyor ve ısınmış şekerleme ve baharatın hafif, kalıcı kokusu sarıyor. Onun ağzı

kulağıma yaklaşıyor ve tekrar deniyor, kendini tekrarlıyor. "Uçağa silahla binemezsin." Demek istediğini vurgulamak için sırtıma bastırıyor.

Öyle mi? *Beni izle.* Ona sadece gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Her şey yoluna .

Güvenliğe vardığımda hemen Aleks'in söylediği güvenlik görevlisine yöneldim. Ivanov'un güvenlik ekibiyle temas halindeydim ama bana çok az talimat verdiler. Neden şaşırmadım ki?

Kolumu çevirip beni Bratva olarak işaretleyen dövmeyle gösterdiğimde güvenlik görevlisi bana gülümsüyor.

"Merhaba efendim. Bu taraftan lütfen." Kapalı kapılar ardında, anlaştığımız parayı gizlice ona uzatıyorum ve o da bizi hızla kenara çekip VIP koridorundan geçirerek güvenliği geçip kapımıza ulaşmamızı sağlıyor.

"Bunu az önce yapmadın," diyor başını sallayarak. "Tanrım, keşke İngilizce konuşabilseydin. Sana bunun şey olduğunu söyledim. . ." Cevap vermediğimi fark edince sesi kesiliyor. "Ateşli," diyor kendi kendine. "Hayır, bir daha düşündüm de, sana bunu söylemezdim."

İlginç bir gözlem.

Uçuşumuz için erkenciyiz ama önceden ayarladığımız VIP salonunda rahatız.

Ücretsiz içecek ve atıştırmalıkların bulunduğu bir atıştırmalık istasyonuna doğru yürürken "Tamam, burası güzelmış" diyor. Önce yiyecekleri sonra da karnını işaret ediyor. "Açlıktan ölüyorum. Ya sen?"

Tekrar yemek yemeden önce ne kadar zaman geçeceğini bilmiyorum ve o uçakta uyumaya hiç niyetim yok, bu yüzden ona katılıyorum. Sandviçler, cipsler ve meyvelerle ziyafet çekiyoruz ve o kendine bir kurabiye ısmarladığında reddediyorum.

"O makroları izliyorsun, ha? Tabii ki dikkat ediyorsun. Hem *böyle* yapılı olup hem de bütün gün karbonhidrat yiyemezsin." İç çekiyor. "Öte yandan ben makroları daha az önemseyemem."

Haksız değil. Ben o yemem.

Yüzümü kasıtlı olarak kayıtsız tutuyorum, ama o tuhaf ve sevimli, bu yüzden bunu yapmak zorlaşıyor.

"Macro shmacro," diyor mutlu bir şekilde ikinci kurabiyesini yerken. "Şeker komasına girerek mutlu bir şekilde uyuyacağım."

Kendi telefonumla meşgulmüş gibi yapıyorum ama onun telefonundaki yansıtma uygulamasını kontrol ediyorum. Bir insan aynı anda yirmi uygulama açıkken nasıl çalışabilir bilmiyorum ama o bir şeyden diğerine sorunsuzca geçiyor - Rusça çeviri uygulaması, "bilinmesi gereken Rusça ifadeler" içeren bir web sitesi, küçük bir mücevher eşleştirme oyunu ve okumak için bir uygulama. İlginç. Başlıkları gördüğümde yüz ifademi kontrol etmek için ekstra çaba sarf etmem gerekiyor. Ben olsam şöyle derdim. . eklektik ve anlamlı. Birinin okuduğu başlıklardan ne öğrenebilirsiniz?

Milyarder Tetikçinin Hükmettiği Tıbbi

Biyometrinin Geleceği Güzellik ve

Koruma Kadınının Efendisi

Yeni Başlayanlar İçin Rusça Rehberi

"Bayanlar ve baylar, 5834 sefer sayılı Rusya uçağı yirmi dakika içinde kalkışa hazırlanıyor. Lütfen gerekli son dakika alışverişlerinizi yapın ya da tuvalete . Birazdan öncelikli oturma düzenine geçeceğiz."

Vera ayağa kalkıyor ve bir tuvaleti işaret ediyor. "Gitmeden önce tuvaleti kullanmam gerek, tamam mı?"

Başımı sallayıp onunla birlikte ayağa kalktığımda gözleri dehşetle açılıyor ama ben sadece başımı sallayıp tuvaletin dışındaki zemini işaret ediyorum. Onunla birlikte tuvalete girmeyeceğim.

Bununla birlikte, kimsenin ona zarar vermek için beklemediğinden veya onu soymaya hazır olmadığından emin olmak için tetikte olacağım ve her çıkışı ve girişi izleyeceğim.

Diğer yolcuların ve uçuş görevlilerinin profil listesini okudum. Hiçbir şey yersiz görünmüyor. Belki de diğerleri gibi sırtında bir hedef yoktur. Belki de Ivanov'un ona olan ilgisizliği işe yaramıştır. Ya da belki henüz bir şey görmedim.

Arka cebimdeki kullan-at telefon bir mesajla titriyor. Markov Pashnik'e ait, cesedi şu anda Doğu Nehri'nin dibinde ağırlaşmış bir şekilde yatıyor.

Markov kişi listesini oluştururken pek de ilham verici değildi.

Onu aldın mı?

Tek kelime ile cevap veriyorum:

Evet.

Başka bir şey yok. Birisi burada olduğundan emin olmak için bir kutuyu işaretliyor ama bunun otesini umursamıyor.

Benim için alışıyor.

O içerideyken kendi telefonumu çıkarıp Aleks'e hızlıca bir mesaj .

Her yer temiz. Bir şey görüyor musun?

Kimse bir şeyden şphelenmiyor. Burada her şey yolunda. Markov gitti ve iyi ki kurtuldu. Çok az arkadaşı vardı. Planımız işe yarıyor. Bir kere oraya vardın mı, altın değerindesin. Ivanov seyahat ediyor ve başka kimse seni tanımayacak. Ivanov Bratva ile buluşacaksın ama kısa tut. Hiçbiri henüz Markov'la tanışmadı ama onlarla ne kadar az temas kurarsan o kadar iyi.

Mkemm el

Tam o çıkarken telefonumu cebime atıyorum ve uçağa binmek üzere ayrılıyoruz.

"Sert bir içki imeliydim," diyor sesi titreyerek. Önüme bakıyorum ve ince omuzlarının nasıl titrediğini fark etmemiş gibi yapıyorum.

Vera bana bir adım daha yaklaştı.

Omuzlarını dikleştirip önüme bakarken derin nefesler alarak kendini sakın tutmaya çalıştığını söyleyebilirim. El antalarımız yanımızda, ama sanki tuğla doluymuş gibi hissettiren çantayı uçağa almamızda ısrar etti. Onu ben taşıyorum ve uçağa binerken onun arkasında yürüyorum.

Bu koltukların büyüklüğüne kesinlikle alışık değilim. Bu biletleri kim ayırttıysa sadece onu düşünmüş, potansiyel bir eklentiyi değil. Ben zor sığdım. Bir kez daha, onu bu kadar küçük düşürdüğü için şerefsiz babasına zihinsel olarak lanet okuyorum. Business class'ta, lüksün kucağında uçuyor olmalıydı, on saatlik bir uçuşta ekonomi sınıfında yanımda tıktış tıktış değil.

"Vay canına," diyor fısıltıyla. "Uh, dar bir alan." Bana bakıyor ve başını sallıyor. "Markov, bu senin için rahat olamaz."

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, vücudumun yarısı neredeyse onun koltuğunda. Arkama yaslanıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve başımı ona doğru sallıyorum. Bir işim var ve onu yapacağım.

Moskova'ya vardığımızda, babasının nerede olduğunu ve yakın çevresindeki tanıdıklarını öğrenebileceğim. Ama şimdilik, yapmam gereken bir iş var ve bunu iyi yapmayı hedefliyorum.

Bir saat geçti ve kendimi ondan uzak tutmaktan kaslarım ağrıyor. Bir türlü alışamıyorum ve önümüzde annesiyle birlikte oturan bir çocuk ağlamaya başlıyor.

O duyguyu bilirim dostum.

"Oh, zavallı şey," diyor Vera. "Muhtemelen kulakları."

Annesi onunla her türlü şeyi deniyor, ama küçük adam yatıştırılamıyor. Bir homurdanmayı bastırıyorum. Eğer kendimi bu küçük koltuğa sıkıştırıp dokuz saat daha çığlık atan bir çocuğu dinlemek zorunda kalacaksam. . .

Vera iki koltuk arasındaki delikten bakar ve küçük çocuğun ayağını gıdıklar. Çocuk durdu. Ona sert bir bakış attım. Yabancılarla teması kışkırtmak pek güvenli bir yöntem değil ama umurunda değil gibi görünüyor. Mükemmel.

Dik oturuyorum ve şu anda koltukların arasındaki boşluktan hevesle küçük şeyler sokuken küçük adamı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Ben de uçmayı sevmiyorum," diye fısıldıyor ona. "Ben korkuyorum. Sen de korkuyor musun?"

Delikten benden ona, sonra tekrar bana bakıyor. "Korkuyorum," diye fısıldıyor. Geniş kahverengi gözleri ve kıvrıkcık sarı saçlarıyla yeğenim Ivy'nin yaşlarında görünüyor, üç ya da dört. Ufaklığın yanakları ağlamaktan kızarmış. Annesi onunla konuşurken Vera'ya gülümsüyor.

"Yanımdaki adam arkadaşım ama o da beni korkutuyor. Yani, şuna bir bakın."

Bu da ne demek şimdi?

Çocuk bana bakıyor ve alt dudağı titriyor. *Kahretsin.*

"!" Vera hızlıca geri adım atıyor. "Sadece korkutucu *göründüğünü* kastetmiştim. O oldukça iyi biri! Ondan korkmana gerek yok."

Doğru, söylemesi yapmasından daha kolay.

İyi biri olduğumu nereden biliyor?

Tekrar çığlık atmak için ağzını açtığında, hızla elimle yüzümü kapatıyorum. Birkaç saniye sonra, tüm dikkatinin bende olduğunu anladığımda, parmaklarımın arasından bakıp onun bana baktığını görüyorum. Onun kahkahalarla kıkırdamasına neden olan hızlı tempolu bir ce-e oyununa başlıyoruz.

Sonunda anne ufaklığa bir şeyler atıştırıyor ve birkaç dakika sonra annesinin omzunda yarı uykuya dalıyor.

Vera gülümser ama bir şey söylemez.

Ne kadar uzun uçarsak, bu o kadar az konforlu oluyor.

Tanrım.

Saçmalık bu. O okumakla meşgulken telefonumu çıkardım ve Aleks'e mesaj attım.

Bilinen en küçük koltuklardayız ve ben yarısını onun kucağına döküyorum. Yardım edin.

Gecenin bir yarısı, ama neyse ki Aleks'in uykusu genelde hafıftır ve çocuklar onu uyanık tutar. Çabuk cevap veriyor.

Kahretsin, üzgünüm kardeşim. Ne yapabileceğime bir bakayım.

Bunu bir hata gibi göstermelerini söyle. Kimseyi şüphelendirmek istemiyorum.

Birkaç dakika sonra sarı saçlarını ensesinde sıkı bir topuz yapmış genç bir kadın olan uçuş görevlisi yanımıza geldiğinde Vera ırkılıyor. El çantasında getirdiği kitaplardan birine dalmış.

"Vera Ivanova ve Markov Pashnik?" diye soruyor gülümseyerek. "Lütfen benimle gelin."

Aleks atlattı.

Vera'ya döner. "Sizin birinci sınıfa terfi etmeniz gerekiyordu. Karışıklık için çok özür dilerim." Aynı şeyi bana Rusça olarak söylüyor.

"Oh, Tanrı'ya şükür," diyor Vera. "Rusça ve İngilizce konuşuyorsunuz. Bizim için tercüme edebilir misin?"

Uçuş görevlisi başını sallar. "Elbette. Önce sizi yeni koltuklarınıza yerleştirelim. Acil bir durum yoksa?"

Vera başını sallar. "Hiç de değil."

Ben telefonumu ve çantalarımızı alıyorum, o da bulmaca kitaplarını, telefonunu, zencefilli gazozunu ve kulaklıklarını alıyor ve hepsini kollarının arasında tehlikeli bir şekilde dengeliyor. Ben de uzanıp onun eşyalarından birkaçını alıp kendi yığıma ekliyorum.

"Teşekkür ."

Sessizce başımı sallıyorum ve onları uçağın birinci sınıf bölümüne bağlandığı yere kadar takip ediyorum. Yeni koltuklarımızı gördüğümüzde rahat bir nefes alıyorum. Genişlik ve konfor beni hemen rahatlatıyor. Önceki koltuklarımızın aksine, bunlar tamamen düz yataklara dönüşüyor. Dokuz saatten biraz daha az bir süre kaldı ve yürümeye başlayan bir çocuk için yapılmış bir koltukta daha fazla dayanabilir miydim bilmiyorum.

"Oh, şimdi daha iyi oldu," diye nefes alıyor Vera, koltuğuna geri yaslanarak. "Burada biraz kestirebilirim bile. Sanki her koltuk kendi küçük kozası gibi."

Uçuş görevlisi bana Rusça olarak "Bunların daha iyi koltuklar olduğunu ve dinlenebileceğini söylüyor" diye tekrarlıyor.

Şimdi bu kadar uzakta olması beni biraz hayal kırıklığına , ama biliyorum ki böylesi daha iyi.

"Mükemmel," diye Rusça cevap veriyorum. "Lütfen ona biz gelmeden önce dinlenmesinin akıllıca olacağını söyleyin. Ayrıca ona rahatça dinlenebileceğini söyleyin; o dinlenirken ben ona göz kulak olacağım."

Uçuş görevlisinin gözleri, bir kadının bir erkeğin özellikle sevimli bir şey yaptığını gördüğünde yaptığı gibi biraz yumuşar. Mesajı Vera'ya iletir.

"Gitmeden önce," diyor Vera. "Lütfen ona her şey için teşekkür ettiğinizi söyler misiniz?"

Uçuş görevlisi benden ona, sonra tekrar bana bakıyor. "Teşekkür ediyor."

Rusça cevap veriyorum. "Lütfen ona söyleyin, tabii ki bu benim işim." Vera'ya bakıyor ve gülümsüyor. "Onun için bir zevk olduğunu söylüyor."

Tam olarak bunu söylemedim ama Vera'nın bunu söylerken yanaklarının kızarması keşke söyleseydim dedirtiyor.

Aramızda daha fazla boşluk olduğu için, ne yaptığını görmek için telefonumu yana çevirmem kolay oluyor. Yine kitap okuyor. Bir göz attım. Önünde bir tüy ve gümüş bir kilit var.

Hhg Billionairg Hitman tarafından yönetiliyor

Yazar B.N. Honey okuyucuları, kontrol tutkusu olan acımasız bir iş adamı olan milyarder Maxwell Rodino'nun lüks dünyasında fırtınalı bir yolculuğa çıkarıyor. Genç ve yetenekli sanatçı onun dünyasına girdiğinde, entrika, lüks ve güç dolu bir dünyada büyülendir. . .

Peki o zaman. İlginç değil mi, küçük Bayan Vera.

Örnek önizleme için bir bağlantı görüyorum ve hemen tıklıyorum.

"Hayır efendim," dedim, dönerken başımı salladım, kısa kırbaç aramızdaki elektrik bağlantısıyla neredeyse titreşiyordu. "İzniniz olmadan kendimi boşaltmamam gerektiğini çok iyi biliyorum."

Telefonum takırdayarak yere düştü. Vera şaşkınlıkla bana bakarken, o ekranımda ne olduğunu göremeden hemen elime alıyorum.

Vera Ivanova zengin, güçlü erkekler, boyun eğme ve tahakküm hakkında bir kitap okuyor.

Bu sadece bir kitap. Kurgu. Fantezi. Bu onun aslında. . . bunların hiçbirine.

Öyle olsa bile, bu beni ilgilendirmez.

Yok.

Tekrar okumaya başladığında ona şöyle bir bakıyorum. Nefes alışının hızlandığını ve yanaklarının hafifçe kızardığını fark ediyorum. Telefonunu yansıtmak ve tam olarak okuduğu yeri görmek riskli, ama şimdi göz attığıma göre Bilmek zorundayım.

Fikrimi değiştiremeden uygulamaya dokunuyorum ve telefon ekranı önümde beliriyor. Hayatımda hiç böyle bir şey okumamıştım ama birkaç dakika içinde hayal edebileceğim en iğrenç seks sahnesinin içinde buldum kendimi.

Kapağa tekrar baktım.

Tüy ve kilitmiş, kırımın kenarı. bir örtünün arkasında ne saklandığını kim bilebilirdi?

Vera'nın başı yana düştüğünde irkiliyorum.

Uyuyor. Sadece uyuyor.

Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. Burada, birinci sınıfta, geniş bir odamız, hareket özgürlüğümüz ve uyumak için alan lüksümüz var. Ancak, eğer biri etrafta dolanırsa. .. ki Vera'nın yaptığı da tam olarak bu. . . kişi kendini yakın mesafede bulabilir.

Saçları kolumu gıdıklıyor. Kokusu beni sarıyor ve ben izlerken eli hafifçe göğsünde duruyor.

Rüyasında ne görüyor? Güçlü bir alfa erkeği tarafından domine edilme sahnesi mi? Tüm kontrolü kaybetmek. . .

Bildiğim kadarıyla korunaklı bir hayat yaşadı. Kitaplarının ve büyük sözlerinin arkasına saklanıyor ve öğrendiğim bir şey varsa o da dünya deneyiminden yoksun olduğu. Şu anda bir erkek arkadaşı yok ve araştırdığım kadarıyla ciddi bir ilişkisi de olmamış.

Evet. Vera Ivanova'nın bakire olduğuna bahse girerim.

Bir saniyeliğine de olsa, kendime hayal kurmak için zaman tanıyorum. Ona sadece okuduğu dünyayı göstermek nasıl olurdu? Ona hükmetmek, ona hakim olmak, tatlı dudaklarının kendinden geçtiğini görmek ve baştan çıkarıcı iniltilerini duymak...

Bu düşüncelere kapıyı öyle bir şiddetle kapatıyorum ki, mükemmel bir yoksunluktan başka bir şeye izin vermiyorum. Duygularımı korumaktan başka bir şey yapmadım, yine de kendimi onun tepkilerine uyumlanmış buluyorum.

Elini sıktığımda ne kadar yumuşak hissettiğini hatırlıyorum. Onu valizden uzaklaştırdığımda vücudunun ne kadar hafif .

Onun gibi bir kadına hükmetmek bir erkeğin en büyük onuru olurdu. Bu *güven* seviyesi. . . Bir meydan okuma, evet, ama zevkle yapacağım bir şey.

Ama ne kadar baştan çıkarıcı olursa olsun, kendimi kandıramayacağımı ya da herhangi bir şekilde zayıflık gösteremeyeceğimi biliyorum.

Sandalyemde arkama yaslandım ve bir sonraki hamlemi planladım.

CH6PHER FOUR

Vgra

SH6RHLE 6W6KE uçağa o kadar kötü titreyerek gidiyorum ki önce rüya gördüğümü sanıyorum. Bunun bir rüya olmadığını anladığımda nefesim kesiliyor ve ayağa kalkmaya çalışıyorum ama büyük, güçlü eller tarafından hızla aşağı çekiliyorum.

"*Nyet.*" Markov beni sıkıca tutuyor, kolları beni mengene gibi kavırıyor. Baş üstü hoparlörü çatırdıyor.

"Bayanlar ve baylar, biraz türbülansa girdik. Korkulacak bir şey yok. Lütfen yerinizde kalın ve emniyet kemerlerinizin bağlı olduğundan emin olun. Bu cepten kısa sürede çıkabilmeliyiz."

Uçak aniden derin bir dalış yaptığında sözleri kesildi. Çığlıklar diğer düşüncelerle birlikte benimkileri de bastırıyor. Panik üzerime çöküyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve gözyaşlarımın kapaklarımın arasından kaçtığını hissediyorum.

Yanımdaki sakın ve soğukkanlı bir ses beni güvende tutuyor. "*Vsyо budet khorosho.*"

Sesi ilk kez yumuşamış ve güven verici. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok ama bir şekilde beni rahatlatıyor. Burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum ki büyük, sıcak bir el gelip kalçama dayanıyor.

Gözlerimi açtığımda onu dümdüz karşıya bakarken görüyorum, her zamanki gibi metanet timsali. Çenesi kasılıyor ama hiç korkmuyor. Zihnim bir korku fırtınası içinde dönüyor - ya kaza yaparsak? Hayatta kalabilecek miyiz? Bilimsel zihnim hemen ne kadar yukarıda olduğumuzu, konumumuzu, hayatta kalma şansımızı hesaplıyor. Birbiriyle uyumlu bir düşünce oluşturamıyorum. Ya biz - ya ben--

Türbülans başladığı anda durur. Uçak şimdi gece gökyüzünün mürekkep gibi karanlığında sakince uçuyor.

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça veriyorum. Nefesim düzene giriyor.

"Spasibo."

Telefonumu biraz kurcaladığıma sevindim.

Markov bana sessizce başını salladı.

Kalçamın üzerinde duran eline bakıyorum. Aynı anda, korumamın bana dokunmaması gereken bir şekilde bana dokunduğunu fark ediyoruz. Sadece bana güven veriyordu, evet, ama elinin kalçamda devam eden yakınlığı asla geçmememiz gereken bir çizgiyi aştı.

Yanaklarım alev alev yanıyor ve kalçalarımın arasında ılık bir farkındalık damlası dalgalanıyor.

Belki de uykuya dalmadan önceki son bir saatimi baskın, mükemmel, seksi milyarderler hakkında bir şeyler okuyarak geçirmemeliydim, özellikle de hayatımda gördüğüm en seksi Rus'a bu kadar yakinken.

Elimi onunkinin üzerine koydum ve büyük bir isteksizlikle elini üzerimden ittim.

Gözlerini üzerimde hissediyorum ama uçuş görevlisi yanımıza gelirken bakışlarına karşılık vermiyorum.

"Bunun için çok üzgünüm."

Başımı iki yana sallıyorum. "Gökyüzünün davranışlarından kişisel olarak sorumlu değilseniz, bunun sizin hatanız olduğunu sanmıyorum. Ama yine de teşekkür ederim."

Markov ona hızlı Rusça bir şeyler söylüyor ve bu da onu güldürüyor. Kadın cevap veriyor ve Markov da ona gülümsüyor.

Beklenmedik bir kıskançlık hissi beni doğrudan solar plexus bölgemden vuruyor. Ona ne dediğini bilmek . Adamın mizah yeteneği olduğunu bile bilmiyordum.

Onu gülümseten kişi olmak istiyorum. Ya da neredeyse .

Onlar konuşmaya devam ediyor, ben de kitabımı elime alıyorum. İyi, beni içermeyen bir konuşma yapın. Ben sadece kitabımı okuyacağım ve gerçekçi olmayan beklentiler içinde çürüyüp gideceğim, önemli değil.

"Sadece sizi rahatlatmaya çalıştığınızı söylemenizi istiyor ve kötü davrandıysa özür diliyor."

Gözlerimi kırpttırıyorum ve uçuş görevlisine bakıyorum. "Affedersiniz?"

Kendini tekrarlıyor. Bana doğru baktığını görüyorum, her zamanki gibi ciddi.

Boğazımı temizliyorum.

"Lütfen ona teşekkür ettiğimi söyleyin." Çok daha fazlasını söylemek istiyorum ama bir kez olsun dil engeli için minnettarım.

Saate bakıyorum, uçuşun çoğunda uyuduğumu görünce şaşıyorum. Bir saat içinde ineceğiz.

"Size atıştırmalık bir şeyler getireyim mi?" Uçuş görevlisi ikimize bir sepet uzatıyor. Küçük paketleri ve birkaç şekeri tanıyorum ama daha önce hiç görmediğim başka atıştırmalıklar da var. *Русское Поле*, bir çeşit çavdar gevreği ve *Коркунов* gibi isimleri olan çeşitli çikolatalar.

"Bunlar mükemmel," diyor. "Çikolata sever misin?" "Mmm.

Tabii ki."

"İşte," diyor gülümseyerek. "Her birinden birkaç tane al."

Markov'un bir şeyler atıştırırmayı ve içmeyi reddetmesine şaşırmadım, muhtemelen yumurta beyazı omlet ve protein karışımlarıyla besleniyor. Bir adam patates cipsi ve çikolatayla böyle bir vücuda sahip olamaz.

Atıştırırmalıklarımı yiyorum ve onlar hakkında yorum yapıyorum, beni anlıyormuş gibi yapıyorum, çünkü aramızdaki sessizlik ağır ve ağır geliyor. "Mmm. Çikolatanın narin tadını seviyorum," diyorum, sanki bir tür inceleme yapıyormuşum gibi. "Yine de kavrulmuş fındıkların ince ipucu oldukça hoş. Tam bir M&M değil ama idare eder."

Önüne bakmaya devam ediyor. Birinin bu kadar ciddi olmasına ne sebep olur?

Kitabıma geri dönüyorum ve kendimi gerçek hayatta asla gerçekleştiremeyecek sahte vaatlerle dolu sahte bir dünyada kaybediyorum.

Keşke babam yanıma bir koruma almam için ısrar etmeseydi.

Markov'un sessizliğine ve sert mizacına rağmen, iner inmez hemen harekete geçiyor. İş çantalarımı taşımaya geldiğinde onunla mücadele etmeye bile zahmet etmiyorum. Bu noktada, biraz şımartılmanın ya da adına ne dersiniz deyin, tadını çıkarabileceğimi düşünüyorum. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum ama çantalarımızı tutuyor, beni uçaktan indiriyor ve sorunsuz bir şekilde çıkışa doğru yönlendiriyor.

Moskova'ya on saatlik bir uçuş olmasına rağmen, saat farkı nedeniyle Moskova'ya öğlen vardık. Sanki bütün bir günü atlamışız gibi garip hissettik. Güneş, geride bıraktığımız karanlık gecenin aksine masmavi gökyüzünde asılı duruyor. Uçaktan indiğimizde, Moskova'nın canlı havası bizi karşılıyor, katlandığımız bayat kabin havasından hoş bir değişiklik. Şeremetyevo Havalimanı'nın koşuşturmacası ve telaşı bizi karşılıyor; hem gezginler hem de yerel halk terminallerde kolaylıkla geziniyor. Etrafımızdaki çeşitli aksan ve dil karışımı canlı bir uğultu yaratıyor. Vücudum jet lag yüzünden ağırlaşmış hissediyor, ancak altta yatan bir heyecan akımı var. Ülkemi hiç terk etmemiştim. Bu, hayatımın umutlarla dolu yeni bir bölümü.

Bavullarımızı toplayıp teslim alma alanına gidiyoruz. "Bizi, yani beni bekleyen bir araba olacağı söylendi," diye düzeltiyorum. Birlikte çalışacağım insanlara onun varlığını nasıl açıklayacağımdan emin değilim. Bana baktığında iç çekiyorum ve çeviri uygulamasını açmak için telefonumu çıkarıyorum.

büyük bir cipin yanında duran ve *üzerinde Vera Ivanova* yazan bir tabela gören bir sürücü kalın siyah harflerle.

İşaret ediyorum. "İşte, bu bizim için."

Markov adama sert bir bakış atıyor ve başını sallayarak çantalarımızı taşıyor. Belli belirsiz tanıdık gelen uzun boylu bir kadın bana heyecanla el sallıyor. Ona yaklaştığımızda keskin, zeki gözleri, ince yapısı ve kısa gümüş rengi saçlarıyla Profesör Irina Kuznetsova'yı tanıdığımı fark ediyorum. Birkaç hafta önce telekonferans yaptığım, programdan sorumlu olan kadın. Vay canına. Buraya kadar beni görmeye geleceğini hiç düşünmemiştim.

"Vera! Hoş geldiniz!" diyor mükemmel İngilizcesiyle. Markov'a meraklı bir bakış atıyor.

"Profesör Kuznetsova?" Ona belli belirsiz bir el uzattım. "Beni havaalanından almak için onca yolu mu geldiniz? Gerçekten onur duydum."

"Lütfen bana İrina deyin," diyor utangaç bir ifadeyle. "Sen ve sınıf arkadaşlarından biri olan Jake Thomas aynı uçağa bindiniz. İkinizi tanıştıracak vaktim olmadı, yoksa uçuştan çok önce birbirinizle tanışmanızı sağlardım."

Markov metanetle kenarda duruyor.

"Misafir mi getirdin?" diye soruyor, kaşları çatılmış bir

halde. Tanrım. İşte başlıyoruz.

"Bana daha çok bir korumaya benziyor," diyor gür bir ses İngilizce olarak arkamda. Arkama döndüğümde 'Tam Amerikalı' poster çocuğu olabilecek bir adamın arkamda durduğunu görüyorum - açık kahverengi saçlar, mükemmel dişler, soluk mavi gözler ve atletik bir yapı.

Markov'un yanında çocuk gibi görünüyor.

"Jake Thomas," dedi elini bana uzatarak. "Aynı uçaktaydık ama hepimiz gizemli bir şekilde birinci sınıfa terfi edemedik." Sanki ekonomi sınıfında uyumaktan acı çekiyormuş gibi boynunda daireler çiziyor ve bana göz kırpmıyor.

Yanaklarım kızarak arkamı dönüyorum. Markov gözlerini kısıyor.

"Bodyguard mı?" Irina soruyor. Oh, Tanrım. Birinin yanımda bir koruma getirdiğimi düşünmesi fikrine katlanamıyorum. Kimse benim kim olduğumu ya da nereden geldiğimi bilmiyor.

Ya beni eve gönderirse? Bu programa girebilmek için onca şeyden sonra.

Başımı sallarken yanaklarım kızarıyor ve Markov'un İngilizce konuşmadığını hatırlıyorum. "Hayır, hayır," diyorum zoraki bir kahkaha atarak, panik yapmamaya çalışarak. kimseyi getirmemem gerekiyordu. Burada yalnız olmalıydım. İnce ayrıntıları düşünmediği için babama lanet olsun. Hayatım üzerinde doğrudan etkisi olacak bir şeyi, *benimle* ilgili sonuçlarını umursamadan telaffuz etmesi çok tipik bir davranış.

Aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Bu benim kocam." Markov neyse ki tepki vermiyor çünkü az önce böylesine cesur bir yalan söylediğimden haberi yok.

Irina bakakalır ama hemen kendini toparlar.

"Oh! Elbette!" Irina diyor ki. "Bana bir dakika izin verirsiniz."

Cep telefonunu çıkarıp hızlıca bir arama yapıyor. Ne dediğini anlayamıyorum ama sanki birine yalvarıyor gibi görünüyor. Markov dikkatle dinliyor, yüzü kararıyor.

Kahretsın.

Bir dakika sonra genişçe gülümseyerek geri geliyor. "Her şey hazır," diyor. "Benimle gelebilirsin. Okula geri dönmek için bir araba ayarladım ve sadece oda durumunda küçük bir ayarlama yapmam gerekecek."

Aman Tanrım.

Oda durumu.

"Siz ikiniz buraya gelirken tanıştınız mı?" İrina geniş bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Bay Thomas çok uzaklardan gelmedi, Bayan Ivanov," diyor. "Siz de Orta Batı'dan geliyorsunuz, değil mi?"

"Evet," diyor, mütevazı bir tavırla ellerini ceplerine sokarak. "Gerçi son birkaç yıldır Harvard'da okuyorum."

Tanrım, bir Ivy League'in adını anmak. Ne güzel.

Etrafımızı saran havaalanının hareketli atmosferi beni her zamankinden daha da yorgun hissettiriyor. Bir esnemeyi bastırıyorum.

"O uçuştan sonra çok yorulmuş olmalısınız. Gelin, sizi odalarınıza yerleştirelim ve bu akşam herkesi tanıştıracığımız resmi akşam yemeğinden önce dinlenmeniz için size zaman tanıyalım."

Odalarınıza yerleşin.

Ne yaptım ben? "Teşekkür ederim."

Markov'a söylemek zorundayım. Eğer olanları başka birinden duyarsa. ..ya onlara yalan söylediğimi söylerse? Onun aslında benim korumam olduğunu?

Ona nasıl söyleyeceğim?

Markov bavulları arabanın tavanındaki baş üstü rafına yerleştiriyor, kuşkusuz bu çok kullanışlı. Arabaya önce Jake biniyor, ben de onu takip ediyorum ama Markov beni kolumdan tutup başını sallıyor. "*Olmaz.*"

Başını arkaya doğru salladı ve Jake'in yanına oturabilmesi için beni kenara çekmeye zorladı.

"Heh," diyor Jake. "Sanırım benim karım olsaydı, ben de onun aramızda sıkışmasını istemezdim." Bana gülümsüyor. *Birinin* bu konuda iyi bir sporcu olabilmesine sevindim.

Yine de bir parçam itiraf etmeliyim ki minnettar. Markov'u iyi tanımıyorum ama onu Jake'ten daha iyi tanıyorum ve eğer bir adamla yan yana oturacaksam, birbirimize o kadar yakın oturmuşuz ki konserve kutusundaki sardalyalar gibiyiz, güvenmediğim bir yabancı yerine Markov'un yanında olmayı tercih ederim.

Markov'un tüm niyet ve amaçlar için güvenmediğim bir yabancı olduğu gerçekten aklıma gelmiyor.

Jake ve Irina Rusça konuşurken ve ben gözlerimi açık tutmak için mücadele ederken, okula giden yolda birbirimize sıkışmış durumdayız. Neden ona

kocam mıydı? Uçuş boyunca bir plan yapmak için zamanım vardı ama kendimi bocalıyor gibi hissediyorum. Programda evli bir çiftle ne yapacaklar? *Ugh.*

Markov dik oturuyor, sanki potansiyel bir tehdit arıyormuş gibi sürekli çevremizi tarıyor, bir yandan da yüz ifadesini koruyor. Sanırım bu onun işi. Her zaman bu kadar tetikte midir?

Göz kapaklarım ağırlaştı ama onları açık tutmaya çalışıyorum. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum. Moskova'daki kampüse yaklaşırken şehrin canlı enerjisi beni heyecanlandırıyor. Sokaklar, dizüstü bilgisayar çantaları ve sırt çantalarıyla acele eden öğrenciler, yiyecek satan sokak satıcıları ve bir yerden diğerine koşturan takım elbiseli ve etekli iş profesyonellerinden oluşan bir insan karışımıyla canlı. Moskova'nın ünlü metro otobüslerinin ve tramvaylarının kalabalığın arasından kıvrıla kıvrıla ilerlediğini fark ediyorum.

İlk defa Markov'un yanımda olmasından memnunum. Tamamen yalnız olmayı düşünmek çok zor.

Bir esnemeyi bastırıyorum. Uykumu seviyorum ve dün gece neredeyse hiç uyumadım. Araba sıcak ve Markov yanımda elektrikli bir ısıtıcı gibi. Uyanık kalmak için mücadele ediyorum ama yine de Markov'un vardığımızda omzumu hafifçe salladığını fark ediyorum.

"Uzmanlık alanlarındaki yüksek lisans öğrencilerimiz için yurtlara bitişik konutlarımız var. Süslü ve gösterişli yurtlar değil ama en azından yarı özeller."

Markov'a bakıyorum ama cevap vermiyor. Gizlice telefonumu indirdiğim çevirmen uygulamasına bir mesaj yazıyorum. Ona söylediklerimi ona da söylemeliyim. Rolünü oynayabilmeli.

"Özür dilerim ama bir yanlış anlaşılma oldu. Şimdilik, sadece şimdilik, kocam gibi davranmak zorundasın. Tamam mı?"

Önümdeki yabancı kelimelere bakıyorum, onları okuyamıyorum. Gerçekten söylemek istediğim şey bu mu? Başka seçeneğim var mı? Tatmin olana kadar kelimeleri ileri geri çeviriyorum ve daha fazla zamanım yok. Neredeyse vardık.

Cesaretimi kaybetmeden önce Markov'un omzuna dokunup çeviriyi gösteriyorum.

Onu okurken izliyorum. Ne yapacak? Ya gerçeği söylemekte ısrar ederse? Birkaç saniye içinde gözleri kısılıyor ve sonra telefonumu almak için eliyle işaret ediyor. Başımı sallayıp uzatıyorum. Rusça klavye seçeneğine geçiyor. Ağzım kuruyarak izliyorum. Yanaklarım utançtan kızarıyor.

Bana telefonu ve verdiği cevabı gösterdiğinde bakakalıyorum. Onunla bu şekilde iletişim kurmak bir şekilde samimi hissettiriyor.

Neden doğruyu söylemedin?

Kaba, derin sesindeki uyarıyı neredeyse duyabiliyorum, tonu sert.

Bir yanıt yazıyorum ve tekrar çevirmen düğmesine basıyorum. İletişim kurmanın beceriksizce bir yolu ama elimizdeki tek şey bu.

Senin benim korumam olduğunu bilmelerini istemiyorum!

Başka bir mesaj yazmasını bekliyorum, telefonumu bana geri itiyor, sonra beni kovmak için elini keskin bir şekilde kesiyor ve pencereden dışarı bakıyor.

Üniversitenin önüne geldiğimizde gözlerimi devirip arkamı dönüyorum.

Katı yetiştirilme tarzım nedeniyle üniversitede hiç yaşamadım, bu nedenle üniversite atmosferi benim için oldukça yeni. Üniversitenin her iki tarafı da heybetli binalarla çevrili, mimari aynı anda hem karmaşık hem de modern. Kalbim küt küt atıyor. *Gerçekten buradayım. Başardım.*

"Oh, bu çok güzel."

"Nerede sen?" Jake bana sordu. "New York'ta."

"Ah, sen bir şehir kızıydın. Moskova ve New York'un hala çok farklı yerler olduğunu hayal ediyorum."

"Evet, ama New York'un tamamı şehir değil. New York'un taşrasında ve son zamanlarda da şehrin hemen dışındaki bir banliyöde biraz zaman geçirdim. Yine de kesinlikle Moskova değil."

Omuz silkiyorum ve kalçamda ağır bir el hissediyorum. Arabanın kapıları açılıyor ve herkes dışarı çıkmaya başlıyor, ama ben bir an durup Markov'a bakıyorum. "Ne?" I

Fısıltı.

Kaşlarını çatarak telefonumu tekrar işaret ediyor ve bana geri vermeden önce Rusça tuş takımına bir şeyler yazıyor. Çevir tuşuna bastım.

Güvenme.

Ah, tabii ki korumam bana başka bir adama güvenmememi söylüyor. Ona gözlerimi deviriyorum ve telefonumu cebime sokuyorum. Onun karşısındaki kapıdan çıkıyorum.

Tahmin edilebileceği gibi, her seferinde birkaç tane olmak üzere çantalarımızı alıyor ve kaldırıma diziıyor. Irina Rusça bir şeyler söylüyor. Övgüler yağıdırıyor ama o sadece omuz silkiyor ve karşılığında bir soru soruyor.

"O tam bir beyefendi," diyor İngilizce olarak. "Böyle hoş bir evli çiftin burada bizimle olması çok ferahlatıcı olacak! Gelin, size odanızı göstereyim. Çok yorgun olmalısınız."

Biz yürürken Jake de yanımda yürüyor. "Çalışmalarını okudum," diyor alçak bir sesle. Bana çarpık bir gülümseme veriyor ve Markov'un kocam olduğunu iddia etmenin iyi bir fikir olup olmadığını düşünmeye başlıyorum. Ya burada biriyle tanışırsam? Onca barınaktan sonra daha önce hiç böyle bir şansım olmamıştı.

"Öyle mi?"

"Evet," diyor Jake. Gülümsediğinde yanağında küçük bir gamze olduğunu fark ediyorum. "Sahada travma bakımında doğaçlama turnike teknikleri üzerine yaptığınız hakemli analiz son derece başarılıydı. Alışılmışın dışında yöntemler uygulayarak aldığınız risklerden ve elde ettiğiniz sonuçlardan çok etkilendim. Gerçekten etkileyici bir çalışma."

Göğsüm gururla kabarıyor. "Teşekkür ederim. Çalışmayı ben yürüttüm ama birlikte çalıştığım diğerlerinin yardımı olmadan bunu başaramazdım."

Jake gülümsüyor, gözleri bana bakarken ısınıyor. "Alçakgönüllü de. Bir yerlerde bir kusurunuz olsa iyi olur Bayan Ivanov," diyor Irina'ya katılmadan önce göz kırparak.

Markov, her zamanki gibi, yüzünde sert bir ifadeyle yanımda yürüyor. Cidden, neden evliymişiz gibi davrandım ki? İçten içe inliyorum.

Buradaki hiç kimsenin gerçekte kim olduğunu ya da onun kim olduğunu bilmediğinden emin olmalıyım. Bu benim için bir şans.

Sanırım Markov ve ben evlilik sorunları yaşamaya başlıyoruz.

CH6PHER FIVE

Nikko

Kampüse girerken her ayrıntıya dikkat ediyorum.

Vera'nın yalanı yüzünden ilk stratejimin (soğuk koruma olarak kalıp ailesinin güvenini kazanmanın yolunu bulmak) artık işe yaramayacağını anlamaya başladım. Yön değiştirmem gerekecek.

Belki... belki de aynı odayı paylaşmamız tanrıların bir laneti değildir. Belki de soğukkanlı ve tarafsız olmak zorunda değilimdir. Onu Amerikalı yakışıklı çocukla, gözleri kocaman ve yanakları kızarmış bir halde izlerken bir şey fark ettim: Vera Ivanova ilgiye aç.

Dünyadan saklanmış, korunaklı, kendini derslerine vermiş ve bir şeyler başarmış. Onu çok az tanıyorum ama ben bile gurur duyuyorum.

Ama tanınmaktan daha fazlasını istiyor.

Not aldım.

Irina, "Konaklama yerleri tipik bir üniversite yurdunda bulabileceğinizden daha iyi," diye açıklıyor, "ancak kullandığımız alan ve

Burada bir şeyler ayarladık." Vera'ya biraz daha yaklaşıyor. "Bir telefon görüşmesi yaptım ve özel banyosu olan tek oda size ait olacak. Belki Markov da yapacağımız sosyal etkinlikler için bize katılabilir."

Vera'nın yüzü kızarır ama hemen üstünü örter ve başını sallar. "Teşekkür ."

Evet. Bir suikastçı olarak öğrendiğim bir şey varsa, o da baskı altında sakın kalmaktır. Plan değişikliğine hazırlıklı olmak. B planını uygularken acımasız ol.

"Buyurun," diyor İrina, Vera'ya bir dizi anahtar uzatıyor ve kampüsün içinde ama biraz uzağında yer alan bir dizi binayı işaret ediyor. "Lütfen biraz dinlenin ve yerleşin. Odanızda kampüsün bir haritasını ve gezi programını bulacaksınız. Üç saat sonra akşam yemeği için yemek alanında buluşacağız."

Bana bir gülücük ve gitti. Amerikalı çoktan odasını buldu.

Vera kapıya bakıyor, sanki yılan kıvrılmış da kopmaya hazır bekliyormuş gibi. Bu ani panik neden? O seçimini yaptı.

Planımı hatırlıyorum ve çantaları yere bırakıyorum. Titreyen elleriyle kapıyı açıyor ve iterek açtığı anda inliyor.

Burası bir üniversite kampüsünde bulabileceğiniz tipik bir Rus yatak odası. Mütevazı büyüklükteki çift kişilik yatak, aksi takdirde faydacı olan odanın odak noktasıdır ve dört yastık ve hafif, geleneksel desenli bir yorganla döşenmiştir. Yerleşik bir dolap bize depolama için minimum alan sağlıyor, ancak iş görecektir ve sert sırtlı bir sandalyeye sahip küçük bir masa var. Her şey modern, pragmatik ve kompakt.

"uyuyabileceğim bir kanepeler bile yok," diye sızlanıyor. "Bu nasıl işe yarayacak? Şimdi ona yalan söylediğimi söyleyemem; tüm güvenilirliğimi kaybederim ve buraya daha yeni *geldik*."

Bu duyguyu bilirim.

Bavulları getirdikten sonra kapıyı arkasından kilitliyorum. Kapı ve pencerelerdeki tüm kilitleri kontrol ettim. Sürgü yok, sadece sallanan boktan bir kilit var. Tornavidası olan bir genç bile bu lanet şeyi açabilir.

Ben hallederim.

Yatağa doğru başımı sallıyorum ve bana telefonunu vermesi için işaret ediyorum. Uygulamaya dokunuyorum.

Sen yatağı al. Ben yerde uyuyacağım.

Mesajı okurken gözleri açılıyor. Alt dudağının dışarı çıktığını ve kaşlarını çatarak başka bir mesaj yazdığını izliyorum.

Mümkün değil.

Planımı uygulamaya koyma vakti geldi.

Telefona bir mesaj daha yazıyorum. Amerikalıya nasıl cevap verdiğini gördüm. Ona ne dediğini dinledim.

Buraya gelmek için çok çalışan sensin. Ben sadece seni korumak için buradayım. İyi uyuman önemli. Yatağı sen alacaksın.

Telefonu ona verdim ve uzaklaştım. Bu konuşma bitmiştir.

Odanın geri kalanını kontrol etmek için yöneldiğimde iç çektiğini duyuyorum. Neyse ki odanın güvensiz olan tek kısmı kilitler. Şifonyerin dört çekmecesini işaret ediyorum ve en alttakini çekip çıkarıyorum, burada birkaç kıyafetimi ve silahlarımı saklayacağım. Sırt çantamı açıp getirdiğim her şeyi hızlıca düzenledikten sonra çekmecelerin geri kalanına dokunup ona işaret ediyorum.

Seninkiler.

"Teşekkür ," diyor, sesi bu sefer biraz daha yumuşak. Belki de gösterimden etkilenmiştir. Belki de buradaki işini ciddiye almamdan onur duymuştur. Her halükarda, babasının ölümü üzerinden aileme adalet getirmek için burada olduğum gerçeğinden habersiz ve bu şekilde devam edeceğiz.

O banyoyu kullanırken ben de telefonlarımı kontrol ediyorum. Sonra pencereden dışarı bakıyorum, yetim kaldığım Moskova sokaklarından çok uzakta değil. Kim olduğumu hatırlıyorum. Şimdi kim olduğumu hatırlıyorum. Kimsem yokken Romanov ailesi beni yanına aldı. Hiçbir şeyim yokken.

Vera Ivanova düşmanımın kızı.

Zihnimde bir plan oluşmaya başlıyor, kendi başına bir hayat sürüyor. Bu açığı tam olarak nasıl kullanacağımı bildiğimden şüpheleniyorum.

"Yorgunum Markov," diyor Vera. Omzumun üzerinden baktığımda onu yatağın kenarında , elinde telefonla görüyorum. Ayakkabılarını çıkarıp üzerini değiştirmiş, şimdi üzerinde bir çift eşofman altı ve küçük bir tişört var.

Eşofman ve tişörtün bu kadar seksi olabileceğini bilmiyordum. Bakışlarımın saygın olandan biraz daha uzun süre dolaşmasına bilerek izin verdim. Sadece onu gördüğümü ve gördüğüm şeyden hoşlandığımı anlamasına yetecek kadar.

"Yorgun musun?" diye soruyor, uyumak için bir işaret yapıyor ve yatağın kenarını okşuyor. "Sen büyük bir adamsın ve ben uykumda hareket etmem. Yerde uyuyamazsın. Sen burada dinlen, ben de yatağın kenarında uyuyayım."

Sanki karşı koyuyormuşum gibi başımı sallıyorum. Direniyorum. Bu gece o yatakta olacağım ve çok yakın ve kişisel olacağım.

Daha iyi bir kilit yerleştirdikten *sonra*.

"Tamam o zaman," diyor esnerken. "Sen korumalar ne yapıyorsa onu yap, ben de biraz kestireyim."

Uzanıp telefonundaki kitap uygulamasını açtığında ondan uzaklaşıyorum, ama çok geçmeden telefonunun küçük bir gümbürtüyle yatağa düştüğünü duyuyorum. Hemen uykuya daldı.

Eve dönme fırsatını değerlendirdim.

İşler nasıl gidiyor? Seni kampüse kadar takip ettim.

Geldik. Şimdilik her şey yolunda. Olmam gereken yere yaklaşabilmek için onunla güven inşa etmeye çalışıyorum. Geri kalanların Moskova'da bulunduğu yeri buldun mu?

Planım, Ivanov Bratva'nın geri kalan adamlarının Moskova'da nerede buluştuklarını bulmak. Aldığım kısa mesajlara göre, en iyi ihtimalle dağınık durumdalar. Küçük bir zaman aralığımız var, ama Petr Ivanov hakkında öğrenmem gerekenleri öğrenmem için yeterli.

Kim olduğumdan şüphelenen olursa, gerçek Markov gibi kolayca ortadan kaybolacaklar. Birçok şey ters gidebilir, ama ben dönmeye hazırım.

Aleks ile konuşmamı bitiriyorum ve ekran yansıtma uygulamasını çıkarıyorum.

İlk fark ettiğim şey, kitabında çok fazla ilerleme kaydetmemiş olması. Onun kadar zeki bir kadın için bu biraz ilginç.

İşte o zaman önemli noktaları fark ediyorum.

Vera kitabın bazı bölümlerinin altını çizmiş. Belki de tekrar okuyordur?

Belki de onları okumam gerekiyordur.

Kitabın altı çizili kısımlarını okurken gözlerim büyüyor ve dudaklarımın bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum.

Eli boynumun arkasında kıvrılıyor.

Sıcak eli üst duruyor, sahiplenici bir dokunuş. . .

"Gelmek için yalvar, küçük kız. Babanın izni olmadan asla gelme." "Babana bir daha

itaatsizlik edersen, seni dizlerimin üzerine yatırırım, küçük hanım."

Vera Ivanova sapık bir kız ve ben bunu kendi avantajıma kullanmayı hedefliyorum. Onun nelerden hoşlandığını öğrenmek, ona neler yapabileceğimi hayal etmek beni çok zorluyor. Ne kadar eğlenebileceğimizi.

Okuduklarının ne kadarı kurgudur ve ne kadarını gerçekten sever?

Bu tür bir şey yapmak için onunla güven inşa etmem gerekiyor.

Kolya bize yıllar önce, bir düşmanın güvenini kazanmanın yollarından birinin, bir yalanı renklendirmek için en ufak bir doğruluk payı kullanmak olduğunu öğretmişti. Gerçek adınızı kullanın. Yürekten bir şeyler söyleyin. Biraz zayıflığınızı ortaya koyun ve insan doğası gereği insanlar sizin güvenilir olduğunuza inanacaktır. Gerçekte sadece birkaç kart gösterdiğiniz halde tüm elinizi ortaya koymuş gibi görüneceksiniz. Gerçeğin sadece bir gölgesi.

Yavaşça, gardını düşürmesine yetecek kadarını göstereceğim.

Bu kadının kalbini kıracağım ama ilerlemenin tek yolu bu.

Aileme adaleti getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım.
Bedeli ne olursa olsun.

CH6PHER Slà

Vgra

SOHEONE'S SH6KINC HY SHOULDER. Ölü gibi uyuyorum, yatakta sıcacık ve rahatım. Uyumak çok güzel bir his. Neden gecenin bir yarısı biri beni uyandırıyor?

Bulanık gözlerimi açtığımda uzun boylu bir adamın üzerimde durduğunu görüyorum. Vücudunun genişliği beni tamamen gölgede bırakmıştı. Geriye doğru sarsıldım ve nefesim kesildi.

Ne oluyor be?

Uyku ile uyanıklık arasında sıkışıp kaldım, irkildim ve . Çarşaflara , neredeyse yataktan düşüyorum. Tam zamanında eğilip beni yakalıyor. Onun temiz, odunsu kokusunu ve dokunuşunun sıcaklığını ve güvenini hemen fark ediyorum.

Bekle.

O keskin çene çizgisini ve delici gözleri tanıyorum.

Ve o tanıdık sürekli kaş çatma. "Sadece benim. Sakin ol."

Beynimi temizlemeye çalışarak
göz kırpıyorum. Az önce İngilizce
mi konuştu?

O hala. . . beni tutuyor mu?

Beni saran sıcak kolları hoşuma gidiyor. Güçlü ve sağlam biri ve ben her zaman güçlü bir adam tarafından sarılmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmişimdir. . onun gibi.

En çılgın fantezilerimde bile olduğundan daha iyi
hissettiriyor. O yeşil gözlerin derinliklerine bakıyorum.

Kesinlikle İngilizce konuşuyordu. Bu adamda görüldüğünden çok daha fazlası var.

"Bırak beni," diye fısıldıyorum, bir yanım beni daha sıkı tutmasını istese de. Bir parçam uzanıp parmaklarımı onun güçlü, erkeksi çenesinde gezdirmek istese de. Yalnızız, sadece ikimiz. Rusya'da olan Rusya'da kalır, değil mi?

Beni bir patates çuvalı gibi yatağa atmasını bekliyorum ama onun yerine beni nazıkçe serbest bırakıyor.

"Gitmek için hazırlanmalısın."

Yatakta doğrulup ona bakıyorum. "Ben uyurken sihirli bir şekilde başka bir dil mi öğrendin? Yoksa bana yalan mı söylüyordun, Markov?"

Ağırlığının altında eğilen yatağın kenarına oturur.

"Sen uyurken bir karar verdim." Kalın bir Rus aksanıyla konuşuyor ama İngilizcesi mükemmel. "Seni güvende tutmak istiyorsam daha net iletişim kurmalıyız. İngilizce bilmediğimi sana hiç söylemedim."

Ona bakıyorum. Evet, doğru. "Oh, benimle bu oyunu oynama. Beni İngilizce bilmediğine inandırdığını biliyorsun. Ve işte buradasın. . ." Şaşkınlıkla ellerimle işaret ediyorum.

Omuz silkiyor. "Seninle aynı odayı paylaşacağımızı biliyordum ama bu kadar yakın olacağımızı bilmiyordum" -yatağı işaret ediyor- "bu kadar yakın olacağımızı bilmiyordum. Aramızda mesafe olmasının hem senin hem de benim yararına olacağını düşündüm.

. Eğer iletişim kuramasaydık, profesyonel kalabilirdik. Ama şimdi bunun güvenliğinizi riske attığının farkındayım."

Ne ima ettiğini aniden fark edince yanaklarım kızarıyor. "Sırf korunaklı bir hayat yaşadım diye ailemin evinden çıkar çıkmaz gördüğüm ilk ateşli adama aşık olacağımı mı sanıyorsun?"

Kaşları birbirine çarptı. "Nyet." Görünüşe göre İngilizce konuşmaya çalışırken bile Rusçası ortaya çıkıyor. "Senin hakkında böyle düşünmemiştim."

Aman Tanrım. Daha önce söylediklerim bir anda aklıma geldi... söylediklerimi nasıl algılayabilirdi. Çok özgürce konuştum. Çok fazla şey anlattım.

Ona yatarken kıyafet giymediğimi söyledim.

Ona Jason Bourne'a benzediğini söyledim.

Lanet çenemi kapalı tutmalıydım.

Ayrıca mı? Kimi kandırıyorum ben? O sadece tanıştığım ilk ateşli erkek değil, aynı zamanda çok seksi ve beni çıldırtan baskın doğanın tüm titreşimlerini yayıyor. O gerçek hayatta bir aşk romanının kahramanı, klasik Byronic kahraman.

Eğer ben Jane Eyre isem. . . o benim Bay Rochester'ım.

Böyle düşünemem. Kendime izin veremem. Ama

itiraf etmeliyim ki onu konuşurken dinlemeyi

seviyorum.

Bu adama aşık olmama izin veremem. Babam için çalışıyor ve babam için çalışan herkes bir pislik olmalı.

Bana ciddi bir bakış atsa da, çenesinin keskin kesimi ve sesinin derin tınısı bana onun bir ocuk olmadığını hatırlatıyor. "Benim işim seni korumak. Sen güzel ve zeki bir kadınsın. Ama patronumun kızıydın. Eğer sana dokunacak olursam, beni öldürür." elik mavisinin çarpıcı bir tonu olan gözleri, ciddi yemininin altını çizen bir yoğunlukla benimkileri tutuyor.

Konuşmaya devam ediyor, asla geçmemesi gereken sınırları, görev ve onur tarafından çok katı bir şekilde çizilen çizgileri özetliyor. Yine de önceki sözlerine takılıp kaldım -güzel, *zeki kadın*. Sanki gökyüzünün mavi olduğu kadar tartışılmaz bir şeyi ifade ediyormuş gibi doğal bir inançla söyledi. Altında yatan bir çekicilik yok, profesyonelliğinin kenarlarını yumuşatmak için şakacı bir gülümseme yok. Sadece yalın bir gerçek.

Kan kulaklarımda gürlüyor, önümdeki adamdan başka bir şeye odaklanmamı zorlaştıran amansız bir davul. Varlığı emredici, kararlılığı hissediliyor ve bu midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. Sertçe yutkunuyorum, sesimi sabit tutmaya, onun disiplinli olduğu kadar etkilenmemiş görünmeye çalışıyorum. Ama varlığımın her zerresi onun -beni bir görevden fazlası olarak görebilecek bu adamın- yakınlığına tepki verirken bu zorlu bir mücadele...

Telefonuna bakıyor, ışık çelik gibi yüz hatlarını parlatıyor. "Bu şekilde başladığımız için üzgünüm. Size gerçeği söylememin zamanı geldi. Buradaki herkes kadar iyi İngilizce konuşabiliyorum. Belki o zaman... Amerikalı ile daha etkili iletişim kurabilirim." *Daha etkili iletişim kurma* şekli tüylerimi diken diken ediyor. Ses tonunun altında yatan tehdit çok açık.

Sertçe yutkunuyorum. "Markov, onu rahat bırakmalısın. O benimle birlikte programda."

Gözlerinin parıltısı neredeyse yırtıcı ve kalbimin korku ve beklenti karışımıyla hızlanmasına neden oluyor.

"O senin için ateşli, ve o bir pislik. Ben icabına bakarım. Şimdi kalk ve hazır ol ki geç kalmayalım."

İnançsızlıkla başımı sallıyorum, düşüncelerim kafa karışıklığı ve alarmdan oluşan bir kasırgaya dönüşmüşken saate bakıyorum. "Aman Tanrım! On dakika içinde orada olmalıyız!"

"Daha fazla zamana ihtiyacın var mı?" Sanki daha önceki konuşmamız ilişkimizin dinamiklerini değiştirmemiş gibi, sorusu gelişigüzel geliyor. Birdenbire İngilizce konuşmaya başlaması çok garip. Bu ani değişimi anlamakta güçlük çekiyorum. Bir yanımda rahatladım-- şimdi burada gerçekten bir müttefikim var, iletişim kurabileceğim biri.

Ama ona güvenebilir miyim? Şüphe içimi kemiriyor, düşüncelerimi huzursuz ediyor. İşte yine bir aşk romanındaymışız gibi düşünüyorum.

Profesyonelliğin ötesinde bir ilişkimiz yok. Güven ya da sevgi temeli yok. Babam için çalışıyor ve benim korumam. O kadar. Bu kadar.

Ama herhangi bir şey gerçekten bu kadar basit mi?

"Tamam, dinle. On dakika içinde hazırlanabilirim ama ilerisi için söyleyeyim, genellikle bundan biraz daha fazlasına ihtiyacım olur." Elimle saçımı gösteriyorum. "Sadece saçım bile on dakikamı alır. "

"Neden?" Gerçekten şaşkın görünüyor.

"Uyuduğumda saçlarım kıvrıcıklaşıyor. Bu şekilde insan içine çıkamam."

Başını sallıyor. İngilizce konuşmasına rağmen, yine de bir dil engeli varmış gibi hissediyor.

"Saçını örebilir misin? Kız kardeşimin bunun yardımcı olduğunu söylediğini duydum." Sanki bunu söylememesi gerekiyormuş gibi bir an gözlerini kaçırdı. Hah.

"Şey, nasıl bilmiyorum. En azından kendimde. Ve bu beni çok genç gösterir. Zaten programdaki en genç kişi benim. . ."

Markov kaşlarını çatar. "Ayrıntıları tartışacak vaktimiz yok. Bak, senin için örebilirim. Ve sen genç görünmüyorsun. Bir çocuğa benzemeyecek kadar ağırbaşlı ve olgun görünüyorsun. Ama *şu* Amerikalı çocuk gibi görünüyor. Saç bağınız var mı?"

Bekle. Gerçekten uyandım mı yoksa hâlâ rüya mı görüyorum? Cevap vermeden önce ona bakıyorum.

"Saç kravatım var."

Kaybedecek zamanımız yok ve o haklı. Hazırlanmama yardımcı olur. Saçımı örmek onu çabucak ehlileştirecek ve sonra biraz makyaj yapıp güzel kıyafetler giyebileceğim. Bir de baktım ki çantamı karıştırıp saç bağı bulmaya çalışıyorum.

"Giyinmişsin bile! Ben uyurken mi yaptın bunu? Hiç dinlenmedin mi?"

"Evet, sen uyurken üzerimi değiştirdim. Hayır, uyumadım ama önemli değil. Saç bağını bana ver."

Gerçekten saçımı örmesine izin verecek miyim?

Dağınık ve tuhaf bir topuz yapmaktan başka seçeneğim var mı? Kendime kibirli demesem de, elimden geldiğince çılgın bilim adamı görünümünden kaçınmak istiyorum.

Kendisi arkamda dururken bana masadaki sandalyeye oturmamı işaret ediyor. Fırçamı saçlarımda gezdirdiğinde garip bir samimiyet hissediyorum. Hemen elinden alıyorum ve başımı sallıyorum. "Bu kısmı ben yapabilirim." Yanaklarım yine sıcak, sıcaklık ensemden aşağı süzülüyor. Umarım fark etmez.

Saçımı tarıyorum, düğümleri açıyorum ve artık nasıl göründüğünü çok iyi biliyorum. Dolaşmayan kabarık dağınıklık pamuk şekeri andırıyor.

"Saç örmeyi nerede öğrendin?"

"Kardeşimin bir üvey çocuğu var. Yeğenim. Üç yaşında ve uzun sarı saçları var. En sevdiklerinden biriyim. Böylece öğrendim. Zor değil. "

Bu çok sevimli. Lanet olsun.

Ensemdeki saçları hızla topluyor ve omurgamdan aşağı küçük karıncalanmalar gönderiyor. Bu bir erkeğin bana yaptığı en seksi şey, ki düşünürseniz gerçekten çok acınası bir durum.

Sıcak elini ensemden hissetmek hoşuma gidiyor. Saçlarımı tutamlara ayırıyor ve şimdiye kadarki halini yalanlayan bir şefkatle saçlarımı örüyor. İşi bittiğinde, biraz çekiştirerek beni şaşırtıyor.

"Hey! O da neydi?"

"Daha önce bana cevap verdiğin için." Eğiliyor, bana tam olarak dokunmuyor ama o kadar yakın ki nefesinin sıcaklığı boynumu gıdıklıyor. "Bunu bir daha yapma. Kendine gel, Vera. Unutma, ben senin kocanım. Kocana biraz saygı göstermelisin."

Düşüncelerimi toparlayamadan ya da kalbimin hızlı atışını bir şekilde yavaşlatamadan, o gitti ve ben merak içinde kaldım. . . Markov benimle flört mü ediyordu? Yoksa ciddi miydi? Ona bakamıyorum çünkü gözlerimi görürse, bu küçük tehdidin beni her türlü ateşlendirdiğini ve rahatsız ettiğini bir şekilde anlayacağından korkuyorum. Aman Tanrım.

Çantamdan giysilerimi çıkarmaya gittiğimde, onun çoktan valizleri açmış ve her şeyi çekmecelere yerleştirmiş olduğunu görüyorum. "Benim için mi açtın?"

Omuz silkiyor. "Sıkılmıştım ve giyinmek için fazla zamanın olmayacağını biliyordum. Ve gitmemiz gerekiyor."

Bunu yapması çok hoştu ama yine de.. Gördüğü o çantalarda ne vardı?

"Teşekkürler." Sanırım o benim korumam ve kocam gibi davranıyorsa, mahremiyetinden biraz vazgeçmem gerekebilir. Ama yanıma aldığım düz beyaz iç çamaşırları ve düz beyaz sütyenler aklıma geldikçe zihnim bulanıyor. Neden seksi bir şeyler giyeyim ki? Sadece ben olmam gerekiyordu. Seksi bir şeyim bile yok.

Hemen temiz bir etek ve üst kaptım. İş için rahat bir şeyler. Açık mavi düğmeli bir elbise gömleği ve üzerine eldiven gibi oturan lacivert bir pantolon giyiyor. Zahmetsizce bir araya getirilmiş ve rahat görünüyor.

Markov kaşlarını çatıyor. "Gitmemize beş dakika var. Makyajı atla."

Tamam, şimdi çok ileri gidiyor.

"Hayır. O kadar yolculuktan sonra yüzüm leke içinde kaldı. En azından biraz dudak parlaticısına ihtiyacım var." Ona sırtımı dönüp küçük çantamı aldım. "Ve kusura bakma ama sahte koca olabilirsin ama benim patronum değilsin." Bu sefer kendime hakim olmalıyım.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve gözlerini bana diyor. "Ben senin kocanım. Kocana itaat etmelisin."

Hayır, yapmıyor. Ona ters ters bakıyorum. Birden bana nasıl davranmam gerektiğini söylediğini hatırladım.

Etkili, ikna edici bir şekilde protesto etmek için ağzımı açıyorum ama bunun yerine dönüp banyoya koşuyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum.

İyiydi, Vera. Çok zarif.

Sanki hayatım buna bağılıymış gibi hızla makyajımı yapıyorum ve odaya dönüp ona katılıyorum. Bana hızlı bir değerlendirme bakışı atıyor ve arkasını dönüyor.

"Sana gerçeği söylemediğim için özür dilerim. Söylemem gerekirdi. Bu göreve atanmak için başka bir görevden alındım ve bazı hızlı kararlar verdim. Bu bir daha olmayacak."

Bu kadar dürüst ve doğrudan bir özürle kin tutmak çok zor. Birbirimizle gerçekten konuşabildiğimiz için o kadar rahatladım ki hemen affediyorum.

"Teşekkür ederim. O Amerikalı adamın İngilizce konuştuğunu bilmesini ister misin?"

"İnanın bana," diyor gülümseyerek. "Bunu çok çabuk anlayacak." "Unutma, bu benim profesyonel işim Markov. . ."

"Hatırlayacağım." Gözleri kararıyor. "O da öyle."

Artık sohbet edecek vaktimiz yok. Artık daha rahat iletişim kurabildiğimize göre neden birdenbire onun önünde bu kadar utangaç hissediyorum? Aramızdaki o koruma katmanı artık yok.

Kapıyı açtığında, yanından geçip gittim. Eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Ben işimin ne olduğunu biliyorum, Vera. Sen kendininkini biliyor musun? Birkaç dakika önce bana takındığın o küçük tavrı? Bunu unutmayacağım." Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Önden buyur, *karıcığım*."

Aman Tanrım, erotik romantizm yerine romantik komedi okumaya başlamalıyım. Cidden. Belki gerilim.

"Sen uyurken haritayı inceledim," diyor. "Bu ." Elime uzandı.

"Markov-"

"Senin benim karım olman gerekiyordu," diyor fısıltıyla. "Bunu seçen sendin, Vera."

Kahretsin. Adam haklı. Elini tutuyorum ve uzun adımlarına ayak uydurmak için neredeyse tırıs gitmek zorunda kalıyorum.

"Hikâyeyi sağlamlaştırmamız gerekiyor," diyor alçak bir sesle, sadece benim duymam için.

"Ne hikayesi?"

"Nasıl tanıştık? Ne zaman evlendiğimizi. Bunların hepsi."

Onu bu sözleri söylerken duymakla ilgili bir şey var... özlemine çektiğim ve çoğunlukla gerçekleşmesinden ümidimi kestiğim o olaylar... onları yüksek sesle söylediğini duymak bile kalbimin göğsümde güm güm atmasına neden oluyor.

Bunu neden yaptım?

"Tamam. Um. Pekâlâ, onlara lise aşkı olduğumuzu söyleyebiliriz. Mezun olduktan sonra yollarımızı ayırdık ve bir arkadaşımızın düğününde yeniden bir araya geldik."

"Liseli sevgililer mi? Bu işe yaramaz. Ben senden çok daha büyüğüm. "

Bunu düşünmemiştim bile. "Öyle misin? Kaç yaşındasın?"

"Ben otuz bir yaşındayım. Sen kaçsın, yirmi iki mi, yirmi üç mü? Sıradaki fikir."

"Doğru. Um. . . . Tatildeydin, İsviçre dağlarında yürüyüş yapıyordum ve sen de benim tur rehberimdin?"

Başını sallıyor. "Gerçekten İsviçreli bir tur rehberi olabilecek birine benziyor muyum? Ya bana bunu sorarlarsa? İsviçre hakkında söyleyebileceğim tek şey çikolatasının güzel olduğu."

. "Peki, senin dahiyane fikrin nedir?"

Dudaklarını büzüyor ve kaşlarını çatıyor. "Online randevu servisi. İki farklı geçmişten gelmemize rağmen algoritma bizi uyumlu olarak eşleştirdi. Sen okulunla çok meşgul olduğun için biriyle çıkamıyordun ama biz hemen kaynaştık. Sadece üç ay çıktıktan sonra, ailelerimizin üzüntüsüne rağmen kaçarak evlendik. Bu bir yıl önceydi."

Romantizm aşığı kalbim güm güm atıyor. Burası tehlikeli bir yer ama şimdiden yemek salonunu ve Irina'nın bizi beklediğini görebiliyorum. Daha fazla zamanımız yok.

zaman.

"Anlaştı

k."

"Vera! Markov! Umarım biraz dinlenmişsinizdir," diyor İrina bizi kapıda karşılar. "Hâlâ birkaç misafir bekliyoruz, ama lütfen içeri girin ve kendinizi tanıtır."

Markov kapıyı açıyor ve elini sırtımın alt kısmına koyuyor. Eğilip kulağıma fısıldıyor: "Amerikalı hakkında ve uslu durman konusunda söylediklerimi unutma. İtaatkâr bir eş bekliyorum, Vera."

Dilimi gizlice ona doğru uzatıyorum ve gözlerindeki meydan okuyan bakışın tadını çıkarıyorum. Bana ne yapacağımı söyleyeceğini sanıyorsa, bir daha düşünsün.

Eğer uslu durursam, beni tehdit etmeyi bırakabilir. Ama bir kızın biraz yaşamaya ihtiyacı vardır. Bana gerçekten dokunamaz, bu yüzden eğleneceğim.

Jake, kısa gümüş rengi saçları olan uzun boylu, kıvrak bir adamın yanında duruyor. Kim olduğunu anladığımda Markov'u tamamen unutuyorum ve fangirl olma ihtiyacımı bastırıyorum. Kendimi çimdiklemek istiyorum. Jake'in yanındaki adam, ilkokuldan beri idealize ettiğim bilim adamı Dr. Antoly Morozov'dan başkası değil. Beni gördüğünde selamlamak için genişçe gülümsüyor.

"Hoş geldiniz. Sen Vera Ivanova olmalısın. Ve bu . ."

"Kocam, Markov." Markov ve ben onunla el sıkıştık.

"Ben Profesör Morozov," diyor profesör elini uzatarak. "İzninizle sizi diğerleriyle tanıştırayım. Liam O'Sullivan." Ateşli kırmızı saçlı, uzun boylu, yeterince dost canlısı görünen başka bir adamı işaret ediyor ama duruşunda bir temkinlilik fark ediyorum. Belki de sadece çekingen bir İrlandalıdır.

"Sophia Lang." Simsiyah saçları ve çarpıcı mavi gözleriyle minyon bir kadın. Narin görünümüne rağmen kendine güveniyor gibi görünüyor. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyor kırpılmış bir aksanla.

"Ve Maxim Smith."

Tel çerçeveli gözlükleri olan sarışın bir adam bana elini uzatıyor.

"Merhaba! Siz de Amerikalı mısınız?"

Başını iki yana sallıyor. "Annem Rus, babam Amerikalı, dolayısıyla adım da öyle. Ama hayatımın çoğunu burada, Moskova'da geçirdim. "

Markov başını sallar. "Ben de öyle. Nerede?"

Tartışmalarına Rusça devam ediyorlar ve Markov'un en azından bir tanışıklık kurmuş olabileceğine seviniyorum. Buradaki varlığı doğal görünüyor, bu da rahat bir nefes almamı sağlıyor.

Irina şarap doldururken ve Markov Maxim'le konuşmakla meşgulken Jake yanıma sokuldu. "Kocanızın İngilizce bilmediğini sanıyordum?"

"Elbette biliyor. O sadece az bir adam."

Yine de Jake ona ihtiyatla baktı. "Yalnız olmadığına sevindim. Birinin arkadaşlığı olmadan burası çok yalnız olabiliyor. Özellikle de saha çalışmasına başladığımızda." Markov bize bakıyor.

Cevap vermiyorum çünkü ona ne söyleyeceğimden tam olarak emin değilim, ama görünüşe göre Markov biliyor. Eğiliyor ve bir kolunu yanımdaki masanın üzerine koyuyor. Orman ve baharat kokusu bir şekilde beni rahatlatıyor. "Saha çalışmasına kesinlikle yalnız gitmeyecek."

"Buna izin var mı?" Jake hiç istifini bozmadan sorar. Şarabından bir yudum alır ve yüzünü soğukkanlı tutar.

Markov cevap vermez ama onu yere sermek ister gibi görünür. Profesör Morozov gülümser ve kadehini kaldırarak şarabının şerefine kadeh kaldırır. "Kesinlikle. Benim eşim de zaman zaman bize eşlik eder. Günümüzün siyasi ikliminde, yanımızda bir koruma tipi getirmemizin akıllıca olacağını düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?"

Herkes gülerken, ben neredeyse şarabımın içinde boğuluyordum. Ancak Markov bana sadece göz kırpmıyor. Görünüşe göre başından beri sakladığı çekici bir tarafı var.

Hepsi onun gerçekte kim olduğunu

bilebilir mi? Ama *ben* ne kadarını

biliyorum?

CH6PHER SEVEN

Nikko

Vera grubun geri kalanıyla havadan sudan konuşurken ben de ona bakıyorum. Dr. Morozov sayesinde, hakemli olarak yayınlanmış son araştırması sohbet konusu oluyor. Onu izlemek inanılmaz. Sadece iyi konuşmakla kalmıyor, aynı zamanda zeki, belli ki azimli ve karizmatik. İlgi odağı olduğunun farkında olduğundan bile şüpheliyim; konuştuğu konuya o kadar odaklanmış ve tutkulu ki. Küçük bir grup olmasına rağmen, diğer herkes kaybolurken o hızla grubun merkez üssü haline geliyor.

İşi hakkında bu kadar hevesle konuşmasına bayılıyorum. Söylediklerinin çoğunu anlıyorum, ama sadece periferik olarak. Ayrıntılara girdiğinde, biraz kayboluyorum. Amerikalı yakışıklı da öyle, her ne kadar öyle değilmiş gibi davranmaya çalışsa da.

Vera'nın özgüveninin sarsıldığı tek an, birinin dikkatleri araştırmanın asıl konusuna değil de kendisine çektiği andır. Sanki bütün gün kendi alanı hakkında konuşacakmış gibi görünüyor ama dikkatlerin kendi üzerinde toplanmasına dayanamıyor. Dudağını ısırıyor ve biraz pembeleşiyor.

Onu bu durumdan muaf tutmak istiyorum. Herkese başının ağrıdığını ve uyuması gerektiğini söyleyin. Misafirperverlikleri için teşekkür et ama karımın biraz dinlenme zamanının geldiğini söyle.

Ama yapmıyorum, henüz değil. Haddimi aşamam. İş hayatımda öğrendiğim bir şey varsa o da nasıl gözden kaybolacağımıdır. 1.80 boyunda ve benim gibi yapılı biriyseniz bu hiç de kolay bir iş değildir. Bu onun parlama zamanı ve bundan saklanamaz.

Ben de kendimi onun sınıf arkadaşlarını ve profesörlerini gözlemlemekle meşgul ettim. Bu benim işim. Kimin gelecekte risk oluşturabileceğini görmem gerekiyor.

"Kaldığınız yeri nasıl buldunuz, Markov?" Irina Rusça soruyor. Grubun geri kalanı Vera'yla konuşurken, o bana doğru ilerliyor. Sanki biraz fazla yakınımda duruyor gibi. Ya söylediğim olmadığımдан şüpheleniyor ya da başka bir şeyler dönüyor.

Gittiğim her yerde tehlike gördüğüm söylenir ama ben anında tetikte olurum.

"İyiler, teşekkür ederim. Yine de kilitlerle ilgili bir sorunum var ve değiştirilmeleri konusunda ısrar etmek zorundayım. Güvenli değil. Kendim takabilirim ama konutumuzda herhangi bir değişiklik yapmadan önce bunu belirtmek istedim."

Irina özür diler gibi bakar. "Elbette. Vera için endişelenmeni ve onu korumak istemeni seviyorum. Bunu kendi başına üstlenmene gerek yok. Yarın ilk iş bunu halledeceğim."

"Teşekkür ederim. Ayrıca çalışmalarında ona eşlik etmeme izin verilmesini isteyeceğim."

"Elbette," diyor Irene gülümseyerek. "Öğrencilerimizin eşlerinin onlara eşlik etmesi standart olmasa da, bir istisna yapacağız ve istediğiniz kadar etkinliğimize katılmanıza izin vereceğiz." Bana bariz bir şekilde göz kırpmıyor.

Başımı sallıyorum. Ya Irina Ivanov'ların gerçekte kim olduğunu öğrenmiş ve ortalığı karıştırmak istemiyor ya da başka planları var. Her halükarda, Vera'ya olabildiğince yakın kalmak istiyorum.

Yerlerimizi alıyoruz, Vera hemen yanımda, kalın erişteli dana straganof tabakları, salatalar ve ekmekler getiriyorlar. Ağzım sulandı. Memleketimin geleneksel yemeklerini özlemişim.

Amerikalı Vera'nın yanında oturuyor tabii ki. Konuşmamız gerekecek. Gizlice. Onun güzel yüzünü karşılıksız bırakamam ama Vera'nın karım olduğunu biliyor ve ona asılmanın sorun olmayacağını düşünüyor. Zeki bir adam için biraz daha eğitime ihtiyacı var.

Hepsini dikkatle izliyorum ama yemeğimizin geri kalanı aksamadan devam ediyor.

"Askerde miydin?" diye soruyor siyah saçlı, zayıf kadın. "Yemeğinizi kesiyorsunuz ve çok hassas yiyorsunuz."

Birinin ses tonundan ve vücut duruşundan çok şey anlayabilirsiniz. Beni yargılamıyor ya da zorlamıyor ama gerçekten merak ediyor. Son derece zeki insanlardan oluşan bir grubun arasındayım, bu yüzden şaşırmadım.

"Bir süre için, evet," diyorum ona. "Gençken."

Kır saçlı profesör gülüyor. "Gençken," diyor başını hafifçe sallayarak. "Eğer bu laboratuvarlardan birinde gençlik iksirini şişeleseydim, şişelerdim. Ah, yeniden *otuz* yaşında olmak."

Kaç yaşında olduğumu nereden biliyor? Sadece eğitilmiş bir tahmin olabilir, ama yine de hiçbirine güvenmiyorum.

Herhangi biri buraya düşmanlarımızdan biri tarafından yerleştirilmiş olabilir, onun ya da benim. Kim olduğumdan ve neden burada olduğumdan kimsenin şüphelenmesi pek olası değil, ama bu göz ardı edemeyeceğim bir olasılık.

Tahmin edilebileceği gibi, Amerikalı konuşmayı tekeline alır ve Harvard'dan isimler sayar. Kıç şapkası. Irina ve Morozov dikkatle dinliyorlar ama Vera giderek daha az konuşuyor. Sürekli esnemesini bastırmasından anladığım kadarıyla yorgun ve şarabın da bir faydası olmamış.

Maxim'sadece küçük bir tabak sebze ve pilav hazırlamasını ve birkaç dakika sosyalleştikten sonra ayrılmasını izliyorum.

Bunu izleyeceğim. Kimi kandırıyorum ki? Hepsini izleyeceğim. Kimse bir diğerinden daha güvenilir değil.

"Gidelim," diyorum Vera'nın kulağına. "Dinlenmeye ihtiyacın var ve ben de yeterince sosyalleştim."

Vera başını sallıyor, ilk kez benimle aynı fikirde.

İrina minnettarlıkla toplantımızı sonlandırdı. "Bizi şımarttığınız için hepinize teşekkür ederim. Sizinle tanışmak çok güzeldi. Ama şimdi, uzun bir seyahat gününün ardından herkes yorgun olduğu için, bu geceyi sonlandıracağız ve sabah ilk iş olarak buluşacağız. İlk laboratuvarımız saat yedide."

Vera eğilip fısıldıyor, "Sabah insanı mısın?"

Başımı sallıyorum, kimsenin bizi duymadığından emin olmak için daha da eğiliyorum. "Saat beşte koşuya çıkmayı severim. Bana katılır mısın?"

"Elbette," diyor. "Çok isterim." Koşuya çok sevdiğini biliyorum. Aynı rotayı tekrar tekrar koşmayı, aynı şarkı listesini dinlemeyi ve rutinini asla değiştirmemeyi sevdiğini de biliyorum. Bunun değişmesi gerekecek çünkü güvenli değil.

"Tamam o zaman, saat dört kırk beşte koşuya çıkacağız," diyerek onun kararlılığını test ediyorum. Zorlanmaktan ne kadar hoşlandığını görmek istiyorum. Kitaplarında okuduğu şeyi tam olarak yaptığımda nasıl tepki vereceğini.

Vera burnunu kırıstırır. "Biraz erken değil mi?"

"Yediye kadar hazır olmak istiyorsak koşudan sonra duş almamız ve kahvaltı etmemiz gerekecek."

Nefes nefese kalmasına rağmen kabul ediyor. "Doğru."

Herkes yollarını ayırıyor ve bir kez daha el ele yurt dairemize doğru yürüyoruz.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Yemekler mükemmeldi. Böyle yemekleri özlemişim. Ya sen?"

"Bazıları güzeldi ama Amerikan yemeklerini özleyeceğimi şimdiden söyleyebilirim." Gülümsüyor. "Yemekleri sormuyordum ama Markov. *İnsanlar* hakkında ne düşünüyorsun?"

Bunu kastettiğinden şüphelenmiştim.

"Kimseye güvenmiyorum, bu yüzden sorulacak son kişi benim." Bir süre sessizlik içinde yürüdük.

"Özellikle kimi güvenilmez buluyorsunuz? Amerikalı dışında?"

"Sessiz sarışın adam. Kendini herkesten saklıyor. Kendini herkesten üstün gördüğünden ya da hiç ait olmadığından şüpheleniyorum. Ama sosyalleşmesi beklendiğinde etkileşime girmeyen insanlara güvenmem. Ben de sosyal bir adam değilim ama nasıl davranacağımı biliyorum. "

"Anlıyorum. İlginç. Davranışlar ve insanların nasıl davrandığı hakkında çok konuşuyorsunuz," diyor. Parmak uçlarını yakasında gezdirirken Vera'nın ne kadar susadığını merak ediyorum. .

Omuz silkiyorum. "Bu doğru. Ben böyle biriyim. Saçma sapan oyunlar oynamam, Vera." Ona göz kırpyorum. "Geri kalanına gelince, bunu zaman gösterecek. İrlandalı biraz kibirli ama zeki ve yerini biliyor. Jake herkesin takdirini kazanmak istiyor.

-Zengin aileler tarafından yetiştirilmiş basmakalıp bir Ivy League yakışıklısı. Umarım böyle bir programda olmak onu bir iki basamak aşağı indirir. Kız yeterince iyi görünüyor, ancak rekabetçi çizgisine dikkat etmeniz gerekecek. Morozov ve Irina'yı sevdim. İyi birer akıl hocası gibi görünüyorlar ve umarım sana iyi davranırlar."

Kaşları alnından yukarı fırlıyor. "İyi gözlemler." "Bu benim işim."

Odaya geri döndüğümüzde ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor. Ona doğru uzandım ve içeri girmeden önce onu geri çektim.

"Ne?"

Havada kokusunu alabiliyorum. "Kımıldama."

"Sorun ne?" diye fısıldıyor.

"İçimde öyle bir his var." Ve tehlikeli bir duruma doğru adım atmaktansa yanılmayı tercih ederim. İkimiz de Bratva'yız. İkimiz de farklı nedenlerden dolayı hareketli hedefleriz.

Odanın kapısını açıyorum ve ben her şeyi tararken onun tam arkamda durmasını sağlıyorum.

Odadaki hava farklı hissediliyor, yangından sonra çıkan duman gibi varlığını sürdüren bir varlık tarafından ince bir şekilde yüklenmiş. Her şeye dokunulmamış gibi görünüyor ama yine de bir izinsiz girişin kokusunu alıyor. "Biri buraya girmiş. "

Dikkatliydim ama burada olduklarını biliyorum.

"Markov, bence aşırı tepki veriyorsun. Ayrılırken biraz acelem vardı, hatırladın mı? Her yerde bir şeyler bıraktım. "

Başımı salladım. "Güven bana. Burada biri vardı. Eşyalarına bak ve eksik bir şey varsa bana söyle."

"Her şey yolunda Markov," diye söze başlıyor ve bana bu düşünce tarzından hoşlanmadığını belli eden bir bakış atıyor. "Gideli çok uzun zaman olmadı."

"*Bak.*"

"Madem ısrar ediyorsun." Kıyafetlerini gözden geçiriyor ve yanlış bir şey bulamıyor, sonra banyoya yöneliyor. "Sana her şeyin yolunda olduğunu söylemiştim-" Cümlesinin ortasında durup banyoya bakıyor. "Bir dakika. Kayıp bir şey yok, ama. . . eşyalarımı koyduğum yer burası değil. Her şey. . . taşınmış. Dış fırçam lavabonun solundaydı, şimdi sağında. Bilerek hep baskın olmayan elimle fırçalarım. Şampuanımı üst rafa, saç kremimi de alt rafa koyardım çünkü her zaman böyle yapardım ama şimdi yer değiştirmişler."

Arkasını döndü ve bana baktı. "Haklısın. Buraya biri girmiş. Taşınmamız gerekiyor mu? Başka bir oda mı bulalım? Birine söylememiz gerek-"

Başımı sallıyorum ve ona daha yakın olabilmek için bir adım atıyorum. Paniklemenin eşiğinde olduğunu söyleyebilirim.

"Markov, daha önce hiç evden uzakta bulunmadım. Ya hedef olursam? Ya öyleysen? Ya birileri benim bu programda olmamı istemiyorsa?"

Onu sakinleştirmek için elimi koluna uzattım. "Sen iyisin. Ben de iyiyim. Ben yanımdayken kimse sana zarar veremez. Bensiz hiçbir yere gidemezsin, Vera. Ciddiyim. Tabii ki hedef sensin. Sen bir Ivanov'sun."

Başını salladığında, beklentilerim hakkında kanun koymaya karar veriyorum. Bu, onun güvende kalmasını sağlamak ve suları test etmek gibi ikili bir etkiye sahip olacak.

Parmağımı çenesinin altına koyuyorum ve bakışlarını kendime çeviriyorum. "Anlaşıldı mı?"

Yutkunuyor ve başını sallıyor, gözleri açılıyor. "Bu gece burada kalmamızın güvenli olduğundan emin misin?"

Ona gülümsüyorum. "Ben buradayken kimsenin bu odaya geri gelmesine izin vermem. Irina'yla çoktan konuştum. Kilitler yarın tamir edilecek. Sen güvendesin. Biri seni korkutmak için buraya geldi. Bunu başardılar. Ve kim olduğunu öğrendiğimde, onlarla bizzat ilgileneceğim." Titriyor ama başını sallıyor.

Parmağımı ona doğru uzatıyorum. "Buraya gel," diye yumuşak bir şekilde talimat veriyorum, sesim onun iyiliği için sahte bir sakinlikle süslenmiş.

Vera tereddüt ediyor, vücudu titriyor, gözleri geniş ve perili. Bir yaprak gibi titriyor. Mahremiyetimizin ihlali ve onun tepkisi yüzünden içimde öfke kaynıyor, ama onu bir kenara itiyorum.

Bu, onunla bir sonraki adımı atmam için iyi bir fırsat.

Öne doğru bir adım atarak onu kollarımın arasına alıyorum; narin, çok daha küçük bedeninin benim iri bedenime yaslanmasına dikkat ediyorum. İhtiyacım olduğunu bilmediğim eksik bir parça gibi neredeyse mükemmel bir şekilde uyuyor. Başının arkasını kavıyorum, elim onu kucaklayacak kadar büyük ve onu iffetli bir kucaklamayla sarıyorum. Dünyanın kaosuna karşı bir bariyer olmak istiyorum. "Sana söz veriyorum Vera, güvendesin. Kimse sana zarar vermeyecek. Bana güvenebilir misin?"

Geniş ve arayan gözleri benimkilerle buluşuyor. Yuvarlak yanaklarındaki pembelik, gerçekten ne hissettiğini çok iyi anlatıyor. "Başka seçeneğim var mı bilmiyorum?"

"Her zaman bir seçeneğin vardır. Ama dinle, çok yorgunsun. Git yatmaya hazırlan, ben buradaki işlerle ilgileneceğim. Kapıya barikat kuracağım ve birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Her şey yoluna girecek."

Gözleri bir süre daha benimkilerde oyalanıyor, sanki güvence arıyormuş gibi, sonra yavaşça başını sallıyor. "Sen öyle diyorsan. Ne de olsa bu senin işin."

Öyle. Kesinlikle öyle.

Giyinmek için banyoya gittiğinde, bavullarımızı taşıyorum ve şifonyeri kapının önüne yerleştiriyorum. Pencereleer beni pek ilgilendirmiyor çünkü birinin içeri girmesi için çok küçükler.

Kimdi o? Bu odada kim var? İki telefonumu da kontrol ediyorum. Bu çift kimlikten nefret ediyorum ama şimdilik yapmam gereken bu.

Aleks: İşler nasıl?

Biz yemekten biri odamıza girmiş. Kim olduğu hakkında bir fikrim yok.

Benimle dalga mı geçiyorsun?

Gözetime ihtiyacımız var

Aria ve ben .

Evde her şey yolunda mı?

Harika. Sasha yürümeye başladı. İkizler şimdi başlarını kaldırıyor. Polina mezuniyetini planlıyor ve her zamanki gibi kargaşa yaratıyor. Annem şimdiden bir sonraki galayı planlıyor. Bağışlar için bir ipucumuz var.

Göğsüme çarpan sancı beni şaşırtıyor.

Evdeki herkesi özleyorum. Evimi özleyeceğimi kim bilebilirdi?

Her yıl ailem büyük bir toplantıya ev sahipliği yapar ve tanıdığımız en seçkin insanları davet ederiz. Hayır işleri için milyonlarca dolar toplar, toplumun saygın üyeleri olarak yerimizi sağlamlaştırırız.

Buradayken Rusya'da bazı sanat eserlerini araştıracağım.

Annem buna bayılacak. Şarjın nasıl?

Çok güzel. Harika. Mükemmel.

O iyi. Geveze ama buna katlanmayacağım.

Tabii ki hayır. Orada olduğumu biliyorsun. Bir şeye ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağımı biliyorsun.

Telefonumu bir kenara koyup Ivanov'un kaptanına mesaj atıyorum.

Biz yokken odamıza zorla girildiğine dair kanıtlar vardı.

Cevap yok. Bekliyorum. Ve bekledim. Orospu çocukları.

Vera odaya girdiğinde iki telefonu da kaldırdım.

"Peki neden daha önce . daha önce yatarken giydiğimi söylediğim şeyi unutmuyorsun?"

Ah, bu doğru. Onu anlayabildiğimi bilmediği zamanlarda epeyce şey söyledi, değil mi?

Şimdi eşofman ve tişört giyiyor.

"Yani yatakta ne giydiğin konusunda yalan mı söyledin?" Çenemi okşuyorum.

"Bana yalan söylemeye iznin yok."

Kıyafetlerini kaldırırken sırtı bana dönük olduğu için yanaklarının renklenip renklenmediğini anlayamıyorum.

"Bu gece o yatağı paylaşacağız, Vera. Yerde uyumak değil ama bir şey olursa diye hemen yanında olmak istiyorum."

"Güzel. Bu iyi. Bunu yapabiliriz, Markov."

Bunu yapabiliriz.

Birbirimizi becermeden yan yana uyuyabilir miyiz? Evet, yatabiliriz.

Yine de... Kendime onu baştan çıkarmanın beni olmam gereken yere yaklaştıracığını .

Kendime, babasının bizi yok etmek amacıyla ailemin üzerine yıkım getirdiğini hatırlatıyorum.

Kendime sadakatimin Romanovlara olduğunu hatırlatıyorum. ..aileme. Ve sadece aileme.

Kendime, onunla yatarsam düşmanla yatmış olacağımı hatırlatıyorum.

CH6PHER EICHH

Vgra

"YATAK," diye tersliyor Markov, sanki şu anda REM uykusunun sancıları içinde olmamam onun için kişisel bir hakaretmiş gibi.

"Yatak," diye kabul ediyorum, başımı ona doğru sallayarak. "Artık rahatlayacak mısın? Ayrıca, ben yatarken kıyafet giyiyorsam, sen de giyeceksin."

"Kıyafet giyiyorum, kadın."

tutuyorum. "Eğer tişört giymezen, soyunacağım."

Yanaklarım renklendi. Asla ama asla soyunmayacağım, ama blöfümü görürse-

"Yeterince adil," diye homurdanıyor, buruşmuş kıyafetlere doğru geri yürüyor ve tişörtünü tekrar . *Argh*. Temiz bir tane almasını istedim çünkü muhtemelen -Evet. . Bana yaklaşıp yaklaşmaz, daha önceki kokusu ona yapışıyor.

Bana kısıp gözlerle baktığında yorganın altına kaçıyorum. Nefesimi tutmuş, yatağın onun ağırlığı altında ezilmesini bekliyordum ki

bana katılıyor.

"Ne dediysen yaptım. Şimdi git uyu. Sabahın erken saatleri çabuk gelir."

Ona, bana patronluk tasladığı için değil, yorgun olduğum için uyuyacağımı söylemek için ağzımı açıyorum ama sonra yanımda yattığı için vazgeçiyorum. Kendime çeki düzen vermem konusunda beni birkaç kez uyardı bile. Belli bir tür romanı çok fazla okuduğum için mi hayal gücümün sınırlarını zorluyorum emin değilim ama her halükarda karşılık vermek akıllıca olmayacaktır.

Ayrıca yorgunum ve ikinci kez söylenmesine yok.

Gözlerimi kapatıp zihnimin dolaşmasına izin veriyorum. Tabii ki bu gece kalbimin daha hızlı atmasına neden olan tüm küçük şeylere yerleşiyor.

Gözlerinin benimkilere odaklandığını hissettim. Parmağını çenemin altına koyuşu. Sesindeki emir ve beni koruyacağına dair verdiği söz. Yontulmuş mürekkepli sırtının görüntüsü - aşk romanlarımdan daha iyi. Sesinin tınısı, o derin ve boğuk aksanıyla. Arkamdaki bedeninin sıcaklığı. .

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir uykuya dalıyorum.

Birkaç saat sonra kafam karışmış bir şekilde uyanıyorum ve masanın üzerindeki küçük çalar saate bakıyorum. Uyanmama biraz daha zaman var. Bu jet lag şaka değil. Bir o yana bir bu yana dönüp tavana bakıyorum, sonra telefonuma uzanıyorum ve masanın yanında takılı olduğunu fark ediyorum. Kalkmayı düşünüyorum ama bir kolun ağır sıcaklığı yatak örtülerinin üzerinden karnıma dolandığında onu uyandırmak istemiyorum.

"Uyu Vera," diyor Markov seksi, uykulu bir sesle. "Ben tamamen uyanığım."

"Orduda ne yapıyorlarsa onu yap. Gözlerini kapat ve zihninin durmasını iste. Daha fazla düşünceye izin verme, sonra dinlen."

"*Zihnimi* durduramıyorum," diye itiraz ediyorum. Ne aptalca bir düşünce.

Yumuşak, ağır nefeslerinin sesi bana bunu yapabildiğini ve çoktan uykuya geri döndüğünü söylüyor.

Tamam o zaman.

Gözlerimi kapatıyorum. *Hiçbir şey* ama iri yarı, kaslı bir Rus'un yüzü doğrudan gözümün önüne geliyor. Onu öpmek nasıl olurdu? Onun tarafından dokunulmak nasıl bir şey olurdu? Eğer...

Hayır. Böyle düşünemem. Olmaz.

Sonunda derin ve rüyasız bir uykuya dalıyorum, ta ki çalar saatimin sesi beni uyandırana kadar. Bu yatakta yalnız olmadığımı hatırlamadan önce dönüp geriniyorum.

Gerçi bir sürü odam varO burada değil.

Gecenin bir yarısı biri mi geldi? Yorganı itiyorum ve alarmımı kapatmak için odanın içinde yürürken etrafta Markov'u arıyorum. Bir tehdit mi vardı ve o-

Banyoda akan suyun sesini duyabiliyorum. Tamam, belli ki banyodaydı ve alarm yüzünden daha önce duymamıştım.

Adam hiç uyumuyor mu?

Hazırlanma konusunda beni geçmesine izin vermeyeceğim, üst üste ikinci kez değil. Bir gece önce egzersiz kıyafetlerimi hazırlamıştım, bu yüzden uyurken giydiğim kıyafetleri hızla çıkarıp banyoya sırtımı dönüyorum ve banyonun kapısının açıldığını duyduğumda şortumu hızla üzerime geçiriyorum.

"Dur! Dışarı çıkma; giyiniyorum." Belirgin yanaklarım her zamanki gibi bana ihanet ediyor, bu sefer o kadar fena ısınıyor ki saç çizgimden boynuma kadar hissediyorum. Onun varlığını kapının diğer tarafında hissedebiliyorum, ben hızlıca egzersiz kıyafetlerimi giyerken kıpırdamadan duruyor.

"Tamam," diye nefes alıyorum, yanaklarımı görmemesi için arkamı dönüyorum.

"İşim bitti." Çoraplarımı giymek için uzandığımda banyo kapısı gıcırdayarak açılıyor.

"Seni çıplak görmemi istemiyorsan, paylaştığımız odada giyinmemen daha akıllıca olabilir," diyor alaycı bir şekilde.

"Lanet olası tuvaleti işgal ederken bunu yapmak biraz zor."

Onunla yüzleşmek için ayağa kalkıyorum ve üzerinde sadece bir havlu olduğunu görünce neredeyse kendimi kaybediyorum. *Aman Tanrım*. Göğüs duvarına bakmamak için hızla etrafımda dönüyorum ve neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum.

Kolumdan tutup beni dik tutuyor, yüzü ifadesiz ve dudakları bir kez daha ince, sert bir çizgi halinde bastırılmış. Bir gün önce herhangi bir sıcaklık ya da mizah belirtisi hayal edip etmediğimi merak ediyorum.

"Sana ağzın hakkında ne demiştin?"

Beni tekrar sinirlendirmeden önce, kolumu onunkinden çekip banyoya yöneliyorum, ama uykudan karmakarışık olmuş saç örgümü yakalıyor. Kısa kesiyorum.

"Sana bir soru sordum, Vera."

"Hey!"

Kesinlikle herhangi bir sıcaklık hayal ettim.

"Saçımı bırak." Bu baskın hareketin halıyı altımdan çekip almasından nefret ediyorum. Keşke ihmal edilmiş olsa da azgın libidomu kontrol altına alabilseydim ama kalbim daha hızlı atıyor ve göğsüm sıkışıp ısınıyor.

Bırakmak yerine biraz daha sıkı tutuyor ve bir kez daha çekiştiriyor. "Ne dedim ben?"

İç çekiyorum. Hala saçlarımla tutuyor, ve eğer koşuya çıkacaksak. . .

"Bana uslu durmamı söylemiştin," diyorum şarkı söyler gibi bir sesle. "Özür dilerim. Şimdi bırak da huzur içinde işeyebileyim."

Aslında gitmeme izin verdi, ama sadece kıcıma bir veda tokadı atmak için.

"Hey!"

"Sakin bana beğenmediğini söyleme," diyor, sırtı bana dönük, giymek için kıyafetlerini çıkarıyor.

Tanrım. , kendini beğenmiş *bir hıyarın küstahlığı*.

Neden okuma tercihlerimi görmesine izin verirken daha dikkatli olmadım? Şimdi kafasında benim hükmedilmek istediğimi düşünüyor.

Etkili olması için banyonun kapısını çarpmaya gidiyorum ama bunu terbiyesizlik olarak görürse diye vazgeçiyorum. . . ya da başka bir şey. Ve belki de. . beni cezalandırır ya da başka bir şey.

Bana hükmedilmesini istiyor muyum?

Aynada kendime bakıyorum. Saçlarım dağınık ama yarım bıraktığım örgü bana onun parmaklarının saçlarımdaki hissini hatırlatıyor. Yanaklarım hâlâ pembe ve bu renk egzersiz atletimin yakasına kadar iniyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki kulaklarımda hissedebiliyorum ve kışıma yediği tokattan sonra bacaklarımın arasında oluşan baskı inkar edilemez.

Evet. Evet, bunu kesinlikle istiyorum.

Onu. Sikeyim.

Fırçama diş macunu sürüp suyu akıtırken bir yandan da zihnimde itirazlarımı, düşüncelerimi ve korkularımı gözden geçiriyorum. Ya babam öğrenirse?

Babam benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor. Daha önce benimle hiç ilgilenmedi, neden şimdi ilgilensin ki?

Her neyse, *bir şey* olmak zorunda olduğumuzu kim söyledi? Modern çağdayız. Yapabiliriz. . . flört.

Hatta belki de... ne diyorlardı ona... menfaatsiz arkadaş gibi bir şey, karşılıksız.

Diş fırçamı duruluyorum, soğuk su içimde yükselen sıcaklığı bastırmaya yetmiyor. *Evli bir çifti oynamamız gerekiyordu*, kendime hatırlatıyorum. *Biraz kimya olmalı... değil mi?*

"Çıkıyor musun, çıkmıyor musun? İşemek ne kadar sürer?" Huysuz, sabırsız sesi sessizliği işgal ediyor.

Ahh. Gerçek hayattaki kocam *olmadığına* sevindim.

"Ne kadar sürerse!" Ses tonum niyetimden daha keskin bir şekilde karşılık veriyorum. *Ezik.*

"Harekete geçmeliyiz."

"Siktir git Markov!" Kendimi sansürleyemedim patlıyorum.

Kahretsin.

Belki bunu daha iyi idare edebilirdim. Ona ukalalık yapmamı pek hoş karşılayacak bir tip değil.

Çekingen bir tavırla kapıyı açtığımda, kapı aralığında, kollarını göğsünde kavuşturmuş beklerken buluyorum. Gözleri benimkilere kilitlenmişti, meydan okuması açıktı.

"Bunu duydum, karıcığım." Sesi alçak, tehditkâr bir mırıltı ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Kalbim gümbür gümbür atıyor.

"Şu anda seninle ilgilenecek zamanımız yok ama hatırlayacağım. Gitmeden önce kahve ya da yemek ister misin?" diye soruyor ve dikkatle saatine bakıyor. "Zamanımız azalıyor."

"Sonra. Hadi gidelim."

Sabahın erken saatlerinde hava berrak, dışarıda durduğumuzda aramızda alevlenen sıcakla ferahlatıcı bir tezat oluşturuyor. Güneş ışığı beklediğimden daha parlak, bronz tenine bir parıltı veriyor.

"Vay canına," diyorum rahat bir koşuyla ısınırken, gerginliği üzerimden atmaya çalışıyorum. "Şimdiden çok aydınlık."

"Yaz aylarında Moskova'da güneş sabah dört civarında doğar," diyor Markov, sesi şaşırtıcı derecede yumuşak. Yol ayrımına geldiğimizde onu sola doğru takip etmemi işaret ediyor. "Gün doğumu neredeyse bir saat önceydi."

"Vay canına," diye nefes alıyorum. "Nereye gittiğimizi biliyor musun?"

"Koşmak için uygun şehir parkları var ama ben Kremlin çevresindeki parkları tercih ediyorum. Günün bu saatinde daha sessiz."

Ah. Kalabalıktan kaçınmak için sabahın erken saatlerinde ısrar etti. Bunun arkasında durabilirim.

Hızımızı artırmaya başlıyoruz. Yumuşak, dağınık ışık ve neredeyse boş sokaklar burayı sakın ve huzurlu kılıyor. Bunu sevdim.

Bununla birlikte, doğa oldukça uyanık. Kuşlar ötüyor ve küçük yaratıklar yeşil çalılardan arasında geziniyor, bir içeri bir dışarı dalıyor. Neredeyse hiç trafik yok.

"Çok güzel," diyorum ona. "Muhteşem."

"Teşekkür ederim," diyor, sanki ona kişisel bir iltifat etmişim gibi. "Günün ilerleyen saatlerinde durum farklı ama yılın bu zamanı en sıcak zamanı. Bazı parkları da ziyaret etmemiz gerekecek. Her gün aynı rotayı kullanmayacağız, Vera."

Bana sataşılıyor muydu? Her zaman tek bir rotaya sadık kaldığımı nereden biliyor? Biliyor mu?

"Neden?"

"Birinin olup olmadığını tahmin etmenizi zorlaştırıyor," diyor başını sallayarak. "Evdeki muhafızlarınız size bunları söylemeliydi."

"Evde *korumam* yok; bir korumam var ve o da yaşlı, neredeyse sağır ve her şeyi yarım yamalak yapıyor. Babamın umurunda değil. Tek umursadığı cüzdanındaki para, halka nasıl görüldüğü ve itibarı."

Markov cevap vermiyor ama birkaç dükkânın açık olduğu bir kavşağın yakınında yavaşladığımızda çenesinde bir kas kıpırdıyor.

"Şimdi aç mısın?" Başımı sallıyorum, bu noktada midem çalkalanıyor.

"Bir fincan kahve için adam öldürebilirim."

Markov sırtıyor. "Çok daha azı için adam öldürürdüm."

Homurdanıyorum ama bir parçam şaka yapıp yapmadığına karar veremiyor.

Bizi önündeki taş döşeli verandada küçük koltukları ve küçük bir menüsü olan boş bir dükkâna yönlendiriyor. Yeni pişmiş hamur işlerinin kokusu ve taze demlenmiş kahvenin zengin, sıcak kokusu ağzımı sulandırıyor.

"hiç para ," diyorum ona.

Bana alaycı bir bakış attı. "Şimdiye kadar benim çok eski kafalı bir koca olduğumu anlamadın mı, Vera? Benimleyken hiçbir şeye para ödemeyeceksin. Hadi kahve ve yiyecek alalım da geri dönüp ilk seansından önce hazırlanalım."

İkimiz de ter içindeyiz ve saçlarımız dağınık, ama kimse aldırıyor gibi görünüyor. Tahmin edilebileceği gibi onun klasik siyah espressosuna karşılık ben bir Americano seçiyorum.

birkaç geleneksel tatlı çörek alırız.

Ayrılırken Markov her iki yöne, aşağı yukarı, neredeyse her karanlık kapı aralığına ve her çalının arkasına bakıyor. Neden birilerinin bizi burada takip edeceğini düşündüğünü bilmiyorum ama eğer takip ediyorlarsa bile görünmezler.

"Neden sürekli bizi takip eden biri var mı diye kontrol ediyorsun?" "Vera," diye homurdanıyor.

"Biliyorum. Bunun senin işin olduğunu biliyorum ama burada kimse yok. Kimse bizi takip etmedi."

"Yaptığı işte iyi olan herkes pratikte kalabalığın arasına karışabilir," diyor sıkı sıkıya. "İnanın bana, ben de bu konuda çok iyiyim."

Yakın gelecekte bombalanmayacağımıza, vurulmayacağımıza ya da kaçırılmayacağımıza nihayet kanaat getirdikten sonra tatlı çöreklerimizi yiyip kahvelerimizi içerek kampüse geri dönüyoruz. "Bana bugün yapacağın işten bahset," diyor kahvesini yudumlarırken. Buluşmadan önce hızlı bir duş almak için yeterli zamanım olacak.

"Sırada ne olduğunu görmek için güzergahı tekrar kontrol etmem gerekecek." "Bana özünü anlatabilir misin?"

"Elbette. Dün gece konuştuklarımızın ne kadarını anladınız?"

Kaşları çatılır. "Hepinizin bilim insanı olduğunu anladım diyelim," diye başlıyor. Tanrım, bana o bakışı attığında çok sevimli görünüyor. Onun hakkında *sevimli* ya da *şirin* kelimesini kullanabileceğim tek an bu.

Onu geldiğinde halk diliyle bilgilendiriyorum. "Yani bugün bunlardan herhangi biri olabilir. Savaştan zarar görmüş bir bölgenin ortasında, hayati tehlikesi olan yaralı bir askerle birlikte olduğumuz bir simülasyon. Sahte çevremizin biyolojik bir silahla vurulduğu yüksek riskli bir tehdit. Ya da doğal bir afete müdahale ederken kaynakları tahsis etmemiz ve triyaj alanları oluşturmamız gerekiyor. İleri travma destek eğitimi. Eğitimimiz yoğun baskı ve travma altında sakin kalmaktan paraşütle atlama, hayatta kalmak için barınak inşa etme ve zihinsel dayanıklılık gibi şeylerin nasıl yapılacağını öğrenmeye kadar her şeyi içeriyor."

"Ahhh," diyor başını sallayarak. "Demek bu yüzden dişlerini sol elinle fırçalıyorsun."

Bu bağlantıyı kurması beni neden bu kadar memnun ediyor ya da hiçbir şeyi kaçırmaması beni neden bu kadar korkutuyor bilmiyorum. "Doğru. Baskın olmayan elinizle küçük şeyler yapmak dayanıklılığınızı artırmanıza yardımcı olur. Buz banyosu olayına benzer."

"Anladım." Omuz silkiyor. "Eğer birkaç senaryo uydurmamı isterseniz afet müdahalesi ve travma desteği konusunda size kesinlikle yardımcı olabilirim. O şerefsiz Amerikalıyı hayata geri döndürebilmeniz için mahvetmekten mutluluk duyarım."

"Bunun gerekli olacağından emin değilim ama bu kadar yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim," diyorum kampüse geri dönerken.

"Ben bir şeyleri kontrol ederken geride dur."

Bu sefer karşı çıkmadım ya da tartışmadım. Onunla birlikte gitmemek aptallık olurdu ve bir dakika sonra bana yeşil ışık yaktı.

Çabucak hazırlandık ama en son biz geldik. Gerçekten benimle içeri geldiğinde şaşırdım.

"Irina yapabileceğimi söyledi."

"Oh, gerçekten mi?" Neden bu kadar anlayışlı davranıyor? Sonra aklımdan bir düşünce geçti. "Markov," diye fısıldadım. "Onu tehdit mi ettin?"

Bakışları gök gürültüsünü andırıyor. "Hayır. Gerek var mı?"

Kalbim küt küt atıyor ve başımı sallıyorum. "Hayır, lütfen yapma." Saate bakıyorum. Bunu daha fazla tartışmam.

Jake nemli saçlarıma ve pek de iyi gitmeyen kırıxık üstüme bakıp sırtıttı. Sonunda biraz acele ettim ama laboratuvar önlüğü giyeceğimiz için sorun olmayacağını düşündüm.

Birdenbire bana bakışından, yüzündeki kendini beğenmiş ifadeden nefret ediyorum ama Sophia geldiğinde onu çabucak unutuyorum. "Burada başka bir kadın daha olduğu için çok minnettarım," diye fısıldıyor. "STEM'de kadınlarla ilgili pek çok ilerleme kaydettik, ama biliyorsun."

Bildiğim bir şey var. En azından bazı yerlerde hala çok azınlıktayız.

"Kocanızla burada olmanızı biraz kıskandım," diyor gülümseyerek. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Kahretsin. Neye karar verdiğimizizi unuttum. Ona bakıyorum ve çılgınca konuyu değiştirmek için bir yol bulmaya çalışıyorum. Okulda tanıştığımızı söylemeyecektik, ama internette tanıştığımızı söyleyecektik. . . internette tanıştık!

"Ah, internette tanıştık," diyorum sonunda. "Uzun süre onlardan uzak durdum ama bilirsin. İnsan yalnızlık çekiyor ve bu algoritma eşleşmeleri çok isabetli olabiliyor."

Markov'u arkamda hissedebiliyorum, söylediğim her şeyi dinliyor.

"Bayıldım," diyor Sophia. "Dramayı ve tahminleri denklemden çıkarıyor!" Tanrım, bir bilse. Markov eline öksürüyor. Onu masanın altından tekmeliyorum.

Irina ve Morozov içeri giriyor, onlar gün için planlarımızı anlatırken ikimiz de konuşmayı bırakıyoruz.

"Şimdi," diyor Morozov, gözleri parlayarak. Tamamen kendi havasında ve bundan hoşlanıyor. "Temel oryantasyon ve buradaki hedeflerimize genel bir bakıştan sonra, çalışacağımız modüllerin ana hatlarını çizeceğiz. Hepiniz birbirinize çok iyi uyum sağlamış görüldüğünüz için standart tanışma faslını atlıyoruz. Ekibi ısındırmak için kullandığımız buz kırıcılarla zaman kaybetmek istemiyoruz ve hemen konuya gireceğiz."

Bana uyar. Bu şeylerden nefret ediyorum. Meşgul olmaya hazırım.

"Harika bir uyum," diye alay ediyor Jake nefesinin altından bana. "Bazıları anne ve babaları ödeyebildiği için kabul edildi, geri kalanlar da kotayı doldurmak için. Pek etkileyici değil."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve cevap vermiyorum.

"Peki sen hangisi olabilirsin, Vera?" Jake, laboratuvar masasına yaklaşip incelememiz için bize verilen biyolojik ajan şişelerine bakarken ses tonu rahat ama tahrik edici bir şekilde soruyor.

Ona alaycı bir bakış attım ve elimdeki işe geri döndüm.

Kısa bir mesafeden sessizce izleyen Markov, gerginliği hissederek gözlerini kısıyor. Ona başımı sallıyorum. Birden Jake, belki de yanlış bir noktayı göstermek ya da benimle daha fazla alay etmek için, elleriyle tehlikeli bir şekilde şişelere yaklaşıp hareketli hareketler yapmaya başlıyor.

"Dikkatli ol!" Kolunu özellikle hassas bir düzeneğe sürttüğünde kendimi tutamayıp bağıyorum.

Ama sözünü bitiremeden Markov araya girer. Hızlı bir hareketle, Jake'in dikkatsiz hareketlerinin neredeyse devirmek üzere olduğu şişeleri sabitler. Oda sessizleşir, tüm gözler aniden onlara çevrilir.

"Teşekkür ederim," diyor Irina. "Daha dikkatli olmalısınız. Burası umursamaz davranışlara uygun bir yer değil ve bu kalibrede olan sizler bunu bilmelisiniz."

Jake kaşlarını çatarak masadan kalkıyor ve uzaklaşıyor. Markov bana doğru bakıyor, bakışları keskin ve korumacı. Kalbim sadece kıl payı kurtulduğum için değil, Markov'un bakışı yüzünden de daha hızlı atıyor. Kelimenin tam anlamıyla güvenliğimi sağlamak için burada.

Sözünü sakınmadan o da ayağa kalkar ve Jake'i takip eder. Uh oh.

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama olay çıkarmak istemiyorum. Ancak Markov'un ne yapıyor olabileceği düşüncesi kalbimi göğsümde hızla çarptırıyor.

Grubun geri kalanı gözlemlerle meşgul, laboratuvar kâğıtlarına bir şeyler not ediyor ama ben Jake ve Markov'a aşırı odaklanmış durumdayım. Markov eğilmiş, Jake ellerini kurularken lavaboda ellerini yıkıyor. Jake'in kulakları pancar kırmızısı ve korkmuş bir çocuk gibi görünüyor.

Oh, Tanrım.

Geri dönerler ve Jake odanın önüne doğru yürür, Irina'nın kulağına bir şeyler söyler, sonra da gider.

"Markov," diye tısladım. "Ona ne söyledin?"

Omuz silerken Markov'un gözleri kararıyor ama sessizce cevap veriyor. "Merak etmeyin. Haddimi aşmadım."

"Markov. ." Ona yalvaran bir bakış attım.

Eğilerek kulağıma fısıldadı. "Karıma bir daha saygısızlık ederse başına neler geleceğini ona kesin bir dille söyledim. Sonra da kendisini iyi hissetmediğini ve bu sabahki rotasyona ara verebileceğini söyledim."

İçime bir sıcaklık yayılırken bile çenem düşüyor.

Benim için ayağa kalktı.

Bunu daha önce kimse yapmamıştı.

Bir saniye sonra bir iş arkadaşımı tehdit ettiğini fark ettim.

"Markov, bu çok önemli bir laboratuvar. Programın geri kalanındaki liderlik rolleri için hangimizin seçileceğine burada karar veriyorlar."

Markov sadece omuz silkiyor. "Biliyorum."

"Vera?" Irina gülümseyerek söylüyor. "Saha çalışmamızı senin yönetmeni istiyoruz."

CH6PHER NINE

Nikko

IH W6S Vera için uzun ama verimli bir gün. Ben evi kontrol ederken o da biraz dinleniyor.

Aleks: Ev cephesinde her şey yolunda. İstedığınız gibi programdaki tüm katılımcıların geçmişlerini tekrar kontrol ettik ve yanlış bir şey yok. Orada size ya da Vera'ya zarar vermek isteyen kimse yok gibi görünüyor.

Teşekkür
ederim.

Ivanov'un kaptanı Shevchenko'dan bir tane bulduğuma şaşırdım.

Geç cevap için özür dilerim. Metninizin tesliminde bir gecikme oldu. Lütfen işlerin nasıl ilerlediğini bize bildirin.

İlginç.

Kapıda yeni bir kilit var ve fark ettiğim kadarıyla başka bir müdahale yok.

Odanızı çevreleyen video gözetimi kurmamızı ister misiniz?

Sikeyim.

Evet dersem, birilerinin şu anda bir yatağı ve yaşam alanlarını paylaştığımızı keşfetme riskiyle karşı karşıya kalırız. Ama hayır dersem, ona sağlayabileceğim koruma miktarını sınırlamış olurum. Aleks'in periyodik olarak dronları var ama başka pek bir şey yok.

Cevap vermeden önce düşündüm ve sonunda iyi bir uzlaşma olduğunu umduğum bir çözüm buldum.

Teşekkür ederim. Onun mahremiyetine saygı göstermek istiyorum. Odanın içine bakmadan hemen dışarıyı gözetlemenin bir yolu var mı?

Kesinlikle. İrtibatta olacağız.

"Bana bugüne neyin yol açtığını anlatacak mısın?" Vera elleri kalçalarında ayakta duruyor.

"Neden seni savunma ihtiyacı hissettiğimi mi soruyorsun? Bu yeterince kolay, gerçi ben bunun açık olduğunu düşünürdüm."

Vera'nın bu liderlik pozisyonunu hak ettiğini biliyordum. Ayrıca Amerikalı ödleğin onun başarılı olmasını engellemek için elinden gelen her şeyi yaptığını da biliyordum.

Vera yöntemlerimden pek hoşlanmayabilir ama özür dilemiyorum.

Bana kaşlarını çatığında, dudaklarının dolgunluğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Bir yandan dudaklarını bir yandan da neredeyse kız gibi aşağı doğru eğilmeleri.

Amerikalı'nın atlama nezaketini gösterdiği akşam yemeğinden sonra odaya döndüğümüzde, onu o kadar çok öpmek istiyorum ki tadını alabiliyorum. Vera Ivanova'da ilkel doğama hitap eden bir şeyler var.

Onun gibi bir kadın ne ister?

Ona bakmadan arkamı dönüp gömleğimin düğmelerini

açıyorum. Hareket etmediğini fark ediyorum, sanki olduğu yerde donmuş gibi.

İffetli olmaya ve güvenli oynamaya devam etsek de etmesek de, bir odayı ve o lanet olası tek yatağı paylaştığımızı öğrenen biri olursa yine de sikilebiliriz.

Bu seçeneklerden sadece biri bana uzaktan çekici geliyor.

Bu seçeneklerden sadece biri beni Vera'ya ve babasına yaklaştırır.

Elbise gömleğimi omuz silkerek çıkardım, katladım ve bilerek kapının yanındaki şifonyerin üstüne koydum. Sırtım hâlâ ona dönük, fanilamı avucumun içinde toparlayıp sepete atıyorum.

Sonra, kemerimin tokasına uzanıyorum. Hafifçe yana dönüyorum, böylece çok bilinçli bir şekilde çözerken ona baktığımı görmüyor. Nefesi kesiliyor ve kurnazca dudaklarını yalıyor.

Ah. Ben de öyle düşünmüştüm.

Vera kendini erotik romantizm dünyasına tamamen kaptırmış. Bu kemerle neler yapabileceğimi çok iyi biliyor ve ben de her birini yapmaya niyetliyim.

Yavaşça yarısına kadar çekiyorum, sonra geri kalanını hafifçe sallayarak çıkarıyorum. Vera boğuluyor.

Ona baktığımda, bakışları benimkilere meydan okuyor.

"Uzun bir gün geçirdin. , değil mi?" Çok iç çekiyor.

"Çok yorgunum."

"Ne yazık ki bir konuyu ele almamız gerekiyor."

Merakla bana bakıyor. "Ne?"

"Sana bunun sonuçları olacağını daha önce , değil mi?" Ona olan ihtiyacım arttıkça sesim boğuklaşıyor. Sikim ağrıyor ve taşaklarım ağırlaşıyor.

"Bekle, ne?" Bana bakarken güzel gözleri genişliyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ha. Sanki onun gibi zeki bir kadın unutmuş gibi. İyi denemeydi.

O kadar güzel ve sağlıklı ki. O geniş yeşil gözler, bir yaz gününün sıcaklığı altındaki çimenli bir tarla gibi gelip dinlenmem için beni çağırıyor. Yıllardır dinlenmemiştim.

"Neden çok iyi biliyorsun."

"Bu oyunu böyle mi oynayacaksın, Markov?" Ah, asırlık saptırma sanatı.

"Kocan olduğuma karar veren sendin ve kocana saygısızlık etmenin akıllıca olduğunu düşünen de sendin." Kemerini yumruğuma doladım ve küçük bir halka yaptım. Çıtlattım.

Artık inkar etmek mümkün değil. Gözbebeklerinin genişlemesini, nefesinin soluksuz sesini yakalıyorum. Sertçe yutkunuşunu. Vera Ivanova oldu. Ona okuduğu ve şüphesiz fantezisini kurduğu şeyin en küçük tadını vereceğim.

Başımı salladım. "Sana ne beklediğimi söyledim, Vera."

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama ağzından bir şey çıkmıyor.

"Arkanı dönüp yatağa bakacaksın. Kollarının üzerine eğil." Bunu yapmak onu bana maruz bırakacak ve bu düşüncenin muhtemelen onu korkutacağı ve tahrik edeceği gerçeğine güveniyorum.

"Markov, ne yapıyorsun?" Sesi titrekti. "Karıma kocasına itaat etmeyi öğretiyorum."

Bana bakıyor, gözleri kocaman. "Ve eğer yapmazsam. . bunu yapmazsam?" diye fısıldıyor.

"O zaman seni zorla kucağıma oturtacağım, yere yatıracağım ve atacağım şaplaktan hoşlanmayacaksın. Şimdi, hangisi olacak?"

Boğuk bir sesle "Ya biri bizi duyarsa?" diye sorduğunda pembeleşmişti.

" zaman itaatsiz eşlere ne olduğunu öğrenecekler, değil mi?"

Kollarını kavuşturur ve son bir gayretle başını sallar. "Bunun anlaşmamızın bir parçası olduğunu sanmıyorum."

"Sen akıllı bir kızsın, Vera. Zekisin, gerçekten. Kocana itaatsizlik edersen ne olacağını hiç düşünmedin mi?"

"Sen-" Ağzını kapatıyor. Bunu yüksek sesle söyleyemez; bu gece biri onu duyarsa yalan söylediğini anlarlar. "Bu modern bir gün."

"Ben gelip seni almadan önce üç saniyen daha var." Kaşlarımı çattım. "Bir saniye."

Bakışları titriyor.

"İki." Gidip onu almaya ve söz verdiğim şeyi yapmaya hazırım.

"Peki," diyor, sanki bir karar vermiş gibi çenesini öne çıkararak. "Sana bunu vereceğim ama benim şartlarımla."

Hızlı bir hareketle üstünü çıkarıyor ve küçücük, zar zor görünen bir tişörtten başka bir şey görünmüyor. Eşofmanını çıkarıyor, üzerinde sevimli, küçük, beyaz, neredeyse şeffaf iç çamaşırları var. Küçük göğüsleri tişörtü itiyor ve iffetli iç çamaşırları kıcını zar zor örtüyor.

Lanet olsun.

Ve bununla birlikte, yatağa doğru fırladı ve eğildi. Şimdi kaya gibi sertim.

Omzunun üzerinden bana alaycı bir bakış atıyor. "Bu seni memnun ediyor mu, kocacığım?"

Ona yaklaşırken adımlarım yavaş ve bilinçli.

Ona ulaştığımda elimi sırtının alt kısmına koyuyorum ve gerginliğini hissedebiliyorum. Kulağına doğru eğilip fısıldıyorum, "Hem de çok. Evet, bu beni memnun ediyor karıcığım, bunu meydan okuyarak yapmış olsan bile. Sana sadece küçük bir azar vereceğim, karıcığım. Ne de olsa bu işte yeniyiz. Ama kemerimi kıcına geçirmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamanı istiyorum. Kocan tarafından aşağılanmanın ve cezalandırılmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamanı istiyorum. Beni anlıyor musun? Bir daha bana itaatsizlik etmeyi düşündüğünde bunu hatırlamanı istiyorum."

"Aman Tanrım," diye boğuk bir sesle konuşuyor. "Tabii ki kocacığım," diyor alaycı bir şekilde. "Seni duyuyorum."

Elimle külot giymiş arka tarafına vuruyorum ve o da ciyaklıyor. anında kırmızı bir iz oluşuyor. Tanrım, çok güzel. Bu sefer kemerimi kaldırıyorum ve kışına bir tokat daha atıyorum, çok sert değil ama hafif de değil. Ayak parmaklarının üzerine fırlıyor, yorganı yumruklarıyla sıkıyor. Tüm yüzü kıpkırmızı, sıcaklık boynundan aşağı süzülüyor ama yine de kıpırdamıyor. Bir an için avucumla kızgın kışını okşuyorum. Sikim seğiriyor. *Hay sikeyim.*

"Aferin kızıma. Bunu çok iyi karşıladın, karıcığım. Seninle gurur duyuyorum. Ne kadar güçlü ve iyi bir kadın olduğuna bak." Eğildim ve ayağa kalkmadan önce önce bir yanağına, sonra diğer yanağına en nazik öpücükleri kondurdum. "Bir tane daha ve sonra yatağa ağrıyan bir kışla gideceksin. Sabah senden ne beklediğimin bir hatırlatıcısı."

Ona kemerimi hafifçe bir kez daha yalatıyorum, sadece meramımı anlatmaya yetecek kadar ve kemeri bırakıyorum. Ona verdiğimden çok daha fazlasını alabileceğine bahse girerim, hatta muhtemelen bunu arzuluyor, ama onu istekli bırakmak istiyorum.

Ona bakıyorum ve yardım edemiyorum ama onu almanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Onun içinde olmak. Onun sıcak, sıkı vücudunu etrafımda hissetmek.

Geldiğinde sırtındaki kemeri görmek istiyorum. . .

Avucumla acıyan kışını ovuyorum.

"Aferin kızıma. Bunu çok iyi karşıladın. Dersini aldın mı, Vera?" Başını sallıyor. "Aldım."

Sikeyim. Aletim pantolonuma o kadar sıkı bastırıyor ki acı veriyor.

"Aferin kızıma. Şimdi söyle bakalım. Şaplaktan sonra nasıl hissediyorsun?"

Duraklıyor, keskin bir şekilde nefes alıyor, nefesi kesiliyor. Yüzünü yorganın içine saklıyor, bana bakmıyor ama kumaşın arasından sözcükleri mırıldanıyor. "Bu şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şeydi."

Tanrım.

Bunu bekliyordum ama itiraf ettiğini duymak şüphelendiğim her şeyi doğruladı. Ellerini bu yatak başlığına sabitlememek ve ona baskın bir erkeğin bir kadını nasıl sahiplendiğini tam olarak göstermemek beni öldürüyor.

Yavaşça saçlarını topluyorum ve boynunun kıvrımını ortaya çıkarıyorum. Bir omzuna doğru tarıyorum ve çıplak tenine bir öpücük kondurup kulağına fısıldıyorum. "Şu anda sana dokunacak olsam, seni ıslak bulur muyum Vera?" Ona sahip olma isteğim aldığı her nefeste daha da artıyor.

"İçinde gizlenen bir itaatkâr var mı, Vera? Hiç yuttuğun o romanlardaki kadın kahramanlardan biri olmayı hayal ettin mi? Tamamen ele geçirilmeyi?" Sesim boğuk bir fısıltıya dönüşürken her kelimenin altını çiziyorum. "Kontrolü bir dominant'a teslim ettiğini hayal et. Bu bir seçim Vera. Bunu kabullen. Birçokları bu teslimiyeti arzular."

"Ben.. . . evet, merak ediyorum."

İsa.

"Bacaklarını aç," diye mırıldandım.

Tek kelime etmeden, belki de kendi arzularının gerçekliğini inkar etmek için gözlerini kapatarak itaat ediyor. Yine de, Vera'nın yalnızlığının onun ateşli ruhunu maskeleyemediğini bilecek kadar onun hakkında yeterince şey öğrendim. Onun gibi tutkulu bir kadın, vahşiliğine tapan bir eşi hak eder.

Eğilerek bir kolumun üzerine çıkıyorum ve sonbahar yağmurunun gevrekliğiyle harmanlanmış bahar çiçeklerinin kokusunu içime çekiyorum. Nabızı dudaklarımın altında zonkluyor; keskin nefesi sessizliği dolduruyor.

"Bana tam olarak şu anda nasıl hissettiğini söyle."

"Çok, çok oldum, Markov. Lanet olsun sana," diye boğuk bir fısıltıyla nefes alıyor.

Kıçını avuçluyorum ve nefesi kesiliyor. "Böyle konuştuğun için seni az önce disipline verdim Vera. Mesajım açık değil miydi?"

Yumuşakça inliyor. "Demek istediğini ." Sesinde sahte bir protesto ve gerçek bir arzu var.

"Sırt üstü yat," diye emrediyorum. Onu tatmak için duyduğum ham istek çok büyük ama yine de onun masumiyetini hatırlayarak kendimi dizginliyorum. Ancak ellerim göğüslerinin dolgunluğunu keşfetmeye karşı koyamıyor.

"Kendine dokun," diye mırıldanıyorum. "Bir ."

Beceriksizce külotunu yana çekip kaygan kıvrımlarına doğru uzanıyor, tam da ben göğüslerinden birini sütyeninden ayırıp sivri ucunu yaladığım sırada. Vücudu sarsılıyor, dudaklarından bir çığlık kaçıyor.

Benimkini.

"Sen benim karımsın Vera," diye fısıldıyorum, o anın gerçekliğine kapılmış bir halde. Bir saniyeliğine, onu sahiplenmenin ilkel ihtiyacında kaybolmuş gibi davrandığımı unutuyorum.

Elini kenara çekip benimkiyle değiştiriyorum, sıcaklığını ve uyarılmışlığını hissediyorum. Parmağım onu keşfederken sesi kesiliyor.

"Markov," yalvarıyor, zevkten kelimeler kifayetsiz kalıyor.

"Benim," diye homurdandım, sesim sertti. "Bu yolu sen seçtin. Evli olduğumuzu söyleyen sendin. Kendisine hükmedilmesini arzuladığını itiraf eden sendin. Şimdi bunu arzulamıyormuş gibi davranma."

Kalçaları karşılık olarak kalkıyor, arzularının sessiz, ilkel bir onaylaması. Onu acımasızca kızdırıyorum, eşiğe yaklaşıtıyorum ve sonra duruyorum. Nefesinin tadını . Duraklayarak, nefesimi ve onunkini dengede tutuyorum.

"*Umolai menya.* Yalvar bana."

Sesi çaresiz bir yalvarışla kesiliyor. "Ah. . . . *Tanrım.* Lütfen, durma Markov. *Lütfen.*"

"Bana daha çok yalvar. Ciddi olduğunu bilmek istiyorum. Beni ikna et."

"Lütfen, devam edin. Her şeyi yaparım. Ne dediysen yaptım. Bana kocam olduğunu söyledin, bir koca bunu yapmaz mı? İhtiyacım olan bu değil mi? Oh, Tanrım! *Lütfen!*"

Onu şımartıyorum, küçük bir darbeye yataktan fırlıyor. Vücudunun sessiz yakarışı sağır edici.

"Şimdi uslu duracak mısın?"

"Evet, evet, ! Lütfen!"

"Aferin kızıma," diye övüyorum, tembel bir vuruşla itaatini dllandiriyorum. "İşte görmek istediğim şey bu. Beni çok memnun ediyorsun. Ne kadar iyi, tatlı bir kızsın sen." Yanağından öpüyorum ve tekrar okşuyorum. "Parmaklarımla zerine gel, Vera. Seni izlemek istiyorum."

Altımda patlarken ağzını ağzıma alıyorum. Bir vuruş daha yaparak onu zevk spazmları boyunca rahatlatıyorum. Doruk noktası onu kontrolsüz ve çiğ bir şekilde yıkayana kadar devam ediyorum. Coşkuya , çığlıkları pcğmlle boğuluyor, zevki varlığımla karışıyor.

Yere yığıldı, tükendi. Parmaklarım oyalanıyor, son dokunuşun tadını çıkartıyor.

Yavaşca onu yastıklara yatırıyorum, gözleri puslu, yaşadıklarının etkisinde.

"Bu çok güzeldi," diye itiraf ediyorum usulca. "ok dürüst. Çok zgr." Alnına bir öpücük konduruyorum.

Sessizlik aramızda uzanıyor.

"Bana şimdi nasıl hissettiğini söyle, Vera?"

Bana bakıyor, "Korkuyorum, Markov" diye mırıldanırken gözleri ciddiye.

Onu kucaklıyorum, dağınık saçlarını okşuyorum ve kalbini paylaşması için onu teşvik ediyorum. "Konuş benimle, Vera."

Konuşmadan önce duraksıyor, kesik kesik nefes alıyor. Yüzünü yorganın içine gömüyor ve bana bakmıyor ama "Bu hayatımda yaşadığım en ateşli şeydi" demeyi başarıyor.

Tanrım.

Onu kendime doğru çeviriyorum ve kucağımda yatağın kenarına oturtuyorum. Edep sınırlarını çoktan aşmıştım, artık geri dönüşü yok.

Aletim onun ateşli kıına baskı yapıyor. Devam etmeden önce bir iniltiyi bastırıyorum. "Neden korkuyorsun?"

"Bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyordum," diye fısıldıyor. "Korkarım ki eğer devam edersek. . . Eğer ben... ."

Başka tarafa bakmaya çalışıyor ama çenesini geri getiriyorum. Gözleri tekrar benimkilere bakıyor.

"Anlat bana."

Görünüşe göre ona attığım o küçük şaplak benden saklanma yeteneğini ortadan kaldırdı çünkü ağzını açıyor ve gerçekler ortaya dökülüyor.

"Babam öğrenirse seni öldürür."

CH6PHER HEN

Vgra

SH6RINC'te sahte kocamla aynı odada kalmak beni öldürecek.

Buraya okumaya geldim, hayatımda tanıdığım en ateşli Rus tarafından baştan çıkarılmaya değil.

Ama ilk kez bir erkeğe yaklaşma şansım oldu - hem de herhangi bir erkeğe değil, seksi, baskın bir erkeğe... belki hayatımda bir kez olsun biraz yaşayabilirim. Buraya yetenekli ve bana verilen fırsatlara layık olduğumu kanıtlamak için geldim, korunaklı yetiştirilme tarzımın sınırlarından kurtulmaya kararlıyım. Kendi kaderimi çizmek için. Romantizm neden kurgusal bir kitabın sayfalarıyla sınırlı kalsın ki?

"O zaman öğrenmemesini sağlamamız gerekecek," diyor Markov karnımı şişiren o Rus aksanıyla. Neden bu kadar ilgisiz? Görünüşe göre babamdan hiç korkmuyor.

Dudağımı ısııyorum, içimdeki kargaşayla boğuşuyorum. Kelimelerimi özenle seçiyorum, ifade etmeden önce her birini tartıyorum. "Benden sana güvenmemi istedin. Ve bunu kesinlikle yapmak istiyorum. Ama asla kendimle yaşayamam,

seimlerinim yüzünden başka birini incittim. Senin incinmeni istemiyorum Markov."

Geri dönen bakışları kalbimin küçük bir takla atmasına neden oluyor. Çenemi güçlü ve becerikli eliyle kavırıyor. İlk kar ıla mamızdan sonra böyle bir şefkat gösterebileceğini hayal etmek zordu.

"Bırak da bunun için ben endi eleneyim. Lütfen. Okuduğun  u kitaplar? Hakimiyet ve boyun eğme hakkında? Seks, yatak odasında olup biten her şey. . Bu sadece başlangıç. Bundan çok daha fazlası. Gerçek hayatta, bu güven oluşturmakla ilgilidir. Her şeyi oluruna bırakmakla ilgilidir. Baban için endi elenmene gerek yok."

Durabilir miyim bilmiyorum ama bir saniye sonra beynim kısa devre yapıyor çünkü bana doğru eğiliyor. Ve aman Tanrım, sanırım beni  pecek. Daha önce hiç gerçek bir erkekle gerçek bir  p  me ya amamı tım, sadece aptal danslarda lise oditoryumunun arkasında beni isteksiz bırakan garip beceriksizlikler.

"Derin düşüncelere daldığında alt dudağını ısırmana bayılıyorum. Dayak yedikten sonra dizime oturduğunda bile doğal olarak zarif ve dengeli olmana bayılıyorum." Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Sonra dudakları dudaklarıma değiyor ve ben kendimi tamamen kaybediyorum.

S z l yorum. Vücudumdaki sinirler ihtiyaç ve tahrikle dolup taşıyor. Dudakları dudaklarımla bulu tuğunda, lezzetli bir sıcaklık ve farkındalık erimiş bal gibi içime yayılıyor, damarlarımda tatlı bir ateş. Beni kendisine doğru tutuyor. Bir kolu sırtımda, beni kucaklıyor, diğer eli çenemi kavırıyor. Ellerim onun güçlü, kuvvetli omuzlarında duruyor. Duyduğum iniltinin bana ait olduğunu anlamam bir saniyemi alıyor.

Ne kadar süre  p  t ğ m z  bilmiyorum, ama sonunda nefes nefese ekildiğimizde, ellerinde ısınmış şekerleme gibi yumu amı tım. Kalbim g ğ  mde gümbür gümbür atıyor ve en başta neden itiraz ettiğimi unutuyorum. O  p c k istediğim her şeydi.

"Bu i i ağırdan alacağız Vera," diyor dudaklarının kenarında hafif bir kıpırdanmayla. Onu henüz gülümserken gördüm m  bilmiyorum ve sanırım görürsem ona sıırıslıkam açık olabilirim. Ama o küçücük gülümseme çocuksu bir çekicilik taşıyor ve kalbimi ısıtıyor.

. "Yavaş ol," diye tekrarlıyorum. "Birbirimizi çok az tanıyoruz ve sen şimdiden kıcıma şaplak attın ve beni öptün. Bu normal mi?"

Sesi boğuk. "Bir koca için mi? Evet." Oh,

Tanrım.

Midem bulanıyor. "Yatağa gir," diye emrediyor. "Alarm dört kırk beşte çalacak, unutma."

"Bundan emin misin? Kalkmamız gerektiğini sanmıyorum-" Kıcıma sert bir şaplak atıyor ve beni yatağa götürüyor.

"Yatağa, genç bayan," diyor bana her türlü çılgınlığı yaptıran o sıcak, emredici sesiyle. "Kocana itaat etmen gerektiğini çoktan unuttun mu? *Idi v krovat*. Yatağa."

İtaatkâr bir şekilde yuvarlanıyorum ve duvara bakıyorum, adrenalin içimde yükseliyor. Artık o kadar da yorgun değilim.

"Öylece uykuya dalabileceğimi sanmıyorum. Eğer kocamsan, en azından sana bakmam gerek. Sana bakabilir miyim?"

Üzerindeki boxerdan başka bir şey olmadan yanıma tırmanıyor.

"Uyuyana kadar hayal mi kuracaksın?" diye baştan çıkarıcı bir şekilde dalga geçiyor. "Bunu onaylıyorum."

"Belki de . Ya sen?"

"Hayır. Seni yatıracağım ve uyuyana kadar bekleyeceğim. Sonra hızlıca bir duş alıp sana katılacağım. *Sonra* da biraz uyuyacağım."

Duşta çırılçıplak durduğunu düşünmek beni kıvrandırıyor. "Uyku yoksunluğuyla hayatta kalamazsınız. "

"Buraya kadar gelebildim. "

Ani bir farkındalık beni inletiyor. "Numara yaparken İngilizce söylediğim her şeyi duydun, değil mi?"

Başını sallıyor. "Bana Jason Bourne de."

"Jason Bourne bir suikastçıydı," diyorum gülerek. Belki de hayal görüyorum ama yüzünde hafif bir gölge belirliyor.

"Aynı zamanda yetenekliydi," diyor Markov. "Ve ben tam karşınızdayım."

"Sen Jason Bourne'dan çok daha büyüksün. Ve o küçük bir adam değil. Etkileyicisin. Omuzlarına bak. Ne kadar kaldırıyorsun?"

Homurdanıyor, bu ondan şimdiye kadar duyduğum gülmeye en yakın şey.

"Artık bana iyice bakma şansın olduğuna göre, yatağına git."

"Gerçekten görmedim. Her yerde dövmelerin var. Onları görmek istiyorum."

Beni yerden , yuvarlıyor ve elini belime koyuyor. "Yarın. Biraz uyu."

Bol bol şeker yedikten sonra hava henüz aydınlıkken uyuması söylenen bir çocuk gibi duvara bakıyorum. Bu hiç adil değil. "Sana söyledim, öylece uyuyamam."

"Peki. Sana bir masal anlatmamı ister misin?" diye takılır. "Tabii."

Kalın aksanlı, sert sesiyle devam ediyor. "Bir zamanlar yatma saatini çoktan geçirmiş küçük bir kız varmış. Babası ona uyumasını söylemiş, ama o söz dinlemeyen yaramaz bir kızmış, bu yüzden babası ona bir şaplak atmış, yatağına yatırmış ve kız ağlayarak uyumuş. Son."

Yanaklarım ısındı.

Babacığım. Mmm.

"Çok komik. Aslında kendime uyku öncesi masalları *okuyorum* ve bundan çok daha iyiler."

"Devam et o zaman. Kitabını oku. Ama bir şartla." "Neymiş o?"

"Eğer seksi bir sahneye gelersen, onu yüksek sesle

okumalısın." "Ne okuduğum hakkında hiçbir fikrin yok."

"Elbette anlıyorum. Sen zeki ve eğitimli bir kadınsın. Zeki, eğitimli kadınlar aşk romanları okumayı sever."

"Bunu nasıl anladın?"

"Gerçek hayatta romantizm için zamanları yok."

"Hey! Bu çok küstahça."

Sırtım ona dönük olduğu için sırtışını göremiyorum ama hayal edebiliyorum. "Sadece takılıyorum sana. Zeki, güçlü kadınlar beyinlerine biraz ara vermeyi de severler. Beynini beslemeden sürekli olarak bu kadar yüksek bir seviyede performans göstermen mümkün değil. Bazı kadınlar telefonlarında akılsız oyunlar oynar. Bazıları durmadan müzik dinler. Bazıları aptalca TV programları izler. Siz bir okuyucusunuz, bu yüzden sürekli akademik metinler okuduğunuzdan şüpheliyim. Benim tahminim romantizm." Şimdiye kadar gevşemiş ve yarısı çözülmüş olan saç örgümü çekiştiriyor. "Gerçek şu ki, kitaplarından birinin adını gördüm ve araştırdım, bu yüzden ne tür hikayelerden hoşlandığın hakkında bir fikrim var."

Oh, Tanrım.

Telefonumu elime alıyorum ve okuma uygulamasını açıyorum. Ama bu sefer, bir zamanlar olduğu gibi beni büyülemiyor. Kahraman çok. . . pasif. Gerçek bir alfa erkeğinin tadına baktım ve daha fazlasını arzuluyorum. Bu kitaptaki kadın kahraman da sinir bozucu derecede aptal, "Bodrum kapısını açma!" diye bağırarak isteyeceğiniz türden. Ben de biraz daha küstah birini tercih ederim. Ve hikayenin kendisi tamamen. .. yani, seks. *Daha fazlasını* istiyorum, dişlerimi geçirebileceğim bir şey.

Şimdi gerçek anlaşmanın tadına baktığım için, fantezi dünyam için beklentilerim biraz daha yüksek.

Seksi bir kısıma gelene kadar göz gezdiriyorum.

Parmağımı havaya kaldırıyorum. ". Uyumadın mı daha?" "Ölü gibi

uyuyorum," diye dalga geçiyor.

Gözlerimi deviriyorum ve ona yüksek sesle okuyorum.

"Bu odaya döndüğümde seni dizlerinin üzerinde, çıplak bekliyorum. Eğer kendine dokunursan cezalandırılacaksın çünkü o orgazmlar bana ait."

"Bu biraz seksi," diye fısıldıyorum.

"Katılıyorum," fısıldıyor. "Yine de biraz tahmin edilebilir ve klişe."

"Gerçekten mi? O zaman normal eski vanilya seks daha mı iyi olurdu?"

"Eğer bir restoranın ortasında olsalardı. Masa örtüsünün altında kendini orgazmın eşiğine kadar okşatırdı. Bu eğlenceli olurdu. Ya da belki lüks koltukları olan bir maça, ikisi de bir battaniyenin altına sıkışmışlardır. Tüm maç boyunca onu kenara çeker ve sadece gol olduğunda boşalabileceğini söyler, böylece çıgıllıkları kalabalığınkine karışır."

"Bunu biraz düşünmüşsün." "Mmm. O

kadar da zor değil."

Harika. Doğuştan yetenekli o zaman. Genişçe esnedim. Göz kapaklarım ağırlaştı.

"Tamam, kitabı bırak ve biraz uyu," diyor battaniyeyi üzerime çekerek. İtiraf etmeliyim ki, benimle bu şekilde ilgilenmesi çok hoşuma gidiyor. Gözlerimi kapatıyorum. Hayatımda ilk kez sıcak bir koruma kozasının içindeyim. Uyuyormuş gibi yapıyorum, nefesimi düzenliyorum. Ben uyurken ne yaptığını görmek istiyorum.

Bir süre sonra, acaba o da mı uyuyor diye düşündüm. Ama sonra yorganın hafifçe kaydığını ve yataktan çıktığını duyuyorum. Banyoya doğru yürüyüp raftan bir havlu alırken gizlice bakıyorum.

Duş alacağını söylemişti.

O. . . . duşta kendine dokunuyor mu? Beni düşünüyor

mu?

Yatakta arkama uzandığında ereksiyonunun kıcıma yaptığı baskıyı kaçırmadım. Onu çok *tahrik* ettim ve bunun için buradayım.

Duşta onu dinliyorum. Çok kirli zihnimden kaynaklanıyor olabilir ama inlediğini duyduğumu hayal ediyorum. Kısa bir süre sonra duş kapanıyor ve üzerinde ince beline sardığı bir havludan başka bir şey olmadan dışarı çıkıyor. Burası karanlık ve bana doğru bakmıyor.

Şifonyere doğru yürür ve cep telefonunu çıkarır. Kaşlarını çattı. Sonra iri cüssesinin cüceleştirdiği küçük masaya oturur ve kaşlarını çatarak telefona bir şeyler yazar.

Onun dünyası nasıl? Bana bebek bakıcılığı yapmadığı zamanlarda ne iş yapıyor? Adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Alçak sesle verdiği emir beni ürkütüyor. "Uyu, Vera."

İç çekerek gözlerimi kapatıyorum ve sonunda uykunun çekiciliğini hissediyorum.

Ertesi sabah cep telefonumun çalma sesiyle uyanıyorum ve ekrana bakıyorum. Sabah dört kırk iki. Alarmım her an çalabilir.

Yatağın yanına baktım ve fişe takılı olduğunu gördüm. Evet. Kesinlikle fişe takmadım. Markov'u aradım ama hiçbir yerde bulamadım.

"Markov?"

Küçük bir oda ve banyo boş. Nerede o? Cep telefonu çalmaya devam ediyor.

"Selam anne." Bir suçluluk duygusuyla sarsıldım. İndiğimizde ona mesaj atmıştım ama her şeyin telaşına o kadar kapılmıştım ki onu aramamıştım. Hızlı bir hesaplama yapıyorum; bir gün önce akşam saat dokuz kırk iki onun için. Tüm dünyada en yakın olduğum insandan farklı bir *günde* olmak çok garip.

"Vera! Oh, Tanrı'ya şükür. Aradım ve mesaj attım."

Yatakta dik oturuyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, tabii ki. Senden haber alamamıştım ve endişelenmeye başlamıştım."

"Anne, ben iyiyim," diyorum. Kendimi biraz suçlu hissediyorum. Markov'un dikkatini dağıtmak yerine dün gece onu aramalıydım. Markov yüzünden *dikkatim dağıldı*.

Tanrım, onu özlüyorum ve o kadar da uzun zaman olmadı. Umarım daha kolay olur. "Uyuyordum. Saat farkını hatırlıyor musun? Birazdan yatmaya hazır olursun, değil mi?"

Hattın diğerk ucunda iç geçiriyor. "Biliyorum, biliyorum, ben sadece. . . Seni, seninle aynı dili bile konuşmayan o sessiz adamla gönderirken kendimi çok kötü hissettim. Çocuğumu kurtlara yem etmek gibi hissettim."

"Ama ben çocuk değilim," diyorum nazikçe. Tekrar odaya bakıyorum. "Ve asla tahmin edemezsiniz ama aslında İngilizceyi çok *iyi* konuşuyor."

"Ne!"

Onu bilgilendiriyorum ama sahte evliliğim gibi önemli detayları atlıyorum. Ona programdan, Dr. Morozov'la şahsen tanışmaktan ve bana katılan diğerk insanlardan bahsederken kapı açılıyor ve Markov koşu kıyafetleri içinde bana kaşlarını çatarak içeri giriyor.

"Hadi gidelim."

Doğrudum ve saate baktım. Oof. Uyanma saatini çoktan geçmiş.

"Anne, gitmem gerek. İlk seansıma gitmeden önce biraz koşacağım, tamam mı?"

"Çok özverili ve disiplinlisin," diyor ağlamaklı bir sesle. "Evet, evet, elbette tatlım. Gitmeden önce bana yeni kitap isimleri gönder. Sen yokken kendimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım var."

"Okuyacağım, söz veriyorum." Romantik kitap okuma sevgimi annemden aldım, bu yüzden sürekli kitap değiş tokuşu yapıyoruz. Yine de son takıntım hakkında ne hissedeceğinden emin değilim.

Telefonu kapattım ve yataktan kalktım. "Telefonumu şarja taktın mı? Bu gerçekten çok hoştu."

Omuz silkerek, battaniyeleri toplamak için yatağa doğru yürür. Çarşafı kaldırıyor ve çabucak yerine oturtuyor.

"Ben yaptım. Sorumluydu, tatlı değil. Güne ölü bir telefonla başlayamazsın. Giyinecek misin yoksa burada dikilip bana yatağı hazırlamanın tatlı olduğunu mu söyleyeceksin?"

Koşu şortu ve tişört almak için şifonyere doğru yürürken omzumun üzerinden, "Bilimde, görünürde iki çelişkinin bir arada var olabileceğini öğreniriz," diyorum.

"Dualite kuantum mekaniğinde temel bir kavramdır. Ya da klasik Shordinnger'in Kedisi örneğini ele alalım-"

"Vera," diye hırlıyor. Oh, iyi bir hırlamayı severim.

"Evet?" diye sordum. Pijamalarımı çıkarıp onun önünde giyiniyorum. Omzumun üzerinden bakmaya zahmet etmiyorum. Dün gece beni baştan çıkarmıştı, bu yüzden mütevazı olmaya hiç niyetim yok. Boğuk iniltisini duyunca kendi kendime gülümsedim.

"Sana dualite ya da her ne boks a ondan bahsetmeyi bırakıp giyinmeni söyleyecektim ama görünüşe göre ikisini aynı anda yapabiliyorsun. Etkileyici."

Yüzümü ona dönüp spor sütyenimi giydiğimde dudakları ince bir çizgi halinde sıkılmıştı. "Tek söyleyeceğim, bir insanın aynı anda hem huysuz hem de tatlı olabileceğiydi ve sen bunun klasik bir örneğisin."

Dişlerimi fırçalamak için banyoya yöneldiğimde, "Bana tekrar tatlı de ve bunun senin için nasıl gittiğini gör," diyor. "Üstün nerede? Şort ve sütyenle dışarı çıkamazsın."

Kapıyı kapattım. "Tabii ki yapabilirim. Koşarken çok sıcak oluyor." "Seni suyla ıslatacağım. Üstüne bir şey giy."

Dişlerimi fırçalarken aynada kendime kaşlarımı çatarak bakıyorum. Bu işi ne kadar ileri götüreceğimden tam olarak emin değilim. Bir erkeğin nasıl giyineceğini dikte etmesine izin verecek bir tip değilim, ama . . . dün geceki şaplak olayı çok ateşliydi.

Eğer denemezsem baskınlık ve boyun eğme açısından ne kadar hoşlandığımı gerçekten bilebilir miyim bilmiyorum.

"Ben üst giymiyorum!" Ne diyeceğini görmek için bağıriyorum. Cevap yok.

Kalbim küt küt atıyor.

Banyonun kapısını açtığımda neyle emin değilim. Markov elinde benim koşu tanklarımdan biriyle ayakta duruyordu.

"En küçük olanı seçtim. Eğer aşırı yanında fazladan bir şişe su taşıyacağım ve üzerine dökeceğim. Ama benim gözetimimde bu kampüste koşmayacaksın.

-En azından burada kimlerin olduğunu ve kimlere göz kulak olmamız gerektiğini gerçekten inceleme fırsatı bulana kadar." Öne doğru eğiliyor ve parmağını çenemin altına koyuyor. "Benim işim seni güvende tutmak Vera. İşimi benim için zorlaştırma lütfen."

İşte yine başlıyor. Nedense onun ricası, çenemin altındaki parmağıyla birleşince, beni etkilemek için tehditlerinden çok daha fazlasını yapıyor.

İç çektim. "Tamam, üstümü giyeceğim." Onu çeğiştiriyorum. "Mutlu musun?"

Markov kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakıyor. Kolsuz bir antrenman üstü ve şort giymiş, kasları tam teşekküllü.

Lordum.

"Seni akıllıca davranmaya ikna edebildiğim için mutluyum," diye mırıldanarak kapıyı işaret etti. "Ve bu tavrın hala gitmesi gerekiyor, karıcığım." Yanından geçerken kıcıma bir şaplak atmasını bekliyorum ama neyse ki su şişelerini tedarik etmekle meşgul.

"Neredeydin?" Kapıyı açarken sordum.

"Kapının hemen dışında. Kaptana telefon ediyordum ve seni uyandırmak istemedim."

"Öyle mi?" Ondan su şişesini alıyorum ve ısınmak için iyi bir yürümeye başlıyoruz. "Önemli bir şey var mı?"

"Ah, evet," diyor hep birlikte hızlanmaya başladığımızda. "Yarın akşam bir yere gitmemiz gerekiyor." Yanımda dişlerini gıcırdatıyor.

"Neden?" Ne oluyor be?

Markov adım atarken kaşlarını çatıyor. "Baban Moskova'ya geldi."

CH6PHER ELEVEN

Nikko

Klinikte altı hafta sakin ve olaysız geçti. Babası neredeyse hiç temas kurmadı.

Vera ve ekibi güne sabah yedide başlıyor, yemek için neredeyse hiç mola vermiyorlar. Yemin ederim, ara sıra onu gerçek yiyeceklerle beslenmeye zorlamasam Vera sadece kahve ve diyet kola ile hayatta kalabilir. En sevdiği rahatlatıcı yiyecek olan ızgara peynir söz konusu olduğunda onu genellikle ikna edebiliyorum.

Neredeyse evli bir çift gibi rahat bir ritme girdik. Sabahın erken saatlerinde şafak vakti birlikte koşarak başlıyoruz, ardından kahve ve kahvaltı yapıyoruz. Bu benim günün en sevdiğim kısmı haline geldi. Bu anlarda canlanıyor, tutkularını, umutlarını ve hayallerini son derece bulaşıcı bir coşkuyla paylaşırken elleriyle hareketli bir şekilde konuşuyor. Beni de konuşturmaya çalışıyor ama ben dinlemeyi tercih ediyorum.

Bunun için yaşıyor. Usta bir sanatçıyı iş başında izlemek gibi. Amerikalı dangalak yakınlarda olmadıkça, etrafta dolaşmam. Benim de

Yakında onunla bir konuşma daha yapacağız.

Bu akşam babasıyla yemek yiyeceğiz. İçine kapanık biri. İlk başta, belki bizi görmek istemez diye düşündüm ve biraz torpil yapmam gerekecekti. Büyük ölçüde gözetime güvendim ve kendimi şimdilik onun güvenini kazanmanın daha önemli olduğuna ikna ettim.

Seçeneklerimi kısaca değerlendirdim. Buraya gelme amacımı gerçekleştirmek için mükemmel bir fırsattı ama çok erkendi. Failin kim olduğunu belli etmeden bunu başaramazdım.

Hayır. Ivanov bir gün daha yaşayacak.

Yine de onun gelişi işleri zorlaştırıyor. Ivanov'la her etkileşimde sahtekârlığının ortaya çıkma ihtimali artıyor. Ama beni tanıyan tek kişinin Ivanov'un metresi olduğu konusunda teminat aldım ve metresini Vera'nın yanına getirmesinin mümkün olmadığı konusunda da aynı şekilde teminat aldım.

Yine de çok ince bir çizgide ilerliyorum. Kendime neden burada olduğumu hatırlatıyorum. Nihai amacımın ne olacağını. Bu, olması gerekene sadece bir adım daha yaklaşmak.

"Markov, bu gece babamı görmek istemiyorum." Vera elindeki hindili sandviçe kaşlarını çatarak bakıyor. Onu yiyecek bir şeyler alması için bugünkü biyolojik tehdit simülasyonundan uzaklaştırdım. Zaten on saattir aralıksız çalışıyor.

"Biliyorum. Ben de istemiyorum. Ama oyunu oynamak zorundayız, Vera."

Ve kesinlikle babasının yanında olmalıyım. Kardeşlerimin video gözetimiyle birleşince, kişisel gözlemlerim anlamlı olacak.

Alışkanlıkları nelerdir? Takip ettiği günlük bir düzeni var mı? Yararlanabileceğim zaafıları? Psikolojik profilini de gözlemlemem gerekiyor. Duygusal durumu nasıl? Stres seviyesi? Baskı altında nasıl tepki veriyor? Herhangi bir biyometrik takip cihazı takılı mı? Fiziksel durumu nasıl?

"Gerçekten öyle mi?" diye soruyor neredeyse çocuksu bir sesle. Surat asmasını bekler gibiyim.

"Tehlikeli madde giysisine geri dönmeyi ve sahte arındırma istasyonlarınızı kurabilmek için ekibinizi patojeni bulmaya yönlendirmeyi tercih ettiğinizi biliyorum," diyorum yüzümü buruşturarak. "Ama unutmayın, burada gerçek enfekte siviller yok ve son tehdit simülasyonunda o kadar başarılıydınız ki profesörleriniz sizi tebrik etmek için adeta birbirlerini eziyorlardı."

Gözleri bana parlıyor. "Markov. Dikkatini vermişsin." Omuz silkiyorum. "En iyi yaptığım şey bu."

En iyi yaptığım *tek* şey değil ama geliştirmem gereken önemli bir beceri.

"Neyse," diyorum bir paket cips alıp açtıktan sonra ona uzatırken. "Fazla kalmamıza gerek yok. Klinikte geçireceğin uzun bir günden önce sabah erkenden kişisel antrenörünle bir seansın var." Ona göz kırpiyorum.

"Peki babam senin benim kişisel antrenörüm olduğunu bilmek zorunda değil mi?" diye soruyor cipsleri benden alırken. "Bizim için Amerikan yemekleri getirmelerine sevindim."

"Senden çok şey isteniyor," diyorum kendim için bir sandviç almaya uzanırken. "Yapman gereken son şey, zor bir günün ardından paletine yabancı olan yiyecekleri boğmaya çalışmak. Amerikalı göt herif bugün nasıl?"

İnliyor ve gözlerini deviriyor. "O kadar iyi biri ki midemi bulandırıyor. Morozov benden neden belli bir protokolü seçtiğimi açıklamamı istediğinde, Jake dekontaminasyon prosedürleri hakkında yaptığı aptalca araştırmalardan ve Harvard ekibiyle yaşadığı deneyimlerden bahsedip durdu. Protokolleri ezberlemek için fazladan saatler harcadı. Morozov benden ekip üyelerini güçlü ve zayıf yönlerine göre seçmemi istediğinde, Jake bir kadın olarak üst vücut gücümün yetersizliği ve fiziksel efor gerektiren her şey için kendisinin veya Maxim'in daha uygun olacağı hakkında küçümseyici bir yorum yaptı."

O homurdanıyor ama ben hiç eğlenmiyorum.

"Öyle mi, şimdi?" Merakla soruyorum. Su şişemi boşaltıp avucumun içinde eziyorum, keşke Amerikalı'nın cılız boynu olsaydı diye içimden geçiriyorum.

"Markov," diyor ayılarak. "Müdahale *edemezsin*. Bu her şeyi riske atabilir."

Her şeyi değil.

"Lütfen," diye yalvarıyor. Bir iniltiyi bastırır. "Tanrım, sana neden bir şey söyledim ki?"

"Çünkü seni korumak benim görevim ve ben istedim." Eğilip saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Ve ben senin kocanım."

Bunun sahte olduğunu biliyorum. Sadece rol yaptığımızı biliyorum ama bunu söylemenin nasıl bir his olduğunu sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Vera'nın iki işareti -yanaklarının kızarması ve dudağını ısırması- bana onun da farklı olmadığını söylüyor. O da bundan hoşlanıyor.

"Unutma, senden bana güvenmeni istedim, Vera." Elini tutuyorum ve parmak eklemlerini öpebilmek için ağzıma . Ah. İşte yine dişlerinin arasında o dudak. Sikim kıpırdıyor.

"Babamla buluşmak için ne zaman yola çıkmamız gerekiyor? Gitmeden önce bu gösteriyi bitirmem gerekiyor."

Telefonumu kontrol ediyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Lanet olsun. Saati ileri almış. İki saatimiz var."

"İki saat!" Masadan sıçradı. "Bunu yapamam!"

Vera'nın bir şeyden diğerine geçmek için biraz zamana ihtiyacı var, muhtemelen odaklanmasının yoğunluğundan dolayı. Ona bir bakış atıyorum. İstemese bile bunu yapabilir ve yapacaktır. "Tecrübelerinize göre, babanız taleplerini karşılayamayacağınızı söylemenizi kabul ediyor mu?" O söylemeden önce cevabı bildiğim için soruyorum.

Bir iniltiyle başını sallar. "Anlaşıldı. Peki, tamam. Hazırlanabilirim ama üzerinde çalıştığım işi bitirip onlara gitmem gerektiğini söylemem gerekiyor."

İki saat sonra, babasının bizi alması için gönderdiği arabayı karşılamaya gitmek için hazırlanıyoruz. O hazırlanırken, babasının sorması ihtimaline karşı Markov hakkında bildiklerimi tazeledim.

Vera gergin bir enkaz gibi görünüyor. Durmadan dudağını ısırıyor, kıpırdanıyor, ayağını vuruyor. Tırnağını bile ısırırken buldum onu, hiç yapmadığı bir şey.

"Neden bu kadar gerginsin?" diye sordum. Arabanın kapısını açıyorum ve *Zoloty Kupol*, yani "Altın Kubbe"nin tarifini onaylıyorum; Moskova'nın göbeğinde, ünlü kubbeleri de dâhil olmak üzere şehrin silüetini panoramik olarak gören ve altın rengi vurgularıyla tanınan ünlü bir restoran. Burası sadece elit kesime hitap eden bir yerdir ve aylar öncesinden rezervasyon yapılması gerekmektedir.

"O benim babam," diyor basitçe. "İlişkımız karmaşık."

Kapıyı kapattım ve emniyet kemerinin takılı olduğundan emin oldum. Ben kilitleri kontrol ederken itiraz bile etmedi. Güzel. Anlıyor.

"Evet. Baban. Her zamanki gibi kendine hizmet edecek ve kendine odaklanacak, sadece kendisini iyi gösterecek şeyleri duymak isteyecek ve ikimizi de gerçekten ziyaret etmekten çok gösteriş için burada olacak." Başımı yana eğiyorum. "Evet?"

"Evet," diye iç geçiriyor. "Burayı araştırdın mı? Daha önce orada bulundunuz mu?"

Başımı salladım. "Şartnamelere ve planlara baktım, bu yüzden çıkışların nerede olduğunu biliyorum, ama oraya gitmedim, hayır."

Ayrıca telefonun en iyi çektiği yeri ve ışığın loş olduğu bir yerde oturabileceğimizi biliyorum, böylece birinin beni tanıma olasılığı azalıyor.

"Burası," diye tırnak işareti yapıyor, "zenginlik ve sofistikelikte eşsiz ve geleneksel ve çağdaş Rus mutfağının eşsiz füzyonu, mutfak teknikleri ve dünyanın en iyilerine rakip olan olağanüstü bir şarap menüsü ile tanınıyor." Gözlerini devirerek başka bir şey söylüyor. "Sıradan insanların diliyle konuşacak olursak, bu, yarı boyutta ve daha sağlıklı bir şey için bir sokak satıcısına ödeyeceğimizin on katını ödeyeceğimiz anlamına geliyor, bu yüzden tadı hiçbir şekilde iyi olmayacak."

Onu artık biraz daha iyi tanıyorum ve Vera'nın iyi yemekleri sevmesine rağmen, kitaplarına ve derslerine her şeyden daha fazla odaklandığını biliyorum. Okulun yemekhanesinden bir şeyler yiyip işinin başına dönmek istiyor. Onu endişelendiren kibirli yemekler değil.

"Seni gerçekten rahatsız eden ne?"

Şoförümüz hızını artırarak şehre doğru ilerliyor. Önce ona, sonra bana bakıyor ve çenesini sallayarak telefonuma bakıyor. Duyulmak istemiyor.

Biz. Beni endişelendiren biziz. Birlikte enerjimiz var. Ya bunu fark ederse?

Kayıtsız ve soğukkanlıymışım gibi davranabildiğimi ne çabuk unuttunuz.

Hala ikna olmamış gibi görüldüğünde, tekrar deniyorum.

Sakin ol, Vera. Her şey yoluna girecek. Güven bana. Baban bizi umursamayacak kadar kendini kaptırmış durumda.

Peki ya beni rahatsız eden şey tam olarak buysa?

Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda yanağından süzülen bir damla gözyaşını sildiğini görüyorum. Allah kahretsin.

Hayatına girip çıkan bir adam tarafından görmezden gelinerek, babasının ihanet ettiği ve kötü davrandığı bir kadına yakınlaşarak bir hayat geçirdi. Tabii ki o da benim kadar onun yanında olmak istemiyor.

Küçük kardeşim Lev'in dayak yiyip hastanelik olmasından ve neredeyse baldızımın ölümüne sebep olmasından sorumlu olan adamla yemek yiyorum. O kötü bir orospu çocuğu.

Telefonumu bıraktım ve eline uzandım.

"En azından bir tesellimiz var. Pahalı *stroganina* ve şarap için para ödemek zorunda değiliz."

Telefonum bir mesajla çalıyor. Bakıyorum ve kanım donuyor.

Aleks: Moskova'daki metresi yakınlarda. Eğer ortaya çıkarsa, boku yersin. Aniden ortadan kaybolmak zorunda kalacaksın.

Ve Vera'yı o orospu çocuğuyla yalnız mı bırakayım? Hayatta olmaz.

Telefona kaşlarımı çatarak bakıyorum, Vera'nın gözlerinin üzerimde olduğunun içgüdüsel olarak farkındayım. Zihnim ne yapmam gerektiğine dair olasılıklarla yarışıyor. Bu pisliğin metresini kızıyla tanıştırmaya getirecek kadar kendine odaklanmış olmasına imkân yok, hele de kızının lanet olası annesiyle hâlâ evliyken.

Telefonum yine titriyor.

Aria havadan görüntü almayı başardı. Metres tesiste ama bunun tek nedeni restoranın bitişiğindeki otelde kalıyor olması. Bir spada bir tür yüz soyma işlemi yaptırıyor, Aria'nın dediğine göre bu işlem uzun sürecek ve görünmesi konusunda endişelenmenize gerek yok.

Vera'nın o kadınla tanışmak zorunda kalmasından, kendi kimliğimin sızmasından daha çok endişe duyarak nefesimi üflüyorum. Aleksandr'ın mesajları devam ediyor.

Söylentilere göre yakınlarda en yakın üç sırdaşı varmış. Muhtemelen akşam yemeğİ için size katılmayacaklar, ama endişem içlerinden birinin sizi tanıyabileceğİ. Dikkatli olun.

"Buradayız," diyor Vera. Elini tuttuğumda eli benimkinde soğuk. Her şey bitene kadar ona son kez dokunabileceğim. "Unutma, biz birbirimiz için bir hiçiz."

Sesinde hüznün boş bir yankısı var.

"Sadece bir süreliğine, Vera." Pencereden tanıdık bir yüz görüyorum. "Hadi gidelim. Baban geldi."

CH6PHER HWELVE

Vgra

"VAY, L6-DE-D6," diyorum inleyerek.

Araba restorana giden caddeye sapar sapmaz, etrafımızdaki hava adeta parıldıyor. Restoranın önünde o kadar çok lüks araba ve üniformalı valeler sıralanmış ki, kendimi dünyanın en pahalı arabalarının sergilendiği bir sergideymişim gibi hissediyorum. Giriş, restoran personelinden ziyade kraliyet sarayına daha uygun görünen üniformalı valeler tarafından kuşatılmış durumda. Restoranın şöhret iddiası *altın* olması, bu nedenle önümüzde yerde, kapıdaki yazıda ve personelin üniformalarında vurgulanan dekoratif altın yapraklar var. Tanrım. Gerçek bir bağdan ziyade sosyal statüyle ilgili bir restoran seçmek babama kalmış. *Ugh*.

Küçük siyah bir elbise giydim, yanımda getirdiğim *tek* şık elbise çünkü her kızın bir LBD'ye ihtiyacı vardır ve ne zaman resmi bir şeye ihtiyacım olacağını bilmiyordum. Bir çift altın halka ve altın topuklu ayakkabılarla süsledim ve bir kereliğine göz makyajımı bile yaptım. Buradaki altın zenginlik gösterisinden sonra, keşke gümüş takılar taksaydım diye düşündüm.

Markov takım elbisesinin içinde son derece seksi görünüyor ve çift değilmişiz gibi davranmak zorunda kalsak bile onun yanında yürümek güzel hissettirecek.

Markov'a babamdan pek bahsetmedim, ama o çok şey biliyor ve yakında görecektir. Babam her zaman bir etki yaratmak isteyen bir adamdır. Ben sadece ona faydam olduğu sürece onun kızıyım, tıpkı annem gibi. Ve ona sadık olduğum için, o benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Benden daha uzun boylu, kibar ve zarif olan babamı tanımasaydınız, onun tam bir büyücü olduğunu düşünürdünüz. Saçları ve sakalı gümüş renginde, kusursuz giyiniyor ve gülümsediğinde, mükemmel düz beyaz dişlerinin parıltısı neredeyse beni kör ediyor. Yine de gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Hiç ulaşmadı.

Markov benim için kapıyı açıyor, babama başıyla selam veriyor, sonra hızla dönüp arabadan çıkmama yardım etmek için elini uzatıyor. Bu akşam bana dokunduğu tek an bu olacak ve beni bırakmadan önce birbirimize bağlı olduğumuz saniyelerin tadını çıkarıyorum.

Babam Markov'u tanımıyor. Sanırım henüz tanışmadılar. Ama beni çıkarken gördüğünde geniş geniş sırıtıyor, gözleri parlıyor. Elimde değil, zayıf bir an için bunun gerçek olmasını diliyorum. Keşke beni gerçekten görmek isteseydi. Keşke umursasaydı.

Ama bu düşünceyi hemen bir kenara itiyorum çünkü gerçeği biliyorum.

"Merhaba, baba." Ona küçük, sıkı bir gülümseme veriyorum ama o bunu görmüyor bile çünkü etrafına bakmakla meşgul, kızıyla ilgilenmekten çok içinde bulunduğu sosyal çevre tarafından görülmekle ilgileniyor.

"Nasılsın?" diye soruyor, Markov'un elini sıkmak için uzanmadan önce iki yanağını da öpüyor. Tiksindirici, pahalı bir kolonya dalgası beni tüketiyor. Midem bulanıyor.

"Ve sen de Markov'sun," diyor. "Hakkınızda çok şey duydum."

Markov elini sıkmasına rağmen ona kaşlarını çatıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum efendim." Ona sessizce yumruk atıyorum. Babamı memnun etmek için kesinlikle bir rol oynamayacak.

"Peki sizin programınızda her şey nasıl gidiyor? . programınızda?" diye soruyor babam.

"Markov, bize katıl." Bir korumanın akşam yemeğinde bize katılması alışılmadık bir durum, bu yüzden babamın ne planladığından emin değilim.

"Oh, işler iyi gidiyor. Profesör Morozov ile birlikte çalışıyorum. Kendisi biyolojik tehditlere karşı kaydedilen ilerlemeler konusundaki öncü araştırmalarıyla dünyaca tanınıyor. Aslında bugün bir simülasyon yaptık."

"Oh iyi, iyi," diyor babam yatıştırıcı bir şekilde. Söylediğim tek kelimeyi bile duymamıştı.

Babam bize içeride bir yer ayarlarken arkasından Markov'a göz kırpyorum.

"Maymunlardan DNA elde ederek onları Afrika filiyle başarılı bir şekilde melezleştirmeyi başardık. Yeni türümüzü üç yıl içinde yeni girişimcilere pazarlayabileceğiz. Yeryüzündeki en büyük kara hayvanı olma statüsünü korurken yüksek ağaçlara tırmanabilecekler."

"Bu doğru mu?" diye soruyor babam, garsonu takip ederek masamıza doğru ilerlerken, arka tarafta, sadece VIP konuklara ayrıldığı belli olan dairesel bir masa. "Büyüleyici."

Hala söyledğim hiçbir şeyi dinlemiyor. *Ugh*. Dişlerimi sıkıyorum ve devam ediyorum, daha da gülünç hale getiriyorum.

"Mmm," diyorum. "Oldukça. Ortalama bir tüketici için çok pahalı olacak bir diyetle beslenecekler, ama belki bazı seçkinler bir yolunu bulabilir." Ona kocaman bir gülümseme veriyorum. Masanın altında Markov bana uslu durmamı hatırlatmak için kalçamı çimdikliyor. Babam şarap menüsünü incelerken dönüp ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. Gözlerini kısıyor ve avucuyla hafif bir sallanma hareketi yapıyor. Güzel. Umarım bu gece beni tokatlar. Tüm bu saçmalıklardan sonra beni sakinleştirebilir.

"Seninle gurur duyuyorum, Vera. Her zaman son derece zekiydin." Başını kaldırıp Markov'a genişçe göz kırpyor. "Bir kadın için, haksız mıyım? Doğum iznine ayrılmak zorunda kalmadan önce elinden geleni yap canım."

Kendi şakasına yüksek sesle gülüyor, ama Markov'un gerçekten dehşete düşmüş görüldüğünü görmek beni memnun ediyor. Yine de çabucak yüz hatlarını düzeltiyor. "Aslında efendim, dehanın cinsiyetle sınırlı olduğuna inanmıyorum. Vera'nın başarılarına tanık olduğum kısa süre içinde, yeteneklerinin tüm akranlarını gölgede bırakacak düzeyde ve yoğunlukta olduğunu söylemeliyim. O bursu hak etti." O

Gülümsüyor ve bu beni biraz ürpertiyor. Babama Rusça anlamadığım bir şeyler söylüyor, sonra da beni konuşmanın dışında bıraktığı için ona attığım ters bakışı kesinlikle görmezden geliyor.

Babam gülümsüyor ve düşünceli görünüyor, sonra başını sallayıp Rusça cevap veriyor. Ne oluyor be? Menüümü yere bırakıyorum.

Dizimi bir kez daha sıkınca hemen ıslandım. *Ugh*. Beni burada tahrik edemez. Bu tamamen uygunsuz.

Babam restoranı tararken, telefonuna dikkatle bakan ve derin bir konsantrasyon içinde olduğu anlaşılan Markov'a gizlice bir göz atıyorum.

"Seni aşağılamak istememiştim Vera," diyor babam içten bir nezaketle. Ben daha iyi biliyorum. "Sadece evlenip yuva kurmanın hayattaki beklentilerin olduğunu bildiğin halde neden derslerine bu kadar zaman ve çaba harcadığını anlamıyorum."

Yanaklarım renkleniyor. Kızarak kendimi bu kadar kolay ele vermekten nefret ama nasıl kızarmayacağımı da bir türlü bulamadım.

"Modern çağda kadınlar her ikisini de yapıyor, baba."

Babam homurdanıyor ama Markov konuşuyor. "Ailemde, yetenekleriyle benzersiz olan iki kadın var. Biri siber güvenlik konusunda son derece zeki, diğeri ise eşi benzeri olmayan bir nişancı."

"Duyduğuma göre silah kullanmada oldukça yetenekliymişsin?" diye soruyor babam. "Bunu bir ara görmek isterim."

Bir garson aniden ortaya çıkıyor ve babama bir şişe şarap getiriyor. Tadına bakmak ve kadehlere doldurmak için büyük bir gösteri yapıyor. Yine de kadehi minnetle alıyorum.

Markov bana bakana kadar ikisi birkaç dakika Rusça konuşmaya devam ediyor. "Vera henüz Rusça konuşmıyor," diyor. "İngilizce devam etmeliyiz."

Babam bana küçümseyen bir bakış atıyor. "Bu annesinin hatası," diyor, yanakları şarabın ve muhtemelen daha fazlasının etkisiyle kızarmış. Annemin bir türlü evlenmemesini kişisel bir sorun olarak görüyordu.

çocukluğum boyunca onu aldattıktan sonra onu geri aldı. Onunla kaldı ama başka seçeneği olmadığını biliyordum. Bir kadın Bratva kocasından boşanmaz, özellikle de tüm dünyası kendi imajı etrafında dönen birinden.

Hiçbir şekilde ilgilenmediği kendi işimden bahsetmek yerine, sohbeti babamın en sevdiği konuya, yani kendisine yönlendirmeye karar veriyorum. "Seni bu sefer Moskova'ya getiren nedir, baba?"

Daha dik oturur ve Markov'a başıyla selam verir. "Markov'un teyzesiyle bir işim vardı. Önceden verilmiş bir sözü olduğu için ne yazık ki bu akşamki yemekte bize katılamadı ve sana iyi dileklerini ilettiler Vera. Yakın gelecekte seninle tanışmayı umduğunu söylüyor."

Babama bakıyorum, önce anlayamıyorum. Sadakatsizliği konusunda nasıl bu kadar rahat olabiliyordu?

"Kim o?" Soruyorum, sesim tehlikeli bir şekilde alçak. "Yabancı bir ülkeye yaptığınız son seyahatlerden birinde edindiğiniz küçük bir şey mi? Evli ve çocuklu olduğunu bilmeyen biri mi?"

Babam çok yüksek sesle gülüyor ve garsona parmaklarını şıklatıyor. Bu bariz kabalık karşısında irkiliyorum. "Çocuk," diyor gülerek. "Vera, aşkım, kendine bir . Sen yetişkin bir kadınsın. Bir yetişkin. Benim çocuğum yok. Sen benim kızsın, evet, ama benim boyumda ve yaşımda bir adam istediği kişiyle ilişki kurma ayrıcalığına sahiptir."

Sadakatsizliğin annemi nasıl yıprattığını gördüm. Kocamın haftanın metresiyle dünyayı nasıl dolaştığına şahit oldum, ama annem aynı şeyi yaparsa cezası çok ağır ve hızlı olurdu. Bir Bratva eşi olarak çifte standart vardı; kocanızdan sadakat beklemeyin, ama bir kadından ne kadar zampara olursa olsun bir erkeğin yüzüğünü ve adını ömür boyu taşıması beklenirdi.

"Lütfen," diyorum yumuşak bir sesle, dikkatleri üzerimize çekmek istemiyorum. "Ne yapman gerekiyorsa yap, ama o her kimse onunla tanışmama gerek yok. Hoşuna gitse de gitmese de ben anneme sadığım."

Şarabımın kalanını içiyorum. Babamın yüzü renkleniyor ve parmakları şarap kadehini sıkıca kavlıyor.

"Benim kızım olduğunu hatırlamanı istiyorum, Vera Ivanova," diyor, şu anda bile ensemde istenmeyen bir ürperti yaratmayı asla başaramayan o ürpertici sesiyle. Bir şeyleri kırmadan ya da öfkelenmeden önce kullandığı sestı bu.

Bunu burada yapmaz, değil mi?

"Ben kim olduğumu çok iyi biliyorum," diye karşılık veriyorum, ona yaklaşıarak. "Sizden de aynısını yapmanızı rica edeceğim."

Babam bana elini uzatıyor ama Markov onu engelliyor.

"Efendim, güç gösterisi yapmanın ne yeri ne de zamanı," dedi o sessiz üslubuyla. İngilizce konuştuğı için kelimeler benim kulaklarıma da hitap ediyordu. "Eğer varlığımız sizi üzdüyse, Vera'ya dairesine kadar eşlik etmekten mutluluk duyarım, siz de teyzeme en iyi dileklerimi iletebilirsiniz."

Babam Markov'un bileğindeki eline bakıyor ve aklı başına gelir gibi oluyor. Markov babamdan daha genç ve güçlü, ama babam ondan daha üstün. Bununla birlikte, Markov'un bir pazarlık kozu var. Teyzesi babamın sevgilisi. Markov'un bazı ipleri çekme yeteneğı var.

Babam gülümsüyor ve başını sallıyor. "Evet, evet, elbette," diyor, sanki beni incitmenin ya da kendini aptal yerine koymanın eşiğinde değilmiş gibi. Markov güven verici bir elini kalçama koymadan önce babamı serbest bırakıyor. Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum çünkü biliyorum ki babam elini masanın altında görseydi, Markov'u hiçbir yüz kurtarma arzusu kurtaramazdı.

Sohbeti tekrar babamın uğraşlarına yönlendiriyorum. Ben salatamdaki tüm soğanları stratejik bir şekilde ayıklarken o konu hakkında uzun uzun konuşuyor, altyapı, uygun maliyetli yatırım stratejileri ve uluslararası ilişkilere fayda sağlayacak siyasi ittifaklar hakkında devam ediyor. Çok sıkılmış olmama rağmen Markov'un dikkatle dinlediğini söyleyebilirim.

"Büyüleyici," diyorum, babama da bana verdiği saçma sapan ilgisizlik enerjisinin aynısını veriyorum, ama bu onun için tamamen kayıp ve sadece onu gevezelik etmeye teşvik etmeye yarıyor. Yine de Markov'un gözleri parılıyor ve dudaklarını neredeyse bükerek bana bakıyor. Rusça ne konuştuklarını bana anlattıktan *sonra* yalnız kaldığımızda bunun için onu iyice öpeceğim.

Yemeğimizin geri kalanı geldiğinde minnettarım ve mutlu bir şekilde kendimi evin spesiyaliyle meşgul ediyorum: havyar kreması ve kavrulmuş kök sebzeler ve patates karışımı ile servis edilen, ince dilimlenmiş ve çıtır çıtır, deniz tuzu serpilmiş füme bir starlet, değerli bir Rus balığı. Sebzelerin yanında yenilebilir çiçeklerden oluşan bir aranjman var. Markov Manhattan büyüklüğünde bir bifteği iştahla mideye indiriyor.

Yemeğimiz uzadıkça babam daha çok içiyor. Bu kadar çok içtiğini hatırlamıyorum ama son yıllarda onu pek görmedim. Görünüşe göre Moskova onun içindeki 'en iyiyi' ortaya çıkarıyor.

"İzin verirseniz," dedi babam. "Bir telefon görüşmesi yapmalıyım. Kısa süre içinde döneceğim."

Masadan uzaklaşıyor ve ben bizimkine bitişik bir masada oturan takım elbiseli üç adamın gözlerinin bizim masamızda olduğunu fark ediyorum. İçlerinden biri ayağa kalkıp yaklaşıyor.

"Shevchenko," diyor biri, Markov'a elini uzatarak. "Karşılıklı mesajlaştık. Uzun süre kalmayacağım ama sizinle yüz yüze tanışmak istedim. Düzenli güncellemeleriniz ve işinize olan bağlılığınız için teşekkür ederim." Başını eğiyor ve ayrılıyor.

Kalp atışlarım hızlandı. Markov'la özel bir konuşma yapmama sadece birkaç dakika kalmıştı. Babam masadan uzaktayken maskelerimizin bir anlığına inmesine izin verdim. Babamın her zaman yanında küçük bir muhafız grubu getirdiğini nasıl tamamen unutabilirdim?

Markov telefonuna bakıyor, parmakları tuşların üzerinde uçuşuyor. Meşgul görünüyor, ama neden olduğundan emin değilim. Burada olmaktan onun da benim kadar hoşlandığını sanmıyorum.

Sonunda babam dönmeden önce telefonunu masaya bıraktı ve bana doğru eğildi. "Beni dinle, Vera."

Şimdi, bu gerçek Markov. Kapalı kapılar ardında tanıdığım. Geceleri yatağa girdiğimizde bana sarılan. Çalışmalarımdan ve deneyimlerimden bahsettiğimde beni dinleyen. Ve sadece bir bakışıyla kalbimi göğsümde döndüren kişi.

"Mmm?" Şarabımı yudumluyorum, ellerim hafifçe titriyor.

"O senin için bir hiç," diyor fısıltılı bir sesle. Bana ne zaman yola çıkacağımızı söylüyor ve ertesi günkü programımızı gözden geçiriyor da olabilirdi. "Hiç gitmedi. Onda ne kadar hayal kırıklığına uğradığını görebiliyorum ve bu çok doğal. Senin kim olduğun hakkında hiçbir fikri yok ama ben sana her zaman güvenle söyleyeceğim. Bu onun kaybı."

Cevap beklemiyor, telefonuna geri dönüyor, babam bize katılırken bir kez kopuyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve şarabımdan bir yudum daha alıyorum. "Teyzen onunla görüşmediğini söylüyor, Markov."

"Çok üzgünüm," diye yanıtlıyor Markov. "Vera'nın programı beni oldukça meşgul ediyor, ona yardımcı oluyorum ve kısa süre önce yeni bir telefona geçtim. Rehberim hâlâ senkronizasyon sürecinde. Lütfen onunla temasa geçmesini sağlayın, en kısa sürede yanıt vereceğim. Ayrıca, bana verdiği bu fırsat için ona minnettarlığımı ifade edin." Babam garsonla meşgul olup tatlı menüsünü sorarken, o benimle bilmiş bir bakış paylaşıyor. "Şehre geri dönmek derin bir deneyim oldu."

Şehre yaptığı atıf Moskova ile ilgili olmalı... değil mi? Elbette burada olmanın coğrafi ve kültürel önemine atıfta bulunuyor. Babama bu işe dahil olduğu için teşekkür etmesi çok cüretkar görünüyor.

. Ben mi?

Derin bir deneyim.

Babam bize döndüğünde ona uyarıcı bir bakış attım. Markov'a soğuk soğuk bakıyor, bu da beni şaşırtıyor. Yemeğin büyük bölümünde Markov'u kendi tarafına çekmeye çalışıyordu, sanki çarpık bir kardeşlik ilişkisinin parçasıymış gibi.

"Aile en hayati varlıktır," diyor ayık bir sesle. "Bunu hatırlaman akıllıca olur. Teyzen olağanüstü bir kadın, Markov."

Dudaklarımı düzleştiriyorum. Markov'la akraba olsa bile, artık metresinin birçok erdemini ballandıra ballandıra anlatmasını duymak istemiyorum. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, kendimi zihinsel olarak babamdan ne kadar uzaklaştırırsam uzaklaştırıyım, onun soğuk ve kibirli tavrı karşısında kalbimde oluşan gerçek hayal kırıklığına engel olamıyorum.

bencilce bir tutum. Hâlâ, şimdi bile, onun onayının en ufak bir parçasını aradığım için hayal kırıklığına uğradım. Şimdiye kadar bundan daha iyisini bildiğimi umardım.

Elimi başıma götürdüm. "Her şey çok güzeldi ama başım ağrımaya başladı. Çok özür dilerim," diye yalan söylüyorum babama. "Tatlıyı reddedip kampüse geri döneceğim."

"Elbette," diyor babam tatlı menüsünü katlayarak. Telefonunu eline alıyor ve gülümsüyor, belli ki okuduğu konuşmadan etkilenmiş. "Teyzen selam söylüyor, Markov. Son zamanlarda annenle konuşup konuşmadığını bilmek istiyor."

Markov ayağa kalkar ve gülümser. "Vera için bir araç sipariş ediyorum. Teyzem her zaman beni ve annemi kontrol eder. Ona iyi denediğini söyle."

Bu şifreli mesajla birlikte gitti.

Onun varlığı olmadan kendimi eksik hissediyorum. O buradayken bir müttefikim vardı. Kendime zihinsel bir sarsıntı veriyorum. Ben bir yetişkinim. Bir hafta önce Markov'a ihtiyacım yoktu, şimdi de kesinlikle yok.

Babam varlığımdan habersiz mesajlaşmaya devam ederken, bunun benim için bir dönüm noktası olduğunu aniden fark ediyorum.

Evden ayrıldım. Kendi başıma yola çıktım. Babam amaçlarını ve niyetlerini gün gibi ortaya koydu.

Babamın desteğine ihtiyacım yok. Babamın sevgisine ihtiyacım yok. Ben kendi yolumu seçtim, o da kendi yolunu seçti.

Markov tekrar bize katıldığında ayağa kalkıyor ve her iki yanağıma da göstermelik öpücük konduruyor.

"Yaşlı bir adamı hoş gördüğünüz için teşekkür ederim," diyor neredeyse hüzünlü bir ifadeyle. "Markov, kızıma iyi bak."

Markov'un elini sıkıca sıkıyor.

Bu görünüşe ayak uydurmak zor, ihtiyar.

"Elbette, efendim." Bana babamın fark etmediği bilmiş bir bakış . "Kızınızla ilgilenmek tam da bu yüzden buradayım."

Bir kez daha, yüz hatlarında pişmanlık gibi bir şeyin yanıp söndüğünü hayal ediyorum, ama tekrar baktığımda yüzü her zamanki gibi donuk. Markov'un bir şeyler sakladığı hissine kapılıyorum.

Yine de çok şarap içtim. Bunu hayal gücüme bağlıyorum. Biri

Markov'un omzuna uzandı. "Nikko?"

CH6PHER HHIRHEEN

Nikko

SIKTIR.

Arkamdaki kadının sesini hayal meyal tanıyorum ve o her şeyi mahvedebilir. Vera bana bakıyor, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş.

Dönüyorum, yüzüm ifadesiz. "?" Rusça soruyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

Gri saçlarını gevşek bir topuz yapmış yaşlı bir kadın. Mavi gözleri nazik, yüzü yumuşak.

"Nikko Romanov," diyor kadın. "İlkokulda benim sınıfımdaydın. Beni unuttun mu?"

"Özür dilerim," diyorum özür dileyerek. "Benim adım Markov, Nikko değil. Bana başka birine benzediğim söylendi."

"Oh." Yüzü düştü ve kendimi tam bir pislik gibi hissettim. *Kahretsin.* Ama biri gerçek kimliğimi öğren, her şey mahvolur.

"Ona çok benziyorsun," diyor bana meraklı bir bakış atarak. Buna inanmıyor. "Şey. Bu çok kötü oldu. Nikko'yu çok severdim ve onunla görüşme fırsatını çok isterdim. İyi geceler."

Döndü ve gitti.

"Kimdi o?" Vera soruyor. "Ve neden sana Nikko dedi?"

Arabaya doğru yürürken omuz silkiyorum ve cevap vermiyorum. Adrenalin içimde dalgalanıyor ve bir şeyleri yumruklamak istiyorum. "Beni Nikko adında biriyle karıştırdı. Öğretmenlik yaptığı biriyle." Ona zoraki bir gülümseme veriyorum. "Benim için ilkokul yirmi yıl önce bitmiş olmalı."

Vera arabaya binerken homurdanıyor. "Kaç yaşında olduğunu unuttum."

Oh, çok benziyorum. Kapıyı gürültüyle kapattım. Konuyu değiştirmek zorundayım.

Kapılar renkli ve yalnızız. Sıcak, karanlık içeride dizlerimiz birbirine değecek kadar yakınız. Onu okşamak istercesine elimi uzatıyorum ama parmaklarımı saçlarının arasından geçirip sertçe çekiyorum. "Bana yaşlı mı diyorsun?"

Dudaklarını yalayıp bana sırtımdan önce gözleri bir anlığına irileşiyor. "Hayır," diyor ses tonunda biraz alaycı bir tonla. "Asla. . . *Büyükbaba*."

Tutuşumu sıkılaştırıyorum ve ağzımı kulağına götürüyorum. "Seni dizime yatırmam gerekiyor mu?"

Bakışlarım boynunda kalıyor. Yutkunduğunda nabızı hızla atıyor. "Seviyorsun," diyor usulca. "Gerçekten istediğini düşünüyorum." Boynunu ve omzunu ortaya çıkarmak için başını hafifçe geriye çekiyorum, yumuşak ve talepkar öpücüklerin bir karışımını yerleştiriyorum. Bir iniltiyi bastırıyor ve dişlerimi köprücük kemiği boyunca sürükleyip ısıyorum.

Nefes nefese kalıyor ama elimi ensesine koyarak onu yerinde tutuyorum. "Hayır. Henüz değil." Saçlarını serbest bırakıp çenesini şefkatle kucaklamadan önce bana boyun eğmesini, vücudunun bana doğru yumuşamasını bekliyorum. Onu baştan çıkarmam gerektiğini bilmeme rağmen, onu koruma dürtüsüyle göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Ama düşünmeye devam ediyorum. Baştan çıkarma eylemi ne zaman gerçek bir şefkate dönüşür?

"Çok fazla içtin, Vera."

"Ve sende hiçbir şey yoktu. Bir damlasına bile dokunmadığını fark ettim." Arabanın karanlık ve gizli arka koltuğunda fısıldadığımız sözler havada asılı kaldı.

"Eskiden yapardım. Eskiden ot içerdim ve kendimi masanın altına atardım. Ama artık değil."

Parmağının ucunu omzumda gezdiriyor, bana zar zor dokunuyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü kontrolün bende olmasını sevdiğimi öğrendim."

"Gerçekten mi?" diyor küçük bir kahkaha atarak. Gözlerinin canlı yeşili daha da yoğunlaşmış gibi görünüyor. "*Şok edici.*"

Başımı sallıyorum ve küçük bir tıslama sesi çıkarıyorum. "Dikkatli ol, genç bayan. Kendine bir şaplak hak ettin bile."

Gözlerini kaçırmaya çalıştığında, bakışlarını tekrar kendime çeviriyorum. "O odaya döndüğümüzde benim için soyunacaksın. Güzel, çıplak vücudunu görmek istiyorum. Her santimini görmek istiyorum." Yaklaştım ve kulağına fısıldadım. "Seni tatmadan önce kışını kırmızıya boyamak istiyorum. Bu gece benim tatlım olacaksın."

"Aman Tanrım," diyor inleyerek. "Bunu yapamazsın."

Elimi kalçasına koyuyorum ve kavrayışımı sıkılaştırıyorum. "Yapabilirim ve yapacağım. Bunu hayal ettiğini biliyorsun."

"Ne hayal ediyorsun?" Zar zor fısıldamayı başarıyor.

"*Her şeyi.* Ben sana şaplak atarken kucağıma sarılmanın nasıl bir şey olduğunu. Tüm kontrolü bana teslim etmek. Seni yatırıp amını yalamadan önce uyarılma ve acının karışımını hissetmek. Sıcak, ıslak dilimin seni . Bana yalan söyleme Vera, yoksa seni cezalandırmak zorunda kalırım."

"Peki ya varsa?" diye fısıldıyor başparmağımı bir meme ucunun en tepesinde gezdirirken. Onu sıkıyorum ve o bir nefesle tıslıyor. "O zaman ne olacak?"

"O zaman fantezinin gerçeğe buluştuğu yeri görmemiz gerekecek. Gerçekten neyi sevdiğini öğrenmenin tek bir yolu var."

"Bu da ne?" Üstünü kaldırıp bir parmağımı göğsünün kabarıklığı boyunca sürükledikten sonra sertleşmiş meme ucuyla oynadığımda bir iniltiyi bastırıyor.

"Her şeyi dene."

Gözlerini kırpıştırarak kapattı. "Markov, neden, neden senin bu konuda tam bir uzman olacağını hissediyorum?"

Çünkü beni ilgilendiren tek seks türü bu. Araba durdu.

Geri döndük.

Gece geç saatlerde kampüsün üzerine çöktü. Lisans öğrencileri tam bir parti modunda olsa da, kaldığımız özel alan daha sessiz. Bu öğrencilerin dalga geçemeyeceği kadar çok şey söz konusu.

İçeri girmeden önce güvenli olduğundan emin

Şoföre bahşış verdim, o da gitti. Vera arkamda duruyor. "Önce ben gideceğim. Biz yokken o kilitleri takmaları gerekiyordu. Yeni anahtarları aldım. Kontrol edeyim."

"Peki ya yapmazlarsa?"

"Yarın, meseleyi kendi ellerime alıyorum."

Vera bana şehvetle göz kırpıyor. "Bunu sen yap, koca ."

Bir homurtuyu bastırıyorum ve kapıyı açıyorum.

Kilitler değiştirildi. Kesinlikle daha güvenli. Hiçbir şeyin yerinden oynatıldığına ya da buraya birinin girdiğine dair bir kanıt yok. Mükemmel.

Hiç vakit kaybetmeden kravatımı çıkarıyorum, gözlerim onun üzerinde. O beni utanmadan izlerken ben takım elbisemin önlüğünü çıkarıyorum.

"Çok güçlüsün," diye fısıldıyor ve uzanıp gömleğimin üzerinden pazularımı sıkıyor. "Çok güçlüsün. Ve babamla olduğun gibi. . . Tanrım, Markov, seni izlemek inanılmazdı."

Ona uzandım ve kaldırdım. Kıçını kavriyorum ve bacakları bana dolanıyor. Şimdiye kadar sarıldık ve öpüştük, ama ben her şeyi masum tuttum.

Daha fazla değil. Bu kadını istiyorum.

Onu inleyene kadar öpüyorum, yatağa doğru yürürken uysal ve esnek olana kadar. Onu vücudumun uzunluğunca aşığı kaydırıyorum. "Şu yatağın üzerine eğilmeni istiyorum. *Şimdi*."

Onu çeviriyorum ve yatağın kenarına doğru yönlendiriyorum. Onun mükemmel, kalp şeklindeki ve istekli teslimiyetini görmek beni çok sertleştiriyor. Kemerimin tokasını manevra yaparak çıkardım ve ilmeklerin arasından geçirdim. Derinin kumaştan çıkardığı ses onu kıvrandırıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor. Cevap vermeyince biraz gerginleşti. "Markov?"

"Hakimiyetin tadına bakmak istiyorsun. Buradan başlıyoruz, Vera. Komutları ben vereceğim ve sen de itaat edeceksin."

Bilge bir adam bir keresinde bana yatak odasında kadınların yavaş pişirici, erkeklerin ise kızartma tavası olduğunu söylemişti. Kadınlar genellikle daha fazlası için uzun, yavaş bir birikime ihtiyaç duyarlar. Güvende hissetmeye ihtiyaçları vardır. Duygusal olarak güvende. Güvenmeye ihtiyaç duyarlar.

"Ne kadar muhteşem olduğuna bak. Göz kamaştırıcı." "Markov. . ."

Katlanmış kemerimi kışına vuruyorum, bir başlangıç. Sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi tüm vücudu zıplıyor. Ona tekrar tekrar dokunuyorum, kıyafetinin üzerine hafifçe dokunarak alay ediyor ve beklenti yaratıyorum. Sesim kemerin hafif vuruşları arasında alçak ve kontrollü.

"İstedığın bu mu? Bunun hayalini kurdun mu?"

Başını sallamadan önce bir an tereddüt ediyor. "Kesinlikle bunun hayalini ."

Kemerine bir şaplak daha atıyorum, bu sefer biraz daha sert. Onu ısıtıyorum.

"Kontrolü kaybetmek istiyorsun. Benim devralmamı istiyorsun."

"Evet. Siktir, *evet*."

Kemerini biraz daha sert şaklatıyorum. " dikkat et."

Bana yan gözle bakıyor ve beni azarlamakla buna boyun eğmek arasında gidip geldiğini anlayabiliyorum. Daha önce hiç yapmadığı bir şekilde kendini teslim ediyor. Daha yakına eğilip saçlarını avuçluyorum. "Doğru cevap *evet efendim*."

Vera gözlerini kırıştırıyor. Yutkunur. Dudaklarını yalıyor. Başını sallayıp fısıldamadan önce yüzünde sayısız ifade beliriyor: "Peki ya *hayır dersem, efendim?*"

İçimde bir adrenalin dalgası dolaşıyor. Bir meydan okuma. Bana meydan okumak istiyor ve ben de bunun için buradayım.

"O zaman seni cezalandırmam gerekecek. Ağzını açan yaramaz kızlara ne olduğunu sana göstereceğim." Kemerimi sertçe kıkına geçiriyorum ve ayak parmaklarının üzerine kalkıyor. Ona tekrar, bu sefer daha sert bir şaplak atıyorum ve ciyaklayıp kıvranıyor. Kemerini tekrar indiriyorum. Şimdi ısındı, daha fazlasını kaldırabilir. Onu geri dönüşü olmayan bir yere getirmek istiyorum.

"Bana cevabının ne olduğunu söyle, Vera. Duyalım bakalım,

Kotyonok." "Ooh. Bu ne anlama geliyor?"

"Kedicik. Küçük kedimin mırılamasını duymak istiyorum."

Gülümsüyor, gözleri kapanıyor ve kemerimi tekrar kıkına vuruyorum. Kemerini yere bırakıyorum ve eteğini belinden kaldırıyorum. Kıkı parlak pembe ve çarpıcı. Kendimi ona doğru bastırıyorum, sertleşmiş uzunluğumun onun sıcak, cezalandırılmış kıkına karşı hissettiği yolu seviyorum.

"Dersini aldın mı, Vera? Artık iyi bir kız olacak mısın?"

"Mmmm," diyor bana karşı kıvranarak. Kıkını avuçluyorum ve o bir nefes çekiyor.

"Bu *evet mi efendim, hayır mı efendim?*"

"Evet, efendim," diyor inleyerek. "Evet, efendim, ne derseniz yapacağım."

"Aferin kızıma." Eğildim ve boynunu öptüm, az önceki ısırığım yüzünden hâlâ kızarmıştı. Kızarmış etini yalıyorum, elbisesini başının üzerinden yukarı kaydırıyorum ve yatağın kenarına atıyorum. Sırada buruşuk iç çamaşırları vardı, geriye sadece sade beyaz sütyeni kalmıştı.

"Yatağa çık." Kıkına sert bir şaplak attım. "Seni tatmak istiyorum."

"Markov," diye başladı, başını sallayarak. "Bundan emin değilim."

"Söylediğim her şeyi yapacağımı söylemiştin. Beni zorlama küçük kedicik, yoksa seni terbiye etmeye devam etmekten başka çarem kalmaz."

Dudağını ısıırıyor. Yatak başlığına doğru ilerliyorum ve onu yukarı kaldırıyorum, böylece vücudu benimkine sarılıyor. Göğüslerini avuçlarken onu öpüyorum. Sikim onun içinde olmak için can atıyor ama sabrımın karşılığını alacağımı biliyorum. Ondan faydalanmayacağım.

Dizlerini yüzümün iki yanına yerleştirirken titriyor. Uyluklarının içini öpüyorum, uyarılmışlığının tatlı, sıcak kanıtlarının uyluklarını kapladığı yeri. Uyluğunun iç kısmını tembelce yalıyorum ve inliyorum. Tadı hayal ettiğimden çok daha güzel olacak.

CH6PHER FOURHEEN

Vgra

Şarabın etkisi geçeli çok oldu, bu yüzden kendimi uçup gidecekmiş gibi hissettiğim için onun son derece mükemmel hâkimiyetini suçluyorum. Daha önce hiç bir erkeği memnun etmek istememiştim, ama onun davranışlarında beni ellerinde oyuncak gibi yapan bir şey var.

Bedenim onunkinin duruyor, ağırlığımı bileklerime verirken ellerim titriyor. Tutulması zor bir pozisyondan çok, tamamen, geri dönülmez *bir şekilde savunmasız*.

Dilini klitorisime ilk değdirdiğinde miyavlıyorum. İniltisini duyunca sııttım.

"Lanet olası şeker," diye mırıldanıyor, sesi bana karşı boğuklaşıyor. "Bağımlılık yapıyorsun."

Ben onun önünde diz çökerken, parmağını meme ucuma götürüyor ve biraz alaycı bir şekilde sıkıyor. İçimde bir uyarılma dalgası yükseliyor ve tamamen alevler içinde kalıyorum. Bunu nasıl yapıyor?

Dilinin klitorisimin üzerindeki hissi, aynı zamanda meme uçlarımı cımbızlaması beni zayıflatıyor. Yardım edemiyorum ama ona tamamen teslim oluyorum. O bana dokundukça, doruğa ulaşma ihtiyacım daha da güçleniyor.

"Markov," diyorum, yalvarıyorum, ne için yalvardığımı bilmesem de. Zorlukla bir düşünce oluşturabiliyorum. O kadar samimi, o kadar kişisel ki, ona karşı savunmasızım. Saklanacak hiçbir yer yok. . . *hiçbir şey*.

"Durmamı mı istiyorsun?" diye soruyor, sesi kalçalarımın arasında boğuklaşıyor, dili çaresizce gitmesini istediğim yerin üzerinde geziniyor.

"Hayır," diye inliyorum. "Lütfen. Oh, Tanrım, oh

Tanrım-" "Yalvar bana. *Lütfen* de, *baba*."

Uyarılma dalgaları beni boğarken şok olmuş bir şekilde gözlerimi kırıştırıyorum. Yanaklarım ısınıyor ve ben daha düşünmeden ağır elini kıcıma vuruyor.

"Yap şunu."

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey . Boğulmuş, çaresiz ve sanki-

Tokat.

Avucuna vurduğu bir başka sert şaplak, nefesimle birlikte tüm düşüncelerimi de aklımdan .

"Lütfen baba. Lütfen gelmeme izin ver. Babacığım. ."

Onun zevk ve onay hırıltısı, vücudumun geri kalanı yetişmeden sadece birkaç saniye önce beni baştan aşağı mutlulukla dolduruyor. Dudaklarının arasında klitorisimi emiyor ve ben *aklımı* kaybediyorum.

Coşku içimde patlıyor, vücudumdaki her siniri ele geçiriyor. Çığlık atıyorum, durmak için çaresizim. Kimin duyduğu ya da ne düşündüğü umurumda değil. Sanki ele geçirilmiş bir kadınmışım gibi bedenimi ele geçiren coşku karşısında güçsüzüm.

"Teşekkür et," diye hırlıyor kalçama karşı. "Boşalırken bana teşekkür et."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum bir başka coşku dalgası damarlarıma hücum ederken. "Teşekkür . Teşekkür . . . *Baba*," diye fısıldıyorum ve ona karşı gelirken hıçkırıyorum

terkedilmiş dil.

Saniyeler, dakikalar, *yıllar* geçerken ben tamamen kavurucu bir zevkle sarmalanıyorum. Sonunda kalçalarımı yana doğru yönlendirirken yana doğru yığılıyorum. Hareket edemiyorum. Uzuvarım hareketsiz. Zevkten felç olmuşum.

"Buraya gel," diyor.

"Yapamam. . hareket edemiyorum," diye fısıldamayı başarıyorum. Gözlerimi bile açamıyorum.

"Güzel," diyor onaylayarak. "O zaman işimi doğru yapmışım." Zahmetsiz bir kolaylıkla bedenimi kaldırıyor ve parmaklarını saçlarımin arasından geçirmeden önce beni göğsünün üzerine kaydırıyor. Aletinin uzunluğunu karnımda hissediyorum.

"Markov. . . bunu benim için yapıp kendini bırakamazsın, biliyorsun."

"Yapmayacağım," diye fısıldıyor. "Ama bunu bir sonraki seviyeye taşımaya hazır değiliz." Değil miyiz? Ona güveniyorum.

"Oraya gidersek geri dönüş yok, Vera," diye fısıldıyor. "Geri dönüş yok."

Sanki kişisel deneyimlerinden bahsediyor gibi. "Ama bilmek istiyorum. Lütfen, Markov."

Başımın arkasını kavırıyor, ses tonu . "Kendini bana vermek mi ? Bakire misin, Vera?"

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Korunaklı ve yalnızdım, tabii ki öyleydin.

Boğuk, erkeksi bir inilti gibi boğuk bir ses çıkarıyor. "Bu asla hafife almaman gereken bir hediye, Vera. Bu senin hediyen ve sadece bir kez verebilirsin."

Başımı salladım, kararımı vermiştim. "Ama *senin* olmanı istiyorum."

Başka kim bana inkar edilemez korumasını verebilirdi? Başka kim bana değer verirdi? Karnımdaki yemekten şarjı dolu bir cep telefonuna kadar ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan başka kim emin olabilirdi? Neyle büyüdüğümü ve yetişkin bir kadın olarak beni neyin eksik bıraktığını kim bilebilir?

Başka kim beni, tüm benliğimi gördü ve beni olduğum gibi kabul etti?

"Gel, Vera," diye fısıldıyor, kulağımdaki sesin gürültüsü beni ürpertiyor. Onun sesini seviyorum. Beni adımla çağırmasını daha çok seviyorum.

"Seks sarhoşusun," diyor. "Seks sarhoşuyken bekaretini alamam."

Bu kadar yeter. Kendimi dirseğime kadar ittim ve ona baktım. "Tüm Rusya'daki en prestijli programa girmeyi başarmış bir kadınla konuşuyorsun. Bratva'da büyümüş, korkunç şeyler görmüş ve duymuş bir kadınla konuşuyorsun ve yine de buradayım." Gözlerinin içine bakıyorum. "Bir kızla konuşmuyorsun, Markov. Ne istediğini bilen bir kadınla konuşuyorsun. . ve ben *seni* istiyorum."

Ne olduğunu anlayamadan, onun ağırlığının altında sırtüstü yatıyorum ve bu *çok iyi* hissettiriyor. Beni boşalttıktan sonra hâlâ esnek ve sıcakım ve şimdi bile vücudum daha fazlası için ağrıyor.

Tek bir ustaca hareketle bileklerim onun ellerinde. "Ben gelişigüzel sevişmem," diye uyarıyor.

"Biliyorum." Daha azı onun karakterine ve dürüstlüğüne ihanet olur.

Onu bu yüzden istiyorum. Ona bu yüzden *ihtiyacım var*.

"Bu senin ilk seferin," diyor, sanki kontrol ediyormuş gibi.

Başımı salladım ve yutkundum. Onaylıyor. Öyle olduğunu biliyor ama rızamı almak için son bir kontrole ihtiyacı var gibi.

"Bu benim ilk seferim ve seninle olmasını istiyorum."

"Acıyacak, en azından ilk başta," diyor nazıkçe.

Elimi yanağına koyuyorum. "Markov. Titriyor musun? . titriyor musun?"

Tanıdığım en güçlü, en korkusuz adamın yapmak üzere olduğumuz şeyden korkmuş gibi görünmesi beni şok etti.

Başını sallar ve dudaklarını yalar. Yutkunuyor. Bileklerimi sıkıca kavırıyor. "Çünkü hayatımda bir şeyi hiç bu kadar çok istememiştim," diyor kısık sesle.

Bakışlarını tutuyorum. "Senin olanı al. İçeri girmene yardım ederdim ama bileklerimi tutuyorsun."

Sert yüzü bir sırtışa dönüşüyor, gerçek bir sırtış. Saniyeler içinde boştaki eliyle boxer'ını indirdi ve sert çıkardı. Yutkunuyorum, nefesim kesiliyor. Onu içime almak için çok hevesliyim.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. Onu ne kadar çok istediğimi bilmesini istiyorum.

Aletinin sıcak başı kaygan girişimi okşuyor. Ben nefesimi tutuyorum, o da bakışlarımı. Yavaşça, kararlı bir şekilde, bana bakarken hiç tereddüt etmeden, Markov içime giriyor.

Çok doluyum ve gerginim, ama o kadar nazık ki acı çektiğimi bile fark etmiyor. Kendini tutma çabasından dolayı titriyor.

Gözleri geri döner ve yüksek sesle küfreder. "Kahretsin, çok sıkı ve ateşlisin. Tanrım, Vera, ateşli küçük amcığın lanet olası bir şaheser gibi."

Bacaklarımı beline doluyorum, kalbim göğsümde kabarıyor. Ona olan ihtiyacım damarlarımda dolaşıyor. Sonunda itiyor.

Nefesimi tutuyorum, tekrar içeri girmeden önce neredeyse tamamen dışarı çıkarken acıyla karışık zevk alıyorum, horozu beni dolduruyor. Tekrar itiyor, bu sefer biraz daha güçlü. Yine, zevk-acı beni tüketiyor ve inlemelerim, tüm düşünceleri ele geçiren ve yerini mutlak mutlulukla değiştiren bir ritim oluşturan kadar onunkilere katılıyor.

Her itiş beni başka bir zevk dalgasına yaklaşıyor ve ne bekleyeceğimi bilemiyorum.

Bileklerimin etrafındaki gerginlik, bu sefer öncekinden daha sert bir şekilde tekrar iterken yoğunlaşıyor. İnliyorum.

"Seni incittim mi?" diye soruyor, alnı endişeyle kırışmış.

"Hayır, Tanrım, hayır, durma," diye yalvarıyorum. "Lütfen. . . lütfen, baba, al beni."

"Mükemmelsin," diye fısıldıyor kulağıma. "Mükemmel, Vera. Teşekkür ederim. Bana verdiklerini asla unutmayacağım."

İtiş üstüne itiş, mükemmel mutluluğun istikrarlı bir ritmini oluşturuyor, beni taşıyor ve beni daha yükseğe gönderiyor. Ona mümkün olduğunca yakın olmak istiyordum ve bu, tam burası, tek yoldu.

İçime boşalırken kulağıma küfrediyor ve kendi doruk noktam, bu seferki daha tatlı, daha dolgun ve bir şekilde daha mükemmel, aynı anda beni ele geçiriyor. O yanıma düşüp Rusça bir şeyler söyleyene kadar coşkunun doruklarında geziniyoruz.

Ve elimi sessizce onun kaslı, mürekkepli ve nemden kayganlaşmış sırtında gezdirirken fark ediyorum ki. Hayatımda ilk kez kendimi bir *kadın* gibi hissediyorum.

"Markov," diyorum sessizce. Düşünceli bir şekilde.

"Mmmm?" diye soruyor, başını göğsüme gömüyor. Bu onu neredeyse çocuksu gösteriyor.

"Az önce ne oldu?"

CH6PHER FIFHEEN

Vgra

"Bana bir kadının verebileceği en büyük hediye
verdin." "Bekaretimi mi?"

"Güveniniz. Açıklığınız. Savunmasızlığın. Ve evet, bebeğim. Bekaretin."

Yanağımdan öpüyor.

Az önce yaptığım şeyi hatırlayınca kıkırdıyorum. "Sana *baba* dedim." Omzuna
bir şaplak attım. "Beni sen yaptın."

"Yaptım," diyor memnun bir kıkırdamayla. "Ve *hoşuna* gitti. Beğeneceğini
biliyordum."

Tabii ki yaptım. Her türlü tabu ve ateşliydi.

"Kendi babama hiç *baba* demedim. Ona neredeyse hiçbir şey demedim. Bu
neden yanlış hissettirmedim?"

Sırıttıyor. "Çünkü sen çok sapıksın, tatlım. Ve sana verdiğim şeyi seviyorsun-koruma. Beslemeyi. Güvenli bir yer."

Mmm. Evet. Hepsi bu.

"Zihnim her şeyin ardındaki *nedeni* bulmak üzere eğitilmiş durumda ve bazen buna bir son vermem gerekiyor."

Gülümsüyor. "Biliyorsun. Bazen yaptığımız şeyi neden yaptığımızın ardındaki nedenleri bilmemize gerek yoktur. Sevdiğimiz şeyi neden sevdiğimizi. Sevdiğimiz *kişiyi* neden sevdiğimizi."

Sevgiler.

Oraya gitti. Kesinlikle oraya gitti, ama hala varsayımsal olarak konuşuyoruz. Yine de. .

Yatağımızda uzanıyoruz. Dışarısı zifiri karanlık ve pencere gece yarısı cırcır böceklerinin sesini duymamıza izin verecek kadar aralık. İnsanların dil farklılıklarını anlayamadığı bir yerde, cırcır böceklerinin gece geç saatlerde çıkardığı seslerin evrensel bir dil olması benim için bir mucize.

"Bu inanılmaz," diye fısıldıyorum. Tamamen açılmış hissediyorum. Açığa çıkmış ama olabilecek en iyi şekilde. Bared. Ve bu etki beni oldukça düşünceli yapıyor.

"Neymiş o?"

"Tek kelime Rusça anlamıyorum ve burada İngilizce bilmeyen insanlar var. Ama cırcır böceklerinin dilinde engel yok. Hepsi aynı dili konuşuyor. Ya insanlar hiç böyle sınırlamalara sahip olmasaydı?"

"Birbirimizi öldürürdük," diye espri yapıyor. "Bazen insanları savaşmaktan alıkoyan tek şey dil engeli oluyor."

"Doğru," diyorum sırtarak. "Ben küçükken, kız kardeşimle birbirimizle konuşmak için bu dili icat etmiştik. Çok eğlenceliydi."

"Çok hoş. Kardeşlerim ve ben de benzer bir şey yapmıştık. El işaretlerimiz vardı ve kendimizi başka bir şey sanıyorduk."

Yüzünü saçlarıma gömüyor ve çekiyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet. Çok güzel kokuyorsun. Kendimi baharda bir tarlanın ortasında, etrafım menekşelerle çevriliymiş gibi hissediyorum."

"Sanırım bu pahalı şey buna değer."

Tekrar nefes alıyor, daha derin. "Gerçekten de öyle. Kardeşlerim ve ben el işaretlerimizi yaptığımızda, babam onunla alay ettiğimizi düşündü ve buna hızlı bir son verdi."

"Lanet olsun. Şu katı Rus babalar. Kaç tane kardeşin var?"

İlk başta cevap vermiyor. Bu yeterince basit bir soru. Neden tereddüt ediyor?

"Beş erkek ve bir kız kardeşim var," diyor. "Ya senin?" "Vay

canına. Bir ablam var. Yani bir sürü erkek kardeşim var."

"Mmm hmm," diyor. "Ama yatakta kardeşlerim hakkında konuşmak istemiyorum." Eğiliyor ve kulak mememi ısırtıyor. Ciyaklıyorum.

"O kadar da yorgun değilim. Bu gece sohbetlerini seviyorum." Aşırı ısındığım için ayak parmaklarımı battaniyenin altından çıkarıyorum. Ayak parmağım sıkıştığında battaniyenin geri kalanını çekiştirerek bana yardım ediyor.

"Uyumak zorunda olduğumuzu söylemedim. Konuşmaya devam edebiliriz."

Onun sıcak, güçlü bedenini altımda hissetmeyi seviyorum. Bacağımı kaldırıyorum ve dizimi büküyorum, böylece ona binmiş oluyorum. Bu küçük, faydacı odada, çıtırdayan bir ateşin ve ışıkların yumuşak parıltısının olduğu çok daha büyük bir odada olduğu kadar rahat.

"Bana kendinden ve kardeşlerinden bahset. Duymak istiyorum." Ona yakınlık gösterdim. Geniş, hareketli bir aileye sahip olmak ve kardeşlerle yaramazlık yapmak fantezilerimden biri.

"Benimkiyle pek bir ilişkim olmadı. Kız kardeşim bir tür Rus yatılı okuluna gönderilmişti."

"Neden evde bir tek sen vardın?"

"Annem ayak diredi. Ben bebektim, en küçüğüydüm. Babama onunla evde kalmama izin vermesi için yalvardı ve o zamana kadar babamın bir metresi ve

sadece annemi sakinleştirmek istedim."

"Ahh."

Ona doğru eğildim ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Geniş bir aileden gelmenin nasıl bir şey olduğunu merak etmişimdir. Büyürken teyzeni tanıyor muydun?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Bana babanın yanında iş bulması, ailemin gözüne tekrar girmenin bir yoluydu."

"İlginç. Kaybettiğin zamanı mı telafi ediyorsun?"

"Aynen öyle. Kardeşlerimle herkesten çok daha fazla vakit geçirirdim. Babam sık sık iş için uzaktaydı ve annem evde bu kadar çok kişi biraz bunalmıştı. Ağabeyim ve ben sık sık sorumluluk alırdık."

"Bu kadar otoriter olmana şaşmamalı," diye takılıyorum.

Sadece bir omzunu kaldırıyor. "Doğal geliyor belki de. Babamın bir sözü vardı. 'Ağabey babanın sağ koludur'. Genellikle aile içindeki sorumlulukların ve liderlik rollerinin çoğunu büyüklerin üstlenmesi beklenir."

"Bana bunun nasıl bir şey olduğunu anlatabilir misin?"

Markov'un gözleri yumuşuyor, yüz hatlarında bir parça nostalji titreşiyor. Hafifçe kayarak bana doğru dönüyor, sesi derin ve düşünceli. "Kolay değildi Vera. Hem bir kardeş hem de bazen bir baba figürü olmak zorundaydım. Bu çok fazla sorumluluk demekti ve disiplin de bunun büyük bir parçasıydı. Babamın katı beklentileri vardı."

Onun bu insani yönünü duymayı seviyorum. Ailesine duyduğu sevgiyle konuşmasına bayılıyorum. Onlarla tanışmak istiyorum.

"O günlerden bir hikâye paylaşabilir misiniz? Gerçekten aklınızda kalan bir şey."

Kıkırdıyor, sesi alçak ve yankılı, sonra duraklıyor, anılarını gözden geçiriyor. "Pekâlâ, bir keresinde bir şey olmuştu," diye başlıyor, hikâyeyi anlatırken bakışları başka yerlere kayıyor. "Küçük kız kardeşimin vahşi bir ruhu vardı, her zaman

başını belaya sokardı. Bir gün, annemin dokunmasını yasakladığı bahçemizdeki en büyük ağaca tırmanmaya karar verdi. Altında hiçbir şey olmadan yere sarkan ilk büyük dala ulaşmak üzereyken onu yakaladım."

Nefesim kesildi. Annesine meydan okuyan ve bunu yapabileceğini kendine kanıtlamayı uman yaramaz küçük bir kızı hayal edebiliyordum.

Konuşurken elleri canlı bir şekilde hareket ediyor, benim için resmi çiziyor. "Ne yaptın sen?"

"Onu azarlayabilir ve aşağı inip ceza almasını sağlayabilirdim. Ama ailemle bunu yeterince yaşadık. Bunun yerine, onunla birlikte yukarı tırmandım ve düşme ihtimaline karşı kendimi onunla yer arasında konumlandırımdım. Yine de düşmedi. Annem ona küçük maymunum derdi. Ona anneme neden itaatsizlik ettiğini ve onu heyecanlandıran bir şeyi neden yapmak zorunda olduğunu sordum."

Her sözünü dinliyorum. Bu hikayeleri benimle paylaşmasına bayılıyorum. "Ne dedi?" Sesim fısıltı halindeyken soruyorum. Neredeyse onu aynı dik bakışlı haliyle görebiliyorum, yine de belki çocuksu bir yumuşaklık hala ona yapışmış durumda.

Gülümsüyor. "Bir anlaşma yaptık. Bir maceraya atılmak istediğinde bana geleceğine ve bunu birlikte yapmanın güvenli bir yolunu bulacağıma söz verdi. Bu bir anlayış anıydı, onunla sadece sorumlu ağabeyi olarak değil, onu önemseyen biri olarak bağlantı kurdum."

Bir şey fark ettim. Markov'dan iyi bir baba olurdu.

Uzanıp kolunu hafifçe okşadım. "Bu... . gerçekten çok güzel, Markov. Ona sadece disiplin değil, sevgi ve rehberlik de gösterdin. Şimdi kendini bu kadar adanmış olmana şaşmamalı. Kesinlikle doğuştan bir lidere - patron gibi ama olabilecek en iyi şekilde." Çenesinin alt tarafını öpüyorum, biraz kirli sakalla pürüzlü.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Bana mantıklı geliyor, yatak odasında belli bir . . yatak odasında lezzet."

"Evet. Kontrolün bende olmasını seviyorum."

"Mmm."

"Ve sen, Vera. Söyle bana. Eğer geleceğinde tek bir şey olsaydı, bu ne olurdu? Korunaklı bir hayat yaşadın. Keşfetmek ister misin? Dünyayı görmek? Ne istiyorsun?"

İç çekiyorum. Bir romans aşığı olarak bunu çok düşündüm. Kitaplarımın sayfalarına sıkışmış o kadar çok hayat yaşadım ki, mükemmel geleceğimin neye benzeyeceğini düşünmek için itiraf etmek istediğimden daha fazla zaman harcadım.

"Hayır. ." Yavaşça söylüyorum. Kulağa aptalca mı gelecek? "Gerçekten istiyorum. . benim diyebileceğim bir yer. Dört çocuk ve iki köpek, şehre yeterince yakın bir ev, böylece alışverişe gitmek için sonsuza kadar araba kullanmak zorunda kalmayız, ancak geceleri cırcır böceklerini duyabileceğiniz ve tepenizdeki yıldızları görebileceğiniz kadar uzakta. Şu rahatlatıcı yerlerden biri. Bir verandası ve belki bir salıncağı olan. . Verandamdan gün batımını görebilmek istiyorum." Biraz kızardım. "Bu muhtemelen kulağa çok klişe ve sıkıcı geliyor, değil mi?"

"Olmaz," diyor kararlılıkla. "Kulağa pastoral geliyor." Kalbim sıkışıyor.

"Şimdi, daha fazlasını bilmek istiyorum." Bana öyle bir bakıyor ki sanki dünyadaki tek insan benmişim gibi hissediyorum. Markov'un süper gücü, kesintisiz bir dikkatle odaklanma yeteneğidir.

"Mmm? Devam et. Daha fazla soru."

"Neden boyun eğmeyi arzuluyorsun?" diye soruyor sessizce, bakışları her zamanki gibi saygılı ama araştırmacı. Markov yanımdayken tüm dikkatinin benim üzerimde olmasını seviyorum. Sadece söylediklerimi değil, söylemediklerimi de dinlemesini, beni gerçekten *duymasını* seviyorum. Çok yoğun biri ve bazen onun yanında olmak güneşe bakmak gibi geliyor. Başka tarafa bakmam gerekiyor çünkü parlaklık beni kör edebilir. Ama onda sevdiğim şey aynı zamanda yoğunluğu. Onun ilgisi bana kendimi değerli hissettiriyor.

Cevap vermeden önce duraksıyorum. Neden boyun eğmeyi arzuluyorum? Bu beni tahrik etmesinden çok daha fazlası, ki kesinlikle öyle. Bundan daha derin bir şey.

"Aslında genel olarak boyun eğmeyi arzulamıyorum. Bu konuda okumayı seviyorum, evet, çünkü ateşli. Bu bir fantezi. Ama fantezi ile gerçeğin nerede buluştuğundan pek emin değilim."

Alnımdaki saçlarımı tarıyor ve öpmek için eğiliyor. Üzerime damlayan sıcaklıkla gözlerim kapanıyor. Yutkunuyorum ve devam ediyorum. "Beni korumak için buradasın. Sana güvenmeyi öğreniyorum."

Bu sefer cevap öpücüğü yanağımın üst kısmına geliyor. Utangaçça gülümsüyorum.

"Seninleyken, ben. . . sadece sıcak değil. Beni sadece tahrik etmiyor. Bundan çok daha fazlası var. Bu.. . özgürleştirici." Düşündükçe ses tonum düşünceli bir hal alıyor. "Kendimi derslerime verdim. Uzun süre çok çalıştım. Bir kez olsun başka birine tamamen güvenmek beni rahatlatıyor." Omuz silkiyorum. "Cehennem gibi erotik olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Mmm," diyor. "Katılıyorum. Yani bu kırılganlıkta güç bulmakla ilgili."

"Evet, işte bu. Sanki sana güvenebilirim. . gerçekten, gerçekten sana güvenirsem ve kendimi sana teslim edersem. Beni daha önce sadece hayalini kurduğum yerlere götürebilirsin."

"Bazı güç oyunlarından öğrenilecek çok şey , değil mi?"

Cevabını duyma düşüncesi içimi ürpertse de bir sonraki sorum sorulmayı bekliyor. "Sen. . . hiç böyle birlikte olduğun başka bir kadın oldu mu. Markov?"

Anında verdiği yanıt ağzımın kurummasına neden oluyor. "Hiç kimse, Vera. Senin gibi başka bir kadın olmadı ve senden sonra da olmayacak. *Asla*."

Oh, Tanrım. Merhaba,

yoğunluk. "Eğer

düşünüyorsan-"

Telefonundan gelen alarm sesi ikimizin de donup kalmasına neden oluyor. Markov önce yataktan fırlıyor, bir çift eşofman alıyor ve benimkini bana fırlatıyor. "Giysin hadi."

Silahını kolaylıkla sırtının alt kısmına yerleştirmesini izliyorum. Bu bana fazla rahat olmamam gerektiğini sert ve acımasız bir şekilde hatırlatıyor. Onun gerçekte kim olduğunu asla unutamam.

Biz aceleyle giyinirken telefonuna bir mesaj geliyor. "Orospu çocuğu," diye homurdanıyor, gözleri tehlikeli bir şekilde kararıyor.

Kalbim küt küt atıyor. "Ne?"

Bir an telefonuna bakıyor ve hızlıca bir şeyler yazıyor. "Dış güvenlik tarafından uyarıldım. Uzaktan dron gönderebilirler ama çok geç olabilir."

"O zaman. . . başka ne seçenek var?"

Hâlâ sakın bir şekilde tavana ve kalorifer peteklerine kaşlarını çatarak bakıyor, gözleri sanki x-ray görüşüne sahipmiş gibi odanın tamamını tarıyor.

Odadaki gerilim arttıkça zorlukla nefes alabiliyorum. Markov'un yüzündeki ifadeyi artık biliyorum. Çenesi gergin, sert bakışları odanın bir diğerine gidiyor. Beni tedirgin eden soğuk ve hesapçı yanını görmemek için gözlerimi kaçırma isteği duyuyorum.

"Güvenli bir yere sürünürsün. Yeraltına. Kapalı alanlardan korkuyor musun?"

Başımı sallıyorum. Yükseklikler evet, ama kapalı alanlar bana uyar. "Buraya ilk geldiğimizde etrafı araştırdım ve binanın altında bir bakım tüneli buldum."

"*Bakım* tüneli mi? Ne?"

Başını sallıyor ve komodinden hızla birkaç şey alıyor. "Çekil, Vera." Sert bir elini çeneme uzatacak kadar duraklıyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum. "Tabii ki öyleyim," diye yalan söylüyorum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor ve hasta olacakmışım gibi hissediyorum.

"Tünel eski kamu hizmetleri sistemleriyle bağlantılı. Rahat olmayacak ama aşağıda güvende olacağız."

Rahat bir nefes alıyorum ve o bana meraklı bir bakış atıyor.

"Beni önden gönderip keşif falan yaptırmandan korktum. Sensiz gitmek istemiyorum."

Başını iki yana sallar. "Seni bensiz göndermem mümkün değil. Ya birlikte gideriz ya da burada birlikte kalırız. Başka seçeneğimiz yok."

Ellerimi başının arkasına uzatıp onu şiddetle kendime doğru çekmeden önce uzun süre ona bakıyorum. Onu öpüyorum, bu işte birlikte olduğumuza dair sessiz bir yemin ediyorum.

"Hadi gidelim."

Elimi tutuyor ve tünelde bir patlama sesi duyulmadan hemen önce odanın arkasına doğru acele ediyoruz.

CH6PHER SIàHEEN

Nikko

Patlamadan sonra her şeyin yerine oturması için bir dakika geçmesi gerekiyor. Elimi Vera'ya uzattım ve onun sıcak, güven verici varlığını yanımda hissettim. Elimi, elini hissedene kadar kolunda gezdiriyorum ama parmaklarımın altında güven veren nabzını kontrol etmek için yeterince uzun duruyorum.

"İyi misin?" diye soruyor. *Bana* iyi olup olmadığımı mı soruyor? Kimse bana iyi olup olmadığımı sormaz.

"Ben iyiyim." Karanlıkta kelimelerim boğuk geliyor. "Sen?"

"İyi, evet. Yani, burası biraz sıkışık ama iyiyim." Karanlık ve kapalı ama bir bakım ekibi için yeterince büyük inşa edilmiş, bu yüzden iyi olacağız. "Bunun nereye çıktığını biliyor musun?"

"Evet, bu tünelin sonu ana binadaki topluluk odasına ulaşıyor. Tünelden sadece birkaç odaya girilebiliyor ama o odaya giren herkes buraya da girebilir." Silahımı kontrol ediyorum. "Burada ne kadar uzun süre beklersek, bunu yapan kişinin bizi bulma ihtimali o kadar artar. Burada kalın. Ben hemen döneceğim."

Kolumu tuttuğunda onu itiyorum. "Hayır! Seninle geliyorum." "Kesinlikle değilsin," diye çıkışıyorum. "Sen burada kal-"

"Güvenli mi?" diye alay ediyor. "Evet, doğru. Ya biri içeri girmenin bir yolunu bulduysa? Ya o biri *sana* zarar verirse? Silah kullanmayı bilen sen olabilirsin ama vurulduğunda kanamanı nasıl durduracağımı bilen benim."

"Başımın çaresine bakabilirim," diyorum dişlerimi sıkarak, ama haklı.

"Markov," diye öfkeleni.

Onunla kavgaya edecek zamanım yok, lanet olsun. Sinirli bir nefes veriyorum, onu kendime çekiyorum ve saçlarından bir avuç tutuyorum. "Bu iş daha bitmedi. Acil bir durumda söylediklerimi yapmanın önemi hakkında daha sonra konuşacağız."

Elini göğsümde hissetmeden önce yutkunduğunu duyuyorum. Karanlıkta gözlerinin akını zar zor seçebiliyorum. "Tamam, bunu yapacağız. Sonra da baskı altında eğitilmiş kararlar vermenin önemi hakkında konuşabiliriz."

Lanet olsun, bu kadın.

"Şimdi burada dikilip tartışacak mıyız, yoksa az önce ne olduğunu görmeye mi gideceğiz?"

Nefesimin altında küfrediyorum, elini tutuyorum ve el fenerimin yetersiz ışığında kendi kendime mırıldanarak ilerliyorum. Topluluk odasının girişine yaklaştıkça tünelin sonu aydınlanıyor.

"Bunu bulmak için ne zaman vaktin oldu?"

"Buraya geldiğimiz ilk öğleden sonra sen uyuyordun."

"Gerçekten iki ayağınla birden , değil mi?"

Yaptım, lanet olsun ve geriye dönüp baktığımda bunun akıllıca olduğundan pek emin değilim. Onun zarar göreceği düşüncesi, onu koruyamayacağım düşüncesi.
. *Lanet olsun.*

Tünelin sonunda onu arkamdan itiyorum. "Sen orada kal ve beni itme kadın."

"İyi, iyi," diyor. "Ama biri sana zarar verirse-" "Bırakın ben halledeyim."

Cevap vermediğinde, kararını verdiğinden ama şu anda benimle tartışmayacağından şüpheleniyorum. Başka bir alçak hırıltıyla arkamı dönüyorum ve sanki zorla yerinde kalmasını hatırlatmak istercesine onu iki kolundan tutuyorum.

Silahımı çektim ve topluluk odasına yöneldim.

Burası boş. Dikkatle ilerleyip her köşeyi kontrol ediyorum ama parlak tepe ışıklarının altında kimsenin saklanabileceği bir yer yok. Katlanabilir masalar, bir kahve makinesi ve yıpranmış bir kanepeyle her yerde bulabileceğiniz standart bir ofis tipi oda.

Hızlı hareket ederim. Saldırı altındayken yapılacak en kötü şey saklanmak ve saldırganların sizi bulmasını beklemektir. Kapıyı açıyorum.

"Markov!"

Irina, Morozov'la birlikte dışarıda duruyor. Silahımı çabucak bir kenara koyuyorum, ama ikisi de gördüyse, herhangi bir işaret vermiyorlar.

" oluyor?"

Morozov bir giyerken, Irina şezlong giysileriyle bana doğru yöneliyor.

Morozov telefonuna bakarak, "Görünüşe göre yakındaki bir laboratuvar da patlama olmuş," diyor. "Acil durum çağrısı yaptık ve şimdi gelmelerini bekliyoruz. Asla korkmayın; yine de her şey yolunda. Sadece hiçbir kirleticinin sızmadığından ve patlamaya neden olan şeyin tekrar patlamayacağından emin olmamız gerekiyor."

Buna inanmıyorum. *Burada* duydum, laboratuvar da değil. Yoksa her iki yerde de patlamalar mı vardı?

"Laboratuvarın dışında kesinlikle bir tane duydum."

"Mmm, öyle mi?" Irina soruyor. "Araştırmamız gerekecek." Jake ve sessiz sarışın adam bize katılıyor.

"Ah. Hızlı düşünmüşsün," diyor Irina. "Neyse ki kimse yaralanmamış gibi görünüyor."

"Evet," dedim, hâlâ inanamıyordum. "Hemen döneceğim."

Tekrar içeri girip Vera'yı buluyorum; Vera topluluk odasının girişinde durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana ters ters bakıyor.

"Laboratuvarda bir patlama olduğunu söylüyorlar."

Başını iki yana sallar. "Bu saçmalık. Biz de oradaydık. Laboratuvarda bir patlama olarak açıklanamayacak kadar yakındı odamıza."

"Doğru." Kesinlikle yanlış bir şeyler var.

"Şimdi içeri girmeme izin var mı?" diye soruyor huysuzca, gözlerini bana devirerek.

Burada yalnızız ama uzun sürmeyebilir. Üç uzun adımda ona ulaşıyorum ve çenesini elimle tutuyorum. Ateşli bakışları benimkilerle buluşuyor ve geri adım atmıyor.

"Terbiyeli ol, küçük kız."

"Markov," diyor gözleri büyürken bile. "Bu ne yeri ne de zamanı
_."

Eğildim ve ağzımı kulağına dayadım. "Güvende olduğundan emin olmak için mi? Hiç de değil."

"Şey hayır, demek istediğim. . benimle flört etmeye başla," diyor fısıltıyla.

Çenesini çimdikliyorum ve daha sert konuşuyorum. "Flört *etmiyorum*."

Arkamızdaki kapı açılıyor ve uzaklaşıyoruz.

Bundan nefret ediyorum. Onun güvenliği için endişelendiğim halde ellerimin bağlı olmasından nefret ediyorum. İkimizin de kim olduğumuzu ve ne istediğimizi saklamak zorunda olmasından nefret ediyorum. Ona yalan söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Aramızda, kim olduğumuzdan dolayı burada sahip olduğumuzdan başka bir şey olamamasından ve asla olamayacak olmasından nefret ediyorum.

Morozov ve Irina içeri girer ve Amerikalı çene çalmaya başlar. "Güvenlik sistemi ve alarm sistemi çok eski-"

"Yakınlardaydı," diyor Vera. "Onu duydum."

Beni ona yakalamadan önce ona alaycı bir bakış atıyor ve gözlerini deviriyor. Yanakları kıpkırmızı olurken korkusunu gizleme zahmetine bile girmiyor ve dinlenmeye ihtiyacı olduğunu ve sabah hepsini göreceğini mırıldanıyor.

Bu cılız pisliğe güvenmiyorum. O

çıkarken ben de çıkıyorum. "Hemen

döneceğim."

"Markov-" Vera itiraz edemedi kapıyı kapattım.

"Hey."

Jake kısa bir süre durdu, gözlerinde dehşet dolu bir ifade vardı. "Ben ona hiçbir şey söylemedim. Bana hiçbir konuda bok atamazsın. Tek kelime bile etmedim." Kendini tam boyuna çekti, hâlâ benden bir baş kadar kısa. "Ve her neyse, bana dokunamazsın."

Oh, gerçekten mi?

Ona doğru bir adım attım. "Yapamaz mıyım? Sana onu rahat bırakmanı söylemiştim. Sana emin olmanı söyledim-"

"İkinizin gerçekte kim olduğunu herkese anlatmadınız mı? Doğru."

Hâlâ korkmuş görünse de dudaklarımı birbirine kenetlediğimde yüzünü kendini beğenmiş bir ifade kaplıyor. Bu aptal pislik ne biliyor ki?

"Konuştuğunuzu duydum," diyor, titreyen sesi sinirlerini ele veriyor. "Peki yüzükleriniz nerede? Evli değilsiniz. Kimse evli olduğunuza inanmıyor."

Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Değil miyiz? O zaman gerçeği biliyorsun?"

Solgunlaşıyor ve cevap vermiyor. Bir bok bilmiyor.

"Gerçek nedir, Jake? Devam et. Herkesle paylaşmak istediğin şey nedir?"

"Sen onun kocası değilsin," diyor, ama bu sefer daha az emin.

Ona doğru bir adım daha atıyorum, böylece ayakkabılarımızın parmakları birbirine değiyor. "Beni dinle. Kim olduğumuz ya da kim olmadığımız seni hiç etkilemiyor, değil mi? Sen buradaki yerini hak ettin, o da öyle." Ona doğru eğildim. "Morozov bir korumayla ilgili şaka yaptı, değil mi? Gerçeklerden uzak değildi diyelim."

Jake'in gözleri büyüdü.

"Buradayım çünkü o kadın hayal edebileceğinizden çok daha değerli. Onun hayatı çok değerli ve ailesi de çok önemli." Başımı yana eğiyorum. "Bir korumanın amacının ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette," diye telaşlanıyor ve gözlerindeki ifadeden onun kim olduğunu öğrenmek için can attığını anlayabiliyorum.

"Yani bu, onun güvenliğini gerçekten de çok ama çok ciddiye aldığım anlamına geliyor. Ama bundan daha fazlası, *Jake*." Elimi uzattım ve o irkilerek uzaklaştı. Gömleğindeki bir toz zerresini silkeledim. "Onun iyiliğini de çok ciddiye alıyorum. Anlaşıldı mı? Onun mutlu olmasını istiyorum, *Jake*. Hem de çok mutlu. O yüzden o gemiyi bir daha sallama."

Görünüşe göre kim olduğunu uzun süre saklayamıyor. Gözlerindeki parıltı bana sadece kıskanç olmadığını söylüyor.

"Kim o?"

Arkamızdaki kapı açılırken onu gömleğinden tuttum.

"Markov." Vera arkamızda duruyor. "Onu yere bırakın," diyor alçak bir sesle, tıpkı birinin kızgın bir köpeği avını bırakması için nazıkçe ikna etmesi gibi. "Bana zarar vermedi. Kimseye zarar vermedi."

"*Henüz*," diye homurdanıyorum ama yine de adamı yere fırlatıyorum. Tökezleyip bir dizinin üstüne düşüyor ama tekrar ayağa kalkıyor, gözleri gidip geliyor. "Ben sadece programımızın bütünlüğünü korumaya çalışıyorum."

"Hepimizin sırları var, *Markov*," diyor, adımın gerçek adım olmadığını biliyormuş dudaklarında alaycı bir ifadeyle. "Elimde kanıt var ve eğer müdahale etmeyi bırakmazsan, bunu sana karşı kullanacağım." Elindekini havada sallayıp başını sallıyor. "Sen ve kendi yolunu satın alan o kendini beğenmiş kaltak hakkında-"

Yumruğum çenesine çarpıyor ve tepki veremedi onu kaldırıp duvara çarpıyorum. duvara vurarak onu öldürmemek için parmak eklemlerimi kanatıyorum. "İsim takma lan. Ve sakın onu tehdit etme." Sesim kısık bir hırıltıya dönüştü.

Kolumu tutarken Vera'nın sesi haykırıyor. "Markov! Dur! Yeter!" Sersemlemiş gibi gözlerimi kırıştıyorum ve Amerikalı'nın kanlar içinde olduğunu ve gömleğinin yırtıldığını fark ediyorum. Piç kurusu şanslıydı. Onu aniden bıraktığımda nefes almaya çalışıyordu.

Kapı açılır ve Irina dışarı çıkar. "Beyler. Burada neler oluyor?"

Beni şaşırtan bir şekilde Jake başını sallıyor ve yanağını sıvazlıyor. "Ayağım takıldı," diyor. "Markov beni kaldırdı."

Dönüyor ve Irina onun yanağındaki kanı görmemeli. "Yarınki laboratuvarıdan önce yatmaya gidiyorum."

Onun hışımla gidişini izliyorum, Vera yanımda hızla nefes alıyor, ama Irina sadece gülümsüyor. "Ona biraz saygı öğretme zamanının geldiğine karar verseydin seni suçlamazdım Markov. Dürüst olmak gerekirse, kendini çok beğenmiş ve diğerlerine karşı inanılmaz derecede kaba." Başını sallıyor ve göz kırpmıyor. "Şiddete göz yumduğumdan değil ama. ." Morozov bize katılınca sesi kesiliyor.

"Şimdi, yarınki büyük günden önce hepimiz biraz dinlenelim, olur mu?"

Gitmek için dönüyorlar ve ben Irina'nın tepkisi karşısında afallamış bir halde arkalarından bakıyorum. Beklediğim gibi değildi. Söylediğinden daha fazlasını mı biliyor? Gözlemi ve tavsiyesi benimle flört etmek için başka bir girişim miydi?

"Markov," diyor Vera fısıltının biraz üstünde bir sesle, yan yana odamıza dönerken. "Kısaca. . sana Jake'i dövmenin sorun olmadığını mı söyledi?"

Kaşlarımı çattım. "Onun maskaralıklarından bıkmış gibi

görünüyor." "Bu hiç profesyonelce değil."

"Size ve programdaki diğer kişilere karşı davranışları da öyle."

"Onun gözünde yanlış yapamazsın."

"Dürüst olmak gerekirse benimle birkaç kez flört etti."

Vera hareketsiz duruyor. Ona baktığımda gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. "Um, Ne dedin? Seninle flört ettiğini mi söyledin?"

Başımı salladım. "Olağanüstü bir şey yok. Hepiniz laboratuvarlarınızda çalışırken onun bana yanaştığını fark ettiniz mi bilmiyorum. Sınırı aşmadı ama kendimi neredeyse öğretmenin evcil hayvanı gibi hissediyorum. . ve ben evcil hayvan bile değilim."

Vera homurdanır. "Kesinlikle öyle değilsin. Dinle, işlere karışman konusunda ne hissettiğimi biliyorsun. Senden Jake'e zarar vermemeni istedim. Senden başka kimsenin kim olduğunu bilmesine izin vermemeni istedim," diyor fısıltılı bir sesle. "Bana ters bakan her eziği öylece dövemezsin Markov. *Yapamazsın.*"

Omuz silkiyorum. "Onu adil bir şekilde uyardım. Ona pek çok şans verdim. Ama o çizgiyi aştı."

İnliyor ve başını sallıyor. "O ne biliyor ki?"

"Hiçbir şeyi yok. Hiçbir şeyi yok. Bu programa girme yolunu satın almadığını biliyorsun. Baban müdahale etmedi. Senin Ivanov ailesinin bir parçası olduğunu biliyorsa, bırak onlara söylesin. Kendi referanslarınla ayakta duruyorsun, Vera."

Elini bana uzatmadan önce kısa bir duraksama oluyor. "Markov. ."

"Mmm?"

"Neden farklı bir telefonun var?"

CH6PHER SEVENHEEN

Vgra

H6RKOV telefonuna bakıyor, ama yine o bakışı var - Jake'i yere sermeden hemen önceki bakışı. Bana saldıracağından ; onu şimdiye kadar bunun için çok iyi tanıdığımı düşünmek istiyorum. Ama bir şey var.

. Bir şey onu kızdırmış.

"Geldiğimde bu telefon vardı. Bende iki tane var. İsterseniz onları Biri daha eski ama rehber doğru şekilde senkronize olmadı, bu yüzden ikisini de taşıyorum."

Ona inandığımdan pek emin değilim ama yalan söylemek için ne gibi bir sebebi olabilir ki? "Oh."

Bu gece bana kim olduğumuz gerçeğini bir kez daha gösterdi. Gerçek, düşüncelerime gök gürültüsü gibi çarpıyor.

Bu doğru değil. Adil değil. Ama hiç olmadı.

Kendimi asla benim istediğim gibi olamayacak bir adama verdim. Her zaman kendi etik kurallarına uyacak bir adama aşık oldum, diğer her şey ve herkes lanetlensin.

Uyumam lazım. İkimizin de ihtiyacı .

Döndüğümüzde yorgunluktan ölüyorum ve odayı süpürürken Markov'a zorluk çıkarmıyorum. Kapıyı kontrol ediyor. Telefonunu kontrol ediyor ve bir mesaj gönderiyor. Silahını kontrol ediyor ve şifonyerin üzerine koymadan önce dolu olduğundan emin oluyor.

"Yatağa gel Markov," diyorum nazikçe. Gözlerimi kırıştırdığımda gözlerim kaşınıyor, ama o bana katıldığında bir nefes alıyorum.

"Ellerin," diye fısıldıyorum. " durumdalar."

Çürük ve kanlı parmak eklemlerine kaşlarını çatıyor ve omuz silkiyor. "Sorun değil."

"En azından onları yıkayabiliriz," diyorum, yataktan kalkıp banyodan bir bez alıyorum. Ilık, sabunlu suyla ıslatıyorum ve ona tekrar katılıyorum. "Yanımda ilk yardımla ilgili pek bir şey yok. ."

"İhtiyacım yok. Sadece şaka yapıyorum."

Ona ciddi bir bakış attım. "Koruma senin görevin ve ben de sana yardımcı oldum. Ama bu *benim işim*. Tıbbi, hatırladın mı? İlk yardım? Bu benim işim. Bunu benden alma."

Homurdanıyor ve isteksizce başını sallıyor. "Devam et."

Daha iyi görebilmek için önünde diz çöküyorum. Geniş, nasırlı avucunu iki elimin arasına alıp hasara bakıyorum. Antiseptik kullanabilirdi ama tam stoklu bir ilk yardım çantamız yok. Bunun yerine her iki elindeki kan ve teri temizliyorum ve yaraların sadece yüzeysel olduğunu görüyorum.

"Sana iyi olduğumu söylemiştim," diye .

Başımı sallıyorum, ellerini yere koyuyorum ve ayağa kalkmak için iki elimi dizlerine koyacağım ama bir şey beni durduruyor.

Ben.. .. önünde diz çöküyorum. Bu samimi hissettiriyor.

İtaatkar.

Gözlerindeki tamamen sahiplenici bakış bana onun da bunu hissettiğini söylüyor.

"Yarın önemli bir günün var, Vera," diyor, çok önemli bir şekilde. .
. *Babacığım.*

Başımı salladım.

"Bir atılımın , değil mi?"

Göğsüm kabarıyor. O biliyor. Ben karşılaştığımız zorlukları anlatıp dururken o da beni takip ediyordu. "Evet," diyorum usulca. Özellikle uzak bölgelere özgü bazı bitkilerin yaygın patojenlere sahip biyolojik bir tehditten nasıl etkilenmediğini araştırıyoruz. Eğer bu bilgiyi nasıl kullanacağımızı öğrenirsek, çok şey değişebilir. . .

"Sana inanıyorum. Bunu yapabileceğini biliyorum." Gözleri ısınıyor ve sesinin tonu bana onun da benim hissettiklerimi hissettiğini söylüyor. "Bu bakış açısını seviyorum. Peki ya sen Vera? Sen seviyor musun?"

İstiyorum. Çok istiyorum. Yavaşça sallıyorum çünkü sesime güvenmiyorum ve bunun neden bu kadar iyi hissettirdiği konusunda kafam karışık. Ben güçlü, bağımsız ve bitiren bir kadını. Buraya kendi isteğimle ve kendi haklarımla geldim. Neden onun önünde *diz çöktüğümde* bir su birikintisine dönüşüyorum?

Yavaşça, büyük eliyle yüzümü kavırıyor. Başparmağını alt dudağımda gezdirdiğinde yutkunuyorum.

"Bunu unutmamalıyım. Şimdi biraz dinlenmen gerek, böylece yarına hazır olursun."

Surat asmak istiyorum ama bedenimin dinlenmek için can attığını hissediyorum.

"Yarın, topluluk odasında yaşadığın o küçük krizi tartışacağız."

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atarken itiraz etmek için ağzımı açıyorum. "Markov-"

Başını sertçe sallayarak bana bunun hiçbir şeyi tartışacağımız bir zaman olmadığını söylüyor. "Şimdi uykuya ihtiyacın var. İkimizin de. Yarın çalışmak zorundasın. Ve işin bittiğinde. . . konuşacağız."

Bu konuşmaya beni de dahil edip etmeyeceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Neden küçük bir parçam öyle olmasını umarken geri kalanım bundan çekiniyor? Bu iş beklediğimden çok daha karmaşık.

Yine de yatağa kaymak karmaşık değil. Gözlerimi kapatıyorum ve yatağın yumuşaklığını ve yanımdaki Markov'un sıcaklığını hissediyorum. "Dinlen, Vera."

Gözlerimi kapatıyorum, her şeyin kontrol altında olduğunu bilerek rahatlıyorum.

HHE NEàH D6Y, Jake kliniğe gelmiyor. Yine de özlenmiyor ve Irina bile bundan rahatsız olmuyor. Muhtemelen profesyonel olmayı amaçladığı için fazla konuşmuyor ama günün sonunda, "Geri kalanınızın daha fazla şansa sahip olduğunu görmek güzeldi. . . katılmak."

Maxim ve Liam test tüplerini incelerken Sophia ve ben yan yana numuneleri kataloglamak için çok çalıştık. Tam on iki saat çalıştıktan sonra Profesör Morozov bize akşam yemeği ısmarlayınca *nihayet* bir buluş yapabildim. Markov kapının hemen dışındaydı, bir telefon görüşmesi yapıyordu.

"Markov. Aman Tanrım. Markov," diyorum, sesim titreyerek. Gözlerim nedense biraz buğulu ve sonunda yaptığımız şeyden dolayı çok heyecanlıyım. "Buna inanamayacaksın." Sertçe burnumu çekiyorum. Telefonunu cebine sokuyor ve iki elimi de avuçlarının içine alıyor, kulak kesiliyor.

"Evet? Ne oldu aşkım?"

Sevecen koca rolünü çok iyi oynuyor. *Çok* iyi.

Yutkunuyorum ve dudaklarımı yalıyorum. "Bir yolunu buldum. Sonunda bir yolunu buldum. Bu kesinlikle çığır açıcı." Keşfettiğim şeyin muazzamlığı karşısında titriyorum. "Bir çiçek tarhının etrafına kadife çiçeği ekerseniz, bunun haşerelere, böceklere ve hatta geyik gibi orman canlılarına karşı doğal bir bariyer görevi gördüğünü biliyor musunuz?"

Omuz silkiyor ve başını sallıyor. "Yapmadım, ama devam et."

Biraz kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Gerçekten kendi bilgi alanının dışında ve bunu sahiplenmekte tamamen rahat. Ve ben bunu seviyorum. Benim tarafımdan tehdit edilmemesini ya da korkutulmamasını *seviyorum*.

"Benzer bir yaklaşımla mahsuller geliştirebiliriz. Biyolojik tehditlere ya da hava yoluyla bulaşan hastalıklara karşı doğal caydırıcılar. Temelde, aksi takdirde tehlikeye girecek ve tehlike altında olacak belirli alanların etrafında bir *baloncuk* inşa etmek gibi. Bu. . . bu çok *büyük*." Boğazımda yükselen yumruya karşı yutkunuyorum. "Yani, bunu biliyorduk ama bugün laboratuvarı geliştirdiğimiz şey uygulama hızımızı *on katına* çıkarma potansiyeline sahip. Henüz başlangıç aşamasındayız ama. . ama *başardık*."

Beni yerden kaldırıp havaya fırlattıktan sonra yakalayıp açık alanda kendi etrafında döndürdüğünde çılgılık atıyorum. Bazı seyirciler kıkırdıyor.

"İnanılmaz, Vera. Seninle çok gurur duyuyorum. biliyordum. *Biliyordum*. yapabilirsin."

Başımı sallıyorum, hâlâ biraz ağlamaklıyım. "Biliyorum," diyorum gözlerimi ovuşturarak. "Yaptığını biliyorum, bu yüzden şu anda duygusal bir sepet vakasıyım."

Hiç kimse bana onun inandığı gibi inanmadı. Beni çok seven ve her zaman en büyük amigom olan annem bile çoğu zaman kendi korkularının yoluna çıkmasına izin verir. "Kendini aşma," ya da "Her şeyi teker teker ele alalım," derdi. Ama ben bu uyarıcı sözleri ve korkuları bir kenara ittim. Şimdi çok uzakta görünüyorlar, beni geri tutamıyorlar.

Beni kocaman bir kucaklamanın içine çekiyor, o kadar sıcak ve güven verici ki sonsuza kadar burada kalmak istiyorum. Tanıdık erkeksi kokusunu çekiyorum ve kendimi onun kucağının gücüne bırakıyorum. "Ve bahse girerim ki oraya ulaşmak için bir Amerikalının kibrinden geçmek zorunda kalmaman tesadüf değildir, değil mi?"

Göğsüne karşı kıkırdıyorum.

"Yüzümü kurtarabilmem için beni yere bırakabilir misin?"

"Elbette," diyor ve kulağıma fısıldarken hemen itaat ediyor. "Bunu sana burada vereceğim. Ama yalnız kaldığımızda, küçük kız. *...sen babanınsın*."

Gah. Kendi dilini yutmak diye bir şey var mı? Çünkü ben hiçbir şey yutamıyorum.

"Laboratuvarda sana ihtiyaç var mı?"

"Bugün olmaz," dedim ona. "Morozov bizi kovdu."

"Mükemmel. Neden geri dönmüyoruz ve sen de anneni arayıp ona haberleri verebilirsin?"

"Evet," diyorum usulca. "Bu hoşuma giderdi."

Bu adam daha mükemmel olabilir miydi? *Tabii ki* söylemem gereken bir sonraki kişinin annem olduğunu biliyordu.

Mükemmellik. Bilim bize var olmadığını, sadece hayal gücümüzün bir ürünü olduğunu söylüyor ama yine de romantizm aşığı kalbim umut etmeye cesaret ediyor.

Odaya döndüğümde Markov'un güvende olduğumuzdan emin olmak için her şeyi kontrol etmesine izin veriyorum ve yarı yarıya bir şey bulmasını bekliyorum. "Sahil temiz."

Arkamda ayak sesleri duyuyorum ve omzumun üzerinden bakınca Jake'in koşarak yanımdan geçtiğini görüyorum. Ellerini ceplerine sokmuş, başı öne eğik; bana doğru bakmıyor bile.

Jake'in artık bir sorun teşkil edip etmeyeceğini merak ediyorum. Sanmıyorum.

"Odanın ön tarafındaki resim hakkında bir şey bulabildiniz mi?" Markov'a sordum.

Başını sallıyor. "Hayır. Bir kaynak tespit edemedik." "Ah."

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve dün gece bana ne söylediğini hatırlıyorum. Verdiği sözü hatırlıyorum.

Zor yutkunuyorum.

İşiniz bittiğinde. . . bir konuşma yapacağız.

İşim bitti. . bu konuşma neleri içerecek ve neden kalbim göğsümden fırlamakla tehdit ediyor?

"Al," diyor Markov, telefonumu uzatarak. "Sen ve ben kaldığımız yerden devam etmeden önce anneni ara."

Gah. Bunu bana neden yaptı? "Markov," diye

boğuldum.

"Ne?"

"Neden ben annemi aramadan önce bunu söyledin?"

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılıyor ve omuz silkiyor. "Çünkü nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyorum ve kime ait olduğunu hatırlamanı istiyorum."

"*Annemle* telefonda konuşurken bile mi?"

"Özellikle de annenizle telefonda konuştuğunuzda. Annen seni övecek ve ne kadar başarılı bir kadın olduğunu söyleyecek. Bu övgüleri hak ediyor olsan da, bana bir süreliğine her şeyi bir kenara bırakma fikrinden hoşlandığını söyleyen sendin. *Her zaman* güçlü, kuvvetli, sorumlu kadın olmak istemediğini."

Yutkunuyorum. "Tamam." Annemi arıyorum. Eve döndüğümde öğle yemeği vakti olacak. Nostalji, bir memleket özlemi dalgasıyla göğsüme çarpıyor.

İlk zil sesinde cevap veriyor.

"Vera?"

"Anne! Nasılsın?"

"Sesini duymak *çok* güzel. Meşgul olduğunu biliyorum ama seni çok özledim. Neyse ki Markov beni bilgilendiriyor da seni çok fazla rahatsız etmeme gerek kalmıyor." Gülüyor.

Markov'a bakıyorum. "Markov seni bilgilendiriyor mu?"

Ne?

"Oh, evet. İşlerin nasıl gittiğini anlatmak için bana her gün mesaj atıyor. Bir atılımın eşiğinde olduğunu söyledi. Bir şeyle ilgili. . . Sadece bu kadarını takip edebildim. . önlemek için ekin ya da başka bir şey kullanıyormuşsun. . . bir şey."

Gülümsüyorum ve ona başımı sallıyorum. "Evet, aynen öyle ve anne, bu büyük bir haber." Sesim yine biraz boğuklaşıyor çünkü bu benim için çok önemli.

". Bir yolunu bulduk."

Kulağıma o kadar yüksek sesle bağılıyor ki, sakinleşene kadar telefonu uzakta tutmak zorunda kalıyorum. Markov ve ben birbirimize sırtıyoruz.

"Oh, Vera, *biliyordum. Biliyordum!* Markov da biliyordu. Çözene kadar ısrar edeceğine inancının tam olduğunu söyledi."

Yutkunuyorum. "O. . . yaptı mı? Oh."

Hayatımda ilk defa. . . Küçük bir destek çemberim var. Bu duygu dalgasıyla nasıl başa çıkacağımdan bile emin değilim.

"Bana her şeyi anlat," diyor annem. Beni boğmakla tehdit eden duygulardan sıyrılıp gerçeklere dönme fırsatı bulduğum için minnettarım.

Ona her şeyi anlatıyorum ve muhtemelen söylediklerimin sadece yüzde yirmisini anlıyor olsa da, her zamanki gibi dikkatli ve meraklı.

"Ah, Vera," diyor. "Büyükannen ve ben seninle çok ama çok gurur duyuyoruz. Bir yerlere geleceksin, tatlım. İzle ve gör."

Heh. Gideceğim bir sonraki yerin muhtemelen Markov'un kucağı olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum.

Çifte gah.

"Şimdi bana *başka* şeylerden bahsetmeni istiyorum."

Yatağın kenarında oturan Markov'a bakıyorum, güçlü ve sağlam ellerini kalçalarına dayamış. "Mmm?"

"Sen ve Markov. Jason Bourne'umuz nasıl?"

Cevap verirken Markov'un gözlerinin içine bakıyorum. "Çok otoriterdir. Biraz da eski kafalı. Her şeyi bildiğini sanıyor. Güvenli olup olmadığını kontrol etmeden odamıza -yani benim odama- girmeme bile izin vermiyor."

Yanaklarım kızardı. Annem binlerce kilometre uzakta olduğu ve ne kadar pancar gibi kızardığımı göremediği için şükrediyorum. Bu küçük gafı fark ettiyse bile belli etmiyor.

"Elbette öyle. Onun gibi adamlar öyle olur, bilirsin. Her zaman öyle olurlar."

Keşke Markov şu an burada olmasaydı. Onunla konuşmak isterdim. . dürüstçe. Kadın kadına. Her şey hakkında.

Anne, neden yetenekli ve bağımsızım ama onun egemenliğini arzuluyorum?

Modern çağda bir kadın olmayı nasıl haklı çıkarabilirim ve hala bana ne yapacağımı söylemesine nasıl izin verebilirim?

Bedenimin istediği ve zihnimin doğru olduğunu bildiği şeylerle nasıl barışabilirim?

Ve en önemlisi. . .

Bana yasak olan bir adamı nasıl sevebilirim?

Ama ben sormuyorum. Ona bunların hiçbirini sormuyorum ve sadece iyi olduğuma dair güvence veriyorum.

Onu temin ederim Markov öyle.

Onu sevdiğimi ve eve dönmek için sabırsızlandığımı .

"Ona yakın dur, tatlım. Baban hayatında pek çok hata yaptı, buna inandığımı biliyorsun, ama Markov'u koruman olarak atamak onun en iyi kararlarından biriydi. Ve bu arada, Vera. . . sen ve ben konuşmalıyız."

Neden bu kelimeler içimde korku uyandırmakta hiç

başarısız olmuyor? "Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet, endişelenme. Sadece baban aradı. Bu hafta sonu Moskova'da bir yardım gecesi olduğunu ve senin de katılmanı istediğini söyledi. Şimdi, onun hakkında ne hissettiğini biliyorum-"

"Hayır, anne. Geçenlerde onunla yemek yedik ve tam bir felaketti. Ugh. Onun etrafında olmaktan nefret ettim. O kadar kendini beğenmiş ki! Ayrıca, yardım gecesine gidecek vaktim yok."

Telefonun diğer ucunda iç çektiğini duyunca kendimi suçlu hissediyorum.

"Biliyorum, Vera. Biliyorum, gerçekten ."

"O zaman neden beni gönderiyorsun?" Kendimi öfkeli bir genç gibi hissediyorum. "Bu çok fazla. Neden böyle şeylere gitmem için ısrar ediyor?"

"Çünkü köprüleri onarmaya çalışıyor. yaşlılarıyla birlikte , hakkında daha iyi düşüneceğini sanıyor. Çünkü sen onun *kızısın*, Vera."

Babamın annemi bu duruma sokmasından nefret ediyorum. Babamdan benden daha çok nefret ediyor olmalı ama Bratva'nın güçlü bir adamıyla evli kalmaya mahkum olduğunu biliyor. Metresleri olduğunu ve birbirlerine verdikleri yemini çoktan bozduklarını biliyor. Tüm bunları yaptı ve hala ona emirlerini yaptırıyor çünkü yapabiliyor, güce aç pislik. O olmasaydı, beş parasız, evsiz ve tanıdığı herkes tarafından kara listeye alınmış olurdu. Bu boktan ve adil değil.

"Sadece bu değil anne. Aynı zamanda beni gösteriş yapmak ve kendini daha iyi göstermek istediği için. Kızı olarak kim olduğumla hiç ilgilenmiyor. Hem de hiç! Bir geceliğine hayırsever rolü oynuyor diye benim bakış açım değişmeyecek."

Markov yatakta kayıyor. , bana bu işi bitirmemi hatırlatmak istercesine bileğine dokunuyor. Nabzım hızla atıyor.

"Markov'un yanında olması işleri biraz daha katlanılabilir hale getirebilir, değil mi?" Bu. . . tartışılabilir.

Sonunda, iç çekerek kabul ediyorum. Prensiplerimi protesto ettiğim için annemin hayatını zorlaştıramam. Atlamam gereken çemberler var ve bu da onlardan biri. "Evet. Gidebilirim. Yapacağım anne."

"Teşekkür , tatlım. Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum."

Bir süre daha konuştuk ve itiraf etmeliyim ki biraz gergin olduğum için sohbeti biraz uzattım. . gerginim. . gerginim.

Sonunda telefonu kapattım ve yüzümü ona döndüm.

"Senden ne yapmanı istedi? Bir şeyden memnun değildin. Neler oluyor?"

İçimi çektim ve başımı salladım. "Babamın istediği bir *yardım* etkinliği var ve *seninle* gitmemi istiyor. Ben gitmek istemiyorum. Yani. Moskova'da onunla birlikte olan teyzen, değil mi? *Ugh*." Markov'un babamın annemi aldattığı pek çok kadından biriyle bağlantısı olduğu gerçeğini düşünemiyorum bile.

"Ahh. Peki ne zaman?" Bir kez daha poker suratını takınıyor ama yapmamız gereken şey fikri onu pek de heyecanlandırmışa benzemiyor.

"Biliyorum, sosyalleşmekten nefret ediyorsun. Burada, en azından şimdilik her şeyin öngörülebilir ve güvenli olduğu bir yerde kalmayı tercih ediyorsun."

"Mmm. Evet. Peki baban neden sana bu toplantıya katılmanı istediğini söylemedi? . . ne diyordunuz ona? Yardım mı?"

"Çünkü onun *yaptığı* şey bu." Sızlanma isteğimi bastırıyorum. "Yapmamı *istediği* bir şeyi yapmak istemeyeceğimden şüphelenirse, onun yerine annemden rica ediyor çünkü ona hayır diyemiyorum."

"Anlıyorum. Ne zaman?"

"Bu hafta sonu. Ve Markov, eğer metresini benim önümde gezdirebileceğini düşünüyorsa. . Teyzen olup olmaması umurumda değil. Bu doğru değil."

"Gerçekten de öyle," diyor ağırbaşlı bir şekilde başını sallayarak. "Her halükarda, yaklaşan yardımın ayrıntılarıyla ilgileneceğiz. Ama bu arada elimizdeki meseleyle ilgileneceğiz."

Arkamı dönüyorum ve dudağımı ısıırıyorum. "Bu konuda."

"Mmm," diyor ayık bir şekilde, elleri kalçalarımı kavrayacak şekilde bana uzanıyor. "Sana bazı şeyler hakkında konuşacağımızı söylemiştim, değil mi?"

"Evet, ama. . . ."

"Aması yok. Buraya gel, Vera. Bu konuşmayı şimdi yapacağız. Sen kucağımdayken."

"Markov!" Beni dizinin üzerine çekerken itiraz ediyorum. Hiçbir şey yapmıyor, sadece büyük elini kıçıma dayıyor.

"Şimdi," diye devam ediyor. "Hadi konuşalım."

Vücudum ısınırken bile kan yüzüme hücum ediyor. Anında tahrik oluyorum. Sanki tüm vücudumdaki kan kalçalarımın arasına hücum etmiş gibi hissediyorum.

"Babanın sözünü dinlemedin, değil mi Vera?"

Neden bu yanlış hissettiriyor? . neden bunu *söylediğini* duymak hoşuma gidiyor? "Um. Belki de yaptım."

Avucunu kıcıma götürdüğünde nefesim kesiliyor. Tahrik edici bir parlama nabzımı hızlandırıyor. Bir iniltiyi bastırıyorum.

"Belki bir şey yok, değil mi?"

"Şey. . . . İyi bir nedenim vardı," diye başlıyorum ve avucunu ikinci kez kıcıma götürüyor.

"Nedenini duyalım," diyor. "Yine de garanti edebilirim ki Bana itaatsizlik etmenin hesabını *her zaman* vereceksin."

"BEN-BEN-" Sanki beynim kısa devre yapıyor.

*Bunu istiyor
muyum?*

Evet, biliyorum.

*Ama. . . .
Babacığım?*

Gah, hawwwwt.

Doğru düzgün düşünemiyorum bile.

Ben yetişkin bir kadınum!

Kendisine küçük kız denmesinden hoşlanan yetişkin bir kadın. . onun tarafından.

Ama bana şaplak atacak ve her türlü şeyden . . . itaat.

Hawwt.

Gah!

"Senin için korkuyordum. Sana zarar gelmesini istemedim. Ve ben-" Tamam, işte acımasız dürüstlük geliyor. "Bana ne yapacağımı söylemen hakkında ne düşündüğümü bilmiyorum.

yap."

Kendimi başka bir sert şaplak için hazırlıyorum ve onun yerine eliyle kıcımı avuçladığında nefes nefese kalıyorum. "Güzel cevaplar Vera. Bunlar çok dürüsttü." Ağzını kulağıma götürdüğünde göğsünün sıcaklığını sırtımda hissediyorum. "Babam ona gerçeği söylemenden hoşlanıyor."

Oh. Canım. *Tanrım.*

Neden bu kadar *ateşli*?

Bu işe girebilirim. . . Biraz daha ikna ile. . . tamamen bu işin içine girebilirim.

"Söyleneni yapan iyi küçük kızlar ödüllendirilir," diyor sıcak bir şekilde, sesinin tonu beni eritip koca bir yığın haline getiriyor.

Oh, öyle mi?

Ne olabilir? . bu neye benziyor?

Becerikli parmaklarıyla eteğimi çözüyor ve ısıtılmış kıcımın üzerinden aşağı çekiyor. *Oooh.*

Bacaklarımı ayırıp kör bir parmağını kıvrımlarımın arasına soktuğunda zorlukla nefes alıyorum.

"Oh Tanrım," diye inliyorum. O kadar şişmişim, o kadar ıslanmışım, o kadar yoğun bir şekilde tahrik olmuşum ki, şimdiden boşalmanın eşiğindeymişim gibi hissediyorum. "Bu çok - Tanrım - nasıl bildin?"

"Babanın şaplaklarının seni tahrik ettiğini biliyor musun?"

Sadece bu değil, ona söylemek istiyorum. Tanrım, *her şeyi.* Şaplak, kucağında olmak, tüm o *babalık* olayı.

"Bilmiyordum. Teorisini kurdum. Ben de bir bilim adamıyım bebeğim, tıpkı senin gibi. Bir hipotezim vardı ve onu test ettim. Ve görünüşe göre kendi buluşumu yaptım."

Sıcak, sert parmaklarıyla klitorisimin etrafında dönüyor ve kalçalarım kendiliğinden sarsılıyor.

"Sen bundan hoşlanan küçük yaramaz bir kızsın. Baban seni terbiye ettiğinde canlanıyorsun. Daha fazlasını, daha çok beni arzuluyorsun. Muhtemelen kendine dokunduğunda hayalini kurduğun şey bu, değil mi? Bana gerçeği söyle, Vera."

Başımı sallıyorum. Onunla tanıştığım andan itibaren Markov'un bana yapabileceği edepsiz şeylerin fantezisini kuruyordum çünkü Jason Bourne fantezileri koleksiyonumun yerini çok kolay bir şekilde almıştı.

"Kendine dokunduğunda ne hayal ettiğini söyle bana."

"Ben--"

Kıçıma sertçe şaplak attı. *Kahretsin*, çıplak tende çok acıtıyor. Neden

bunu tekrar yapmasını istiyorum?

"Babana yalan söyleme, Vera."

Yalan söylediğimi nereden

biliyor?

Kucağında rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. "Şey, evet. Beni bağladığını hayal ediyorum. Hayal ediyorum. . . bunu. Kucağında olmayı. Bana şaplak atmadan önce bana ders verdiğini hayal ediyorum. Hayal ediyorum. .. gibi. . . belki de sen. . . üzerimde bir şeyler kullandığını."

"İşte iyi bir kız," diyor beni eriten o ses tonuyla. "Ne gibi?"

"Mesela. kemerini kullandığın zaman. Ya da belki. . Bilmiyorum, şöyle bir şey. Bileklerimi bir arada tutmak için. I. . . Bu tür şeyler hakkında sadece okudum ve neyi sevdiğimi ya da istediğimi bilmiyorum."

Nefes veriyorum ve erime sürecini tamamlıyorum. Artık kelimenin tam anlamıyla kemiksizim. "Ama öğrenmek istiyor musun?"

CH6PHER EICHHEEN

Nikko

Vera'nın canlanacağını hiç düşünmemiştim.

"Evet. Evet, baba," diyor. Bunu söylerken bana bakamıyor bile ve yanaklarının kıpkırmızı olduğu o sevimli şeyi yapıyor. Ama kadın hiç olmadığı kadar tahrik olmuş durumda ve ben ona dokunmadım bile.

Sikeyim.

"Bacaklarını aç," diyorum hırlayarak. Onun itaati hayal edebileceğim en erotik afrodisyak. Hemen itaat ettiğinde aletim acı verici bir şekilde sertleşti.

Ama yine de dersini alması gerekiyor.

Onun güzel, mükemmel küçük çıplak kıkına şaplak attım. "Ne diyorsun,

Vera?" "Evet, baba," diye nefes alıyor bacaklarını ayırırken.

Sırtını kavislendirene kadar onu okşuyorum.

"Doruk için babana yalvar bebeğim. Yalvar bana."

"Lütfen," diye yalvarıyor boğuk bir fısıltıyla. "Lütfen, baba."

Boşalana kadar klitorisini okşuyorum, sırtı kamburlaşıyor ve sesi inilti ve yalvarışlardan oluşan karmakarışık bir koroya dönüşüyor. Onu yatağa kaldırdığımda hala boşalıyordu.

"Kendine dokun. Devam et, bebeğim. Kendine dokunmaya devam et."

Bana itaat ederken kemerimi çözüyorum, o kadar sert boşalıyor ki dudakları aralanıyor. Yatağa yaslanıp onu ağzımın üzerine yerleştirmeden önce bileklerine dolayarak sabitliyorum. Her yalayışının tadını çıkarıyorum, onun tadı bir marka gibi hafızama kazınıyor. Ve ağzıma boşaldığında, yanıma düşüp gözleri kapanana kadar zevkle inleyişinin tadını çıkarıyorum.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum, ona doğru eğilerek. "Aferin kızıma. Ama burada işimiz bitmedi, Vera. Babana itaat etmeyi öğreneceksin. İlk cezanı böyle iyi bir kız gibi çektiğin için bu senin ödülündü."

"Benim ilkim mi, baba?" Gözleri yarı kapalı bana bakıyor.

Başımı salladım. "Bunun bir daha asla olmayacağını bilmeni sağlamak benim işim. Asla." Elimini çenesinin altına koyuyorum. "Öyle mi, bebeğim?"

"Hayır, baba," diye nefes alıyor.

Bana bakarken onu yanımdaki yatağa yatırıyorum, bakışlarında merakla uyarılmışlık birbirine karışıyor. Bacaklarını ayırdım ve tekrar klitorisinin tadına baktım.

"Baba!" Kalçaları sarsılıyor. "Çok hassasım! Sadece-oh, Tanrım, Markov!"

Klitorisini tekrar yalıyorum, pantolonumu çözüp aletimi çıkarırken tembelce okşuyor ve tadına bakıyorum. Onun ıslak, sıcak, tatlı amına doğru inliyorum. Dilimle onu tekrar okşamadan önce şişmiş tomurcuğu kısırdığımda protesto ediyor ama beni durdurmaya çalışmıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor. "Yüce *Tanrım*."

Yumruğumu sıkarken sıkım avucumun içinde şişiyor, onun tatlı amını dünyanın en iyi lezzeti gibi yiyorum.

Belki de öyledir.

"Lütfen," diye inliyor, başını sallıyor. "Bu çok fazla. Buna dayan," diye fısıldıyor.

Tam kalçaları doruk noktasının ilk spazmıyla sarsılırken ağzımı amından kaldırıyorum.

"Bana itaat edecek misin, Vera? Seni korumam için bana güvenecek misin?"

"Tabii ki yapacağım," söz veriyor, şu anda neredeyse her şeye söz vereceğinden de. Aletim zonkluyor ve onun kıvrımlarına karşı inliyorum.

"İyi kız. Çok iyi bir kız. Babanın diline gel, Vera."

İkinci orgazmıyla çığlık atıyor. Şişmiş sikimi bırakıyorum ve onu karnının üzerine çeviriyorum. Bacaklarını ayırıp sikimin başıyla amının girişini okşarken hala bağlı olan bilekleri önündeki yatağa dayanıyor.

"Markov," diye inliyor. "Seni içimde istiyorum."

Alnım hala giyinik olan sırtına düşüyor, nemli ve sıcak. İçine girdiğimde etrafımda hissettiklerini seviyorum. İlk başta yavaş davranıyorum çünkü bu işte hâlâ yeni ve onu incitmek istemiyorum. Ama beni itiş kakışla karşıladığında, yoğunluğu artırıyorum. Acı ve zevki bir arada yaşamayı seviyor.

Not edildi.

Ona çarpıyorum, vücudunu kendime çekiyorum. İnlemelerinin sesini ve amının beni bir eldiven gibi saran sıkı, sıkı hissinin tadını çıkarıyorum. Lanet *olası mükemmellik*.

Boşalıyorum, sıcak tohumlarım, kendi salınımı onu tüketmeden sadece birkaç saniye önce ona çarpıyor. Eğilip boynunu ısıriyorum, onu tatmak, onu tüketmek istiyorum.

Sonunda yüksekliğimizden iniyoruz ve boynunu ısırdığım kırmızı kısmı öpüyorum. Vera uyuyor gibi görünüyor.

"İyi misin?" diye sordum.

"Mmm," diye fısıldıyor. "Hareket edemiyorum, ama bunun dışında. . . evet, iyiyim." Çaba sarf ederek tek gözünü açıyor. "Sen mi?"

"Ben mükemmelim, bebeğim. Senin için kolay olmadı." Yanağından öperim. "Seni incittim mi, Vera? Bir yerin incindi mi?"

"Acıdı mı?" diye soruyor, bana yarı sırıtarak. "Markov, boynumu ısırдын, beni o kadar sert siktin ki sanki beni yaracaktımsın gibi hissettim, bana *şaplak attın*, ama... . ." Sesi kesildi. "Ben kelime dağarcığı güçlü bir kadınıam ama kelimeler kifayetsiz kalıyor. Beni hayal kırıklığına uğratiyor."

Nemli saçlarını alnına sürüyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Çok cesursun," diyorum ona dürüstçe. "Çok cesursun. Bana bu şekilde güvenmek. . . " Sözümü yarıda kesiyorum çünkü tıkanığımı fark edince şaşırıyorum.

Yaklaşan bu lanet yardım her şeyi mahvedebilir. Markov'un teyzesi ya da onu tanıyan biri ortaya çıkarsa. ..kimliğim açığa çıkar. Hamlemi yapmak zorundayım.

Zamanı gelecek.

Ama birlikte çok az zaman geçirdik.

Yasak biri benim için nasıl bu kadar mükemmel olabilir?

CH6PHER NINEHEEN

Vgra

H6RKOV ONUN YANINDA YATIYOR. Parmaklarını saçlarımda gezdirip yüzümden tarıyor.

"Seninle çok gurur duyuyorum" diyor. Az önce beni sıcak bir bezle temizledi ve yatağa yatırıyor. "Sanki bunun için yaratılmışsın gibi üstesinden geldin."

"Bunun için mi?" diye sordum. Kelimelerim bulanık çıkıyor. "Yoksa *senin* için mi?"

Söylediğim anda pişman oluyorum. Gözleri kapanıyor ve yüzü neredeyse ilk tanıştığımızda olduğu kadar sertleşiyor.

", özür dilerim."

"Sakın özür dilemeye kalkma," diyor iç çekerek ve başını sallıyor. "Sana kızgın değilim. Gel buraya bebeğim. Bu gerçekten daha uzak olamazdı."

Beni göğsüne çekiyor ve sarılıyor. Kalbinin atışını dinliyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Hayatımda hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Bunun gibi şeyleri daha önce de okumuştum. Onun gibi erkeklerin nasıl baskın ama besleyici olabileceğini. . .

bir karışımı arzuladığımı hiç bilmiyordum. .. ona kadar. *İhtiyacım* olduğunu hiç bilmiyordum. Bunun gibi bir şey. . . ona kadar.

"Yemek yemelisin, Vera."

"Hareket etmek istemiyorum," diyorum ona, gözlerimi açmadan.

Devam etmeden önce bana sarılarak bir süre bekliyor. "Bu kadar yoğun bir şeyden sonra yemek yemen önemli. Çok çalışıyorsun. Sabah yine koşuya çıkacağız ama basit bir şey bile olsa yiyecek bir şeyler almalıyız."

Gözlerim açıldığında alacakaranlığın loş ışığında gülümsüyorum.

"Aman Tanrım. Şu pencere açık. Aman . Kapalı olduğunu sanıyordum."

Yataktan fırlıyor ve kısa bir an için Markov da benim kadar korkmuş görünüyor. Bu beni korkutuyor. Onu daha önce hiç korkmuş görmüş müydüm bilmiyorum.

"Kahretsin. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim? Diğer perdeleri kapattım ve bunun hâlâ açık olduğunu fark etmedim. *Lanet olsun.*"

Gölgenin altında ince bir ışık şeridi olsa da, bu çok riskli. Herkes bizi görebilirdi ve eğer ailemden biri ne yaptığımızı öğrenirse. . . Neler olacağını hayal bile edemiyorum. Benim cezam ağır olurdu, ama Markov için. . .

Karnım endişeyle çalkalanıyor. Ne yapacağız?

"Sen burada kal. Ben araştırmaya gidiyorum." Arkasını dönüp bakışlarıyla beni olduğum yere mıhlarken doğrulup battaniyeyi üzerime örtüyorum. "Benim işim seni korumak, Vera Ivanova. Bu odadan çıkmayacaksın."

Döndü ve gitti.

Pencereye bakıyorum ve onun iri formunun pencerenin önünden geçtiğini görüyorum. Olabilecekler aklımı kurcalıyor. Ivanov Bratva'dan kimse bizi görmemiş olsa bile. . ikimize dair hiçbir kanıt olmasa bile

Birlikte. Bana hükmetti. Ya başka bir öğrenci ya da profesörlerden biri fark ederse? Bunu hiç yaşayabilecek miydim?

Ancak şu anda güvenliğimiz daha büyük bir endişe kaynağı, özellikle de yaşadığımız onca şeyden sonra.

Sevişmemizden dolayı hala titriyorum ve kemiksizim.

Markov'la hayatım hiç normal olacak mı? Benim gibi bir kadını istiyor mu ki? Hayatım boyunca korundum. Normal olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. . . *normal*.

Kendimi neyin içine soktum ben?

Kapı açılır ve Markov içeri adım atar, yüzü her zamanki gibi donuk ve serttir.

"Irina birkaç dakika önce buradan geçti ama kampüsün diğer tarafındaydı ve bana sadece el salladı. Bir şey görmüş olması mümkün değil."

Yastığa geri gömülürken gözlerimin kapandığını hissediyorum.

"Tamam, pekâlâ. Üniversitedeyken acil durum hazırlık derslerimden birinde şöyle bir şey yapmıştık. En kötü senaryoyu hayal etmemiz ve sonra da kendimizi o senaryonun içinde yürürken hayal etmemiz gerekiyordu." Bir nefes verdim. "Hadi yapalım şunu."

Markov başını sallar ve yatağın kenarına oturur. "En kötü senaryo mu? En kötü senaryo, birinin bizi birlikte görmesi ve senin yanından ayrılmama neden olması. En kötü senaryo ise babanın birlikte olduğumuzu öğrenmesi ve bizi ayırması." Başını sallar. "Bana ne yapacağı umurumda değil ama beni senden uzaklaştırırsa. . . seni artık koruyamazsam. . ."

Koluna dokunmak için elimi uzattım. Kaslarının gerginliğini hissedebiliyorum. "Markov. . ."

"Kendi kendime yürümemi mi istiyorsun?" diye devam ediyor. "Evet, bunu yapabilirim Vera. Sana geri dönebilmek için yoluma çıkan herkesi öldürebilirim. Güvende olduğundan ve kimsenin sana zarar vermediğinden emin olmak için."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Benim için en kötü durum seni kaybetmek olurdu. Eğer yaralanırsan, Markov. . . seni benden alırlarsa. . . . Ne yapardım bilmiyorum."

Yüzü buruşurken yarı gülüyor. "Bir plana ihtiyacımız var, Vera."

"Planımız kimsenin bizi bulamayacağı bir yere kaçmak olabilir mi? Kimlik değiştirip tanık koruma programını denemek? Her şeyi bırakacağım, Markov."

"*Nyet.*" Başını sallıyor, Rusçası tüm gücüyle ortaya çıkıyor. "*Ty etogo ne sdelayesh.* Bunu yapmayacaksın. *Benim* için her şeyden vazgeçemeyecek kadar uzun süre ve çok çalıştın. Buna izin vermeyeceğim, Vera."

"değil," diyorum kendimi inatçı bir çocuk gibi hissederek. "Benim için *en* önemli şeyin ne olduğunu fark etmeden önce bunların hepsi benim için daha önemliydi, Markov."

"Vera-"

"Beni dinle," diyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Babamı arayacağım. Her şeyi açıklayacağım. Benimle nasıl ilgilendiğini, bana karşı ne kadar iyi olduğunu anlatacağım. Anlamak zorunda. Eminim, onun mantıklı düşünmesini sağlayabilirim-"

"*Vera.*" İki elimi de içinde tutuyor. Sıcak ve sertler. Tıpkı onun gibi. "Beni gerçekten tanımıyorsun. Burada nasıl bir adam olduğumu biliyorsun. Burada oynadığım rolü biliyorsun. Ama çok kötü, korkunç şeyler yaptım." Öne doğru eğildi. "*Affedilemez* şeyler, Vera. Ne yaptığımı bilseydin. Kim *olduğumu* gerçekten bilseydin. ." sesi düzensiz bir fısıltıyla kesiliyor. "Beni asla affetmezdin."

Gözlerimi kırptıştırıyorum, yanağımdan tek bir damla yaş süzülüyor. "İyi bir adamın klasik tanımı olmadığını biliyorum Markov. Bunu *biliyorum.*" Burnumu çektim. "Ben akıllı bir kızım, unuttun mu? Ve bunlar senin sözlerindi, benim değil. Hayat karmaşıktır. Bunu yürütebiliriz. *Yürütebiliriz.*"

Beni bırakmadan önce nefes alamayacağım kadar sıkı kavrayarak göğsüne doğru çekiyor, iki eli yüzümün iki yanında, bakışları gözlerimi yakıyor.

"Hayat karmaşıktır. Evet," diyor başını sallayarak.

"Bunu yapabiliriz," diye fısıldıyorum. Ama bunu söylerken bile sözlerimin anlamsızlığını hissedebiliyorum.

Ağzını benimkinin üzerine kapattı ve tüm düşünceler cırtlak bir şekilde durdu. Ne hakkında tartıştığımızı zar zor hatırlayabiliyorum. Buraya nasıl geldiğimizi ya da buradan nereye gittiğimizi hatırlayamıyorum. Dili benimkine karıştığında, gözyaşlarımın tuzlu özünü tadıyorum.

Uzaklaşıyoruz, alnımızı birbirine bastırıyoruz ve parmaklarımızı birbirine doluyoruz. Birbirimize sarılıyoruz. Sevgiyle harmanlanmış bu korku alanını ve zarafetle harmanlanmış geçmiş kabahatleri tutun.

Yaptığı zulümler için onu affedebilir miyim? Onu gerçekten ne kadar tanıyorum?

"Haklısın," diye fısıldıyor dudaklarını yalarken. "Ne olursa . . . ne olursa olsun. . . Büyük riskler alıyoruz ama üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil."

Neden sözleri boş geliyor? Neden

samimiyetini sorguluyorum?

Gerçekten, buradan nereye gideceğiz?

"Bir telefon edeyim," diye fısıldar. "Bakalım gözetim bir şey görmüş mü? Bu akşamki takım yemeğine gidip gitmemek dışında şu anda bir karar vermemiz gerekmiyor."

"Doğru. Evet."

Kendimi yataktan dışarı atıp üzerime giyecek bir şeyler bulmadan önce çekmecesinden telefonunu çıkarıp kaşlarını çatarak mesaj atmasını izliyorum. Pencere şimdi kapalı, en başta olması gerektiği gibi.

Bir kot pantolon giyiyorum ve üzerime bir çekiştiriyorum. Telefonla konuşmasına rağmen bana parmağını uzatıyor.

Ona doğru yürüyorum ve bana sırtıyor - tüm yüzünü ikiye bölen, güneş tutulması kadar nadir ve yazın öğle güneşi kadar parlak olan geniş, dişlek sırtışlarından biri. Dikenli çenesini öpüyorum.

"Çok güzelsin," diyor. "Bu işi başaracağız, Vera." "Ne olursa olsun" derken sesinin derin tınısı bir şekilde önsezili görünüyor.

CH6PHER HWENHY

Nikko

Aleks, 18:30-19:40 saatleri arasında kapımızın önünde biri var mıydı, söyle bana. Bu çok önemli.

O saatte yakınlarda kimseyi görmüyorum, sadece program direktörü Irina 19:40'ta oradan geçiyor. Neden? Neler oluyor?

Kardeşlerime her şeyi anlatırım. Birbirimizden gizlimiz saklımız yok. Ama ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. . Bunu. Aileme ihanet edemem ama sevdiğim kadına da ihanet edemem.

Ve evet, bunu kabul ediyorum, sadece kendime bile. Vera Ivanova'yı seviyorum. Aklımdaki tüm iyi yargılara ve bilgilere rağmen, bu vahşi, yoğun, parlak, güzel kadına aşık oldum. Bu yüzden artık alışkanlık haline gelen şeyi yapıyorum: Ona yarı doğru söyledim.

Pencere açıldı ve mahremiyetimizin ihlal edildiğinden şüpheleniyordum. Son fiyaskodan sonra, en kötüsünden korktum.

Temiz kardeşim. Kaynaklarımız bize babasının hala şehirde olduğunu söylüyor. Zamanlaman hakkında ne düşünüyorsun?

Nefes alıyorum ve bırakıyorum.

Vakit geldi.

Telefonumu cebime sokuyorum ve Vera'yı tuttuğum yerden bırakıyorum. Başını omzumdan kaldırdı.

"İyi bir iş çıkardım mı baba?"

Onu alnından öperim. "Çok iyi iş çıkardın, bebeğim. Hadi yemeğe gidelim."

Irina yanımdan geçip gitmesine rağmen, hiçbir şey gitmiyor gibiydi. Her zamanki gibi genişçe gülümsedi ve bana akşam yemeğinin yaklaştığını hatırlattı. Onlara katılıp katılmayacağımızı sordu, ben de evet deyince orada görüşebileceğimizi söyledi.

Yine de kendimi parçalanmış hissediyorum. Ne pahasına olursa olsun Vera'yı korumak zorundayım, bu süreçte ona zarar vermek anlamına gelse bile.

Yapmak zorundayım.

El ele yemek salonuna doğru yürüyoruz ve kapıda Amerikalı bize eşlik ediyor. Bize sadece başıyla selam veriyor ve önümüzden içeri giriyor. Normalde sessiz ve mesafeli olan Maxim, Vera'ya gülümsüyor. "Bu inanılmazdı. Markov'a bugünkü buluşundan bahsettin mi?"

"Öyle yaptı," diyorum sıcak bir şekilde, kolumu omuzlarına dolayarak. "Daha fazla gurur duyamazdım. İşte bu yüzden buradayız."

Profesör Morozov içeri girip bize katılırken, "İşte *hepimiz* bunun için buradayız," diyor. "Bugün önemli bir gündü ve kutlama yapmamız gerekiyor."

Laboratuvar önlüğünden bir şişe soğutulmuş şarap çıkarır ve açar.

Vera kulağıma, "İçkiyi bardakta servis etmesini bekliyordum," diyor. Bir homurtuyu bastırıyorum.

"Bu korkunç bir şey."

"Oh, tatlım. Laboratuvarda daha kötülerini de gördüm, inan bana."

Burada, normalliğin bu küçük aralıklarında, neredeyse bu işi gerçekten başarabileceğimizi hissediyorum. Vera ve ben, ailenin kısıtlamaları ve talepleri tarafından engellenmeden normal bir çift olabiliriz.

Yine de bir şeylerin fena halde ters gittiği hissinden kurtulamıyorum. Aleks kimsenin bir şey görmediğini söylüyor Irina normal davranıyor ve Vera'nın öğrenci arkadaşları bugünkü bulgularından dolayı sevinçli ve onunla gurur duyuyorlar. Jake bile isteksizce onun şerefine kadeh kaldırıyor ve kaydettikleri ilerlemeden etkilendiğini itiraf ediyor.

Morozov yemeğin sonunda, "Bugünün şerefine, bu hafta sonu tamamen tatil yapacağız," diyor. "Hepiniz çalıştınız, hatta bazılarınız güneş doğmadan önce koşu bile yaptı."

Gözleri bize parıltıyor.

Vera şaşkınlıkla ona bakar. "Bizi gördün mü?"

"Oh, evet," diyor göz kırparak. "Yaşlı bir adam hiçbir şeyi kaçırmaz."

"Siz ikiniz kendinizi işinize adanmışsınız," diyor Sophia. "Geceleri yatıyorum ve neredeyse bir sonraki klinik zamanımız gelene kadar hareket etmeyi düşünmüyorum bile."

"Evet," diyor Liam. "Günler uzun ve yorucu. Hafta sonu tatili için minnettarım."

"Ben de öyle," diyor Irina. "Aslında bu hafta sonu bir yardım gecesine katılmak için kampüsten biraz uzaklaşmam gerekiyor."

Vera yüz ifadelerini maskelemede berbat. Kesinlikle dehşete düşmüş görünüyor.

"Öyle mi?" Bardaklarımızı yeniden doldurmak için şarap şişesine uzanarak soruyorum. "Biz de Vera'nın ailesiyle birlikte gidiyoruz. Siz hangisine katılacaksınız?"

"Ah, adını hatırlamıyorum," diyor başını sallayarak. "Ostankinsky Bölgesi yakınlarında bir yer. . ."

Rahat bir nefes alıyorum ve Vera'nın bacağına masanın altından güven verici bir şekilde sıkıp başımı sallıyorum. Ostankinsky Bölgesi Moskova'nın en kuzeyinde, gideceğimiz yere yakın bir yerde değil.

"İkinizin ulaşımını ayarlamamıza ihtiyacınız olacak mı?" Morozov soruyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Teşekkür ederim, hayır. Ben çoktan hallettim."

Irina gülümsüyor. Morozov'a, "Bence ileride öğrencilerimiz yanlarında destekleyici ortaklar olmasından faydalanabilirler, sizce de öyle değil mi?" diye soruyor. "Bu çok büyük bir avantaj."

Tatlı çıkarken hepsi gülüyor ama ben bunların hiçbiriyle rahatlamıyorum.

Bugün boynumuz d şmanımıza karşı açıktı.

Yapmam gereken bir iş var. Tamamlamam gereken bir görev. Ama Vera'nın kenarda incinmesine izin veremem.

Benim zamanım geldi.

CH6PHER HWENHY-ONE

Vgra

Birkaç gün olaysız geçti. Keşfettiğimiz şeyin henüz başlangıç aşamasında olsak da, bu muazzam bir şey.

Yine de tüm bunların odak noktamın dışında olduğunu itiraf etmeliyim. Buraya çalışmalarına odaklanmak için geldim, ancak ben ve Markov hakkındaki endişeler öncelik kazandı.

"Sıkıntılı görünüyorsun."

Cuma gecesi, yardım gecesinden bir gün önce ve Markov yanımda diz çökmüş, bizim için rutin hale gelmiş bir şeyi yapıyor: saçımı örüyor. Bunu her gece yatmadan önce yapıyor. Aslında saçımı örmesi için ona *ihtiyacım* olmadığını itiraf etmekten nefret ediyorum. Uyurken fazla karışmıyor ve sabahları düzeltmesi kolay oluyor. Yine de ihtiyacım olan şey onun güçlü, erkeksi parmaklarının kafa derimdeki hissi. Kaçınılmaz bir çimdik attığında hafifçe çekiştirmesi.

Yalan söylemeyeceğim. . Yarın için çok gerginim.

"Küçük bir kedi yavrusu kadar ürkeksin, Vera," diyor Markov, omzumu öpmek için eğilip saç örgümü düzeltmeden önce. Tanrım, bunların hepsini seviyorum. Bu anın samimiyeti, ağzının çıplak tenimdeki sıcak hissi. Arkamdaki varlığının katı duvarı. Adımın dudaklarından dökülüğü. "Bana neler olduğunu anlat."

"Ah, bilirsin işte," diyorum iç çekerek. "Fayda ve her şey. Sadece babam konusunda endişeliyim. Aramızda böyle bir şey olmasaydı bile. . bir şeyler olmasaydı bile.

. . Yine de gergin olurdum."

Markov beni kendine doğru çeviriyor ve elleriyle yüzümü çerçeveleyiyor.

İşte bu. Sevdığım şey bu.

Onun yoğun bakışlarına bakarken gözlerim doluyor ve bana henüz dile getirmediği bir sevgi kuyusu görüyorum.

"Vera Ivanova," diyor ciddiyetle. "Bunun işe yarayacağını kendin söyledin. Her seferinde bir adım atmalıyız. Şimdilik dinlenmeye ihtiyacın var." Eğilip beni öptüğünde, her şeyin bu kadar basit olacağına neredeyse inanabiliyorum - güven, sevgi ve her şeyi daha iyi yapan bir öpücük.

İç çekerek yatağa giriyorum. "İşte böyle bebeğim," diye fısıldıyor kulağıma, beni arkamdan kaşıklarken. Sıcak bedeni benimkinin etrafını sarıyor. "Kafanı dinle ve biraz uyu."

Ama yapamıyorum. Kısa süre sonra Markov arkamda daha derin nefes alırken zihnim dönüyor da dönüyor. Korkularımı aklımdan çıkaramıyorum.

Bir karar verdim. Yataktan kalktım ve telefonumun takılı olduğu yere doğru yürüdüm. Baktım ki Markov hâlâ uyuyor.

Annemi aradım.

"Vera! , sevgilim?"

"Ben iyiyim anne. Şu aptal yardım konusunda biraz gerginim ama her şey yoluna girecek. Bir şey var. ." kalbim o kadar hızlı atıyor ki biraz titriyorum, "sana sormam gereken bir şey var."

"Mmm? Ne oldu?"

Cesaretimi toplayarak bir nefes alıyorum ve yavaşça veriyorum. "Babamı artık seviyor musun?"

Telefonu açmadan önce hattın diğer ucunda bir sessizlik oluyor. "Neden soruyorsun, Vera?"

"Sadece bilmek istiyorum. Lütfen," diye fısıldıyorum.

"Tatlım, baban ve ben birbirimizi hiç sevmedik. Evliliğimiz bir kolaylıktı, aşk değil. Ve bu düzende başkaları karşılaştıkları zorluklara rağmen birbirlerini sevmeyi öğrendiler. . . biz asla öyle olmadık. Kendine hizmet eden ve sadakatsiz bir adamı sevmezdim. Ve hakkını teslim etmem gerekirse - baban bize maddi açıdan iyi baktı ve seni uygun gördüğüm şekilde yetiştirmeme izin verdi - hayır, Vera. Babanı sevmiyorum ve hiçbir zaman da sevmedim."

Başımı sallıyorum. Bu yapmam gereken şeyi çok daha kolaylaştıracak. "Teşekkür ederim anne. Seni seviyorum."

"İyi misin?"

Hayır, iyi değilim. Benim için yasak olan bir adama aşığım ve onun da aynı şekilde hissedip hissetmediği hakkında hiçbir fikrim yok. İkimiz de mahvolmadan bu işin içinden nasıl çıkacağım?

"Ben iyiyim," diyorum ona. Daha önce anneme yalan söylediğimi hiç hatırlamıyorum.

Telefonu kapatıyorum ve hemen ikinci bir arama yapıyorum. Beş kez çaldıktan sonra babam cevap veriyor.

"Vera! Ne hoş bir sürpriz. Aramanı beklemiyordum." Tabii ki aramamı beklemiyordu. Babamı hiç ama hiç aramamıştım. kadeh tokuşturma, müzik ve kahkaha sesleri duyuyorum. Her zamanki gibi parti yapıyor.

"Baba, yarınki etkinlikten önce konuşmalıyız."

Markov'un gözlerini üzerimde hissediyorum. Hangi noktada emin değilim. "Ah, güzel, annen seni istediğimi söyledi o zaman." "Söyledi.

Orada olacağım. Konuşabilir miyiz?"

"Elbette Vera. Kızım için her şeyi yaparım," diyor yüksek sesle, muhtemelen yanındakinin onu duyduğundan emin olmak için.

Tıka beni.

"Saklanmak zorunda olmadığını bilmeni istiyorum. . . her kimle görüşüyorsan." Bunu söylemek bana acı veriyor ama devam ediyorum. "Bunun hakkında düşünüyordum. Resmi olarak annemle hala evli olduğunuzu biliyorum ve ben. . onu benden uzak tutacak kadar bana saygı duyduğun için minnettar olsam da, yarın seninle birlikte olması sorun değil."

Babam bir süre konuşmuyor. "Bu büyük bir adım Vera. Açıkçası bu özverin beni biraz şaşırttı."

Bu ama daha kötülerini de yaptı. Ayrıca, bu bencilce değil.

"sadece. . . Bazen durumların mükemmel olmadığını bildiğimi bilmeni istiyorum. Bazen insanlar aşık olmamaları gereken birine aşık olurlar ve birbirimize karşı anlayışlı olmak önemlidir. Sence de öyle değil mi?"

Bunu aceleyle söylediğimde yanaklarım çok sıcak, kalp atışlarım çok hızlı. Ancak babam hemen aynı fikirde.

"Evet, tabii ki. Çok akıllısın, Vera. Gerçekten çok akıllıca. Bunun için teşekkür ederim. Önceden verilmiş bir sözü olduğu için yarın katılamayacak ama yine de bunun için teşekkür ederim."

Başımı salladım. "Anlıyorum."

"Şimdi arkadaşlarıma yanına dönmeliyim ama sizi görmek için sabırsızlanıyorum."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz. Markov'a bakmadan önce telefonumu şarja takıp masaya geri koyuyorum. Karanlıkta bana bakıyor. Hareketsiz.

"Bana kızma," diye başladım. "Önleyici bir adım atmam gerekiyordu." Birkaç uzun an boyunca konuşmadık.

"Bu çok ," diyor sonunda. "Çok cesurca. Teşekkür , Vera. Bana ilham veriyorsun."

Odayı geçip yanına gidiyorum ve arafın altına giriyorum. Battaniyeyi kaldırıyor ve beni daha da yaklaştırıyor. Gsne sokuluyorum ve kendime bu suçlu zevki tatma izni veriyorum. Sevdiğim ama asla sahip olamayacağım adamın kollarında güvende ve emniyette olmak.

Onu korumak istiyorum. *Bizi* korumak istiyorum.

"Teyzem geliyor mu?" diye soruyor. Bu beni şaşırttı çünkü onu görmek isteyeceğini beklemiyordum.

"Hayır, ne yazık ki katılamayacak."

Hayal mi görüyorum bilmiyorum ama biraz rahatlamış görünüyor.

"Ah. şimdi bunu arkada bıraktığına göre, biraz uyu bebeğim." Yuvarlanmama yardım ediyor ve kıcıma sert bir şaplak atıyor.

Gözlerimi kapatıp bu anın tadını çıkartıyorum ve sonunda uykuya dalıyorum. Karanlık ormanları, gizli yerleri ve hiç bitmeyen uzun tünelleri hayal ediyorum.

Ertesi gün, sabah erken saatlerde yaptığımız koşu ve şehir merkezinde içtiğimiz kahve ile hızla geçiyor. Markov her zamankinden daha fazla telefonla konuşuyor gibi görünüyor, bu biraz sinir bozucu, ama bastırduğımda, bu gece için güvenliği açtığını itiraf ediyor. Yeterince makul.

Yakında hazırlanma vakti gelecek. Babamla akşam yemeğinde giydiğim elbiseyi giymeyi planlıyordum ama Sophia yanında ödünç alabileceğim bir elbise olduğunu söyledi. O benden daha küçük, bu yüzden küçük kırmızı elbise üzerimde o kadar dar ki altına sütyen sığdıramıyorum. Her kıvrımı sarıyor ve göğüslerimi bir şekilde daha büyük gösteriyor ve ilk başta bunun uygun olduğundan emin değilim. . sonra Markov'un beni gördüğünde verdiği tepki buna kesinlikle değiyor.

"Nereden buldun lan bunu?" diyor hırlayarak, yolumda sinsice ilerlerken.

"Oh, bu küçük şey mi?" Saçımı savurarak soruyorum. Dudak parlaticıma yapışıyor ve neredeyse topuklarımın üzerinde tökezliyorum. şşte bu yüzden asla bir model olamayacağım.

"Vera," diyor uyararak. "O lanet şeyi nereden aldın?" "Sophia'dan!"

İtiraz ediyorum. "Bu *onun* elbisesi, benim değil."

"Ama onu giyiyorsun," diyor. Bana doğru uzandığında, elini boğazıma doluyor ve beni nazikçe duvara doğru itiyor. Vücudu benimkine doğru bastırıyor, beni içine hapsediyor.

"O elbiseyi giyebilirsin bebeğim," diye fısıldıyor kulağıma, parmakları sıkışıyor. Ağır elini çıplak tenimde, tam nabzımın üzerinde hissettiğimde nabzım hızlanıyor. "Tek bir şartla."

"Mmm? O da ne?" Bu durumun ne olabileceğinden biraz korkarak gırtlaktan gelen bir fısıltıyla soruyorum.

Sert hareketlerle elbiseyi karnıma kadar çekiyor ve tangamı üzerimden yırtıyor. İnce, dantelli küçük şey onun avucunda buruşuyor. "İşte," diye fısıldıyor, külotumu burnuna doğru kaldırarak. Nefes alıyor.

"Markov!" Boğuk bir nefesle söylüyorum.

Uyarılmamın kokusunu içine çekerken gözleri kapandı.

"Bunlar artık benim."

Külotumu cebe indirirken yanaklarım yanıyor. Bu faydaya sütyen ya da külot olmadan, kıvrımlarımı saran bir elbiseyle gitmek her türlü yanlış hissettiriyor, ama gözlerindeki sahiplenici bakış buna değiyor.

"Arkanızı dönün ve ellerinizi şu duvara koyun."

İtaatle, ne yaparım. Ona itaatsizlik etmeyeceğim, şimdi olmaz. Yapamam. Bu noktada, varlığımın her zerresi onun emriyle mırıldanıyor.

Arkamda bir kemer tokasının şingirtısıyla kendimi destekliyorum. "Bu kıyafetle kime ait olduğunu hatırlatalım."

Gözlerimi kapatıyorum ve ilmekli deriyi kıcıma geçirmeden hemen önce tokayı avucuna sıkıştırdığını duyuyorum. Yakıcı acı tahrike dönüşürken nefesimi tıslıyorum. İkinci bir kırbaç ve ardından bir başkası, fısıldarken beni ayak parmaklarımın üzerine kaldırıyor, "Oraya gittiğinde bu çizgileri takacaksın. Kemerimin izlerini hissedeceksin."

Eğilip kıcımın yanağını ısıyor. Ciyaklıyorum ama elinin kıcıma sertçe vurması dudaklarımı birbirine kenetlememe neden oluyor.

"Ve eğer herhangi bir noktada ayrılırsak, kime ait olduğunu unutma, *karıcığım*."

"Mmm," kabul ediyorum. "Ve eğer herhangi bir noktada ayrılırsak, o külotu çıkar ve kime ait *olduğunu* hatırla."

Telefonu çaldığında çıkardığı derin kıkırdama sesiyle sırıtıyorum. "Aracımız geldi."

Yolculuk sessizdik. Ona yakın oturuyorum, gösterisinden sonra hala ateşliyim.

Umarım bunu da akşam yemeğini hallettiğimiz gibi halledebiliriz. Geliriz, görevimizi yaparız, gideriz. Zarar gelmez.

Araba durduğunda başımı sallayarak "Ugh," diyorum. "Doğruca ateşin içine atlıyoruz."

Diğer çiftler içeri girerken babam girişte duruyor, kusursuz giyinmiş ve korumaları tarafından çevrelenmiş.

Markov'un ağır eli sırtımın alt kısmında duruyor. "İyi olacaksın, bebeğim." Yanağımdan öpüyor. Elini sıkıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Bu adamın gitmesine izin

vermeyeceğim. *Ne olursa olsun*.

Markov ve ben araçtan indiğimizde babam gözlerini dikip beni dikkatle inceliyor. "Vera," diyor yanağımdan öperek. "Bu elbiseyi annen mi seçti? Markov, bize katılmanı istiyorum. Mesafenin korunmana gerek yok."

Ben kaskatı kesiliyorum ama Markov hemen harekete geçip babamın elini tutuyor ve sıkıca sıkıyor. "Ona çok güzel görüldüğünü söyledim," diyor gülümseyerek. "Bu hafta ne yaptığını duydun mu? İnanılmaz keşifleri buradan Amerika'ya kadar tüm tıp dergilerinde yayınlanacak. İçeri girelim ve Vera sana her şeyi anlatsın."

Ben de ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Babam bu hafta ne yaptığımı anlatmamla ilgilenmese de, çalışmamın güçlü kişilerin dikkatini çekecek olmasından etkilendi.

İnsanlar.

"Mükemmel," diyor bana arkasını dönerken. "Hadi bir içki alalım. Sana bir sürprizim var Markov."

Markov ve ben bakıştık. Böyle bir sohbete başlamanın hiçbir yararı olamaz. Bara vardığımızda, birinci sınıf bir votka olan Beluga Gold Line'in büyük bir şişesini kaldırıyor. Amansız Markov bile etkilenmiş görünüyor. "Mükemmel," diyor onaylayarak. "Teşekkür ederim."

Havadan sudan konuşuyoruz ve Markov her şeyi mükemmel bir kolaylıkla halletmeme yardımcı oluyor. Babam kaba ya da küçümseyici yorumlar yaptığında araya girerek övgüler yağdırırken, koruma pozisyonunu koruyarak biraz mesafeli duruyor. Babam muhtemelen işe aldığı korumanın beni *kendisinden* koruyacağını hiç düşünmemiştir.

"Affedersiniz," diyorum bir noktada, ondan uzaklaşmaya hazırım. "Bayanlar tuvaletini kullanmam gerekiyor."

"Elbette." Babam gideceğimiz yeri işaret ediyor. Markov yanıma geliyor. "Ona eşlik edeceğim. Döndüğümde size getirebileceğim bir şey var mı efendim?"

"Hiçbir şey, teşekkür ederim, Markov."

Tuvaletlere doğru yürürken Markov'a "Tanrım," diye fısıldıyorum. "Çekilmez biri. Bununla nasıl başa çıkabiliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Onun gibi insanlara, uykuya ihtiyacı olan büyümüş çocuklarmış gibi davranıyorum." Güldüğümde o da bana gülümsüyor. "Gerçekten yardımcı oluyor."

Homurdanıyorum. "Eminim."

Döndüğümde karanlık koridor boştu. Markov gölgelerin arasında duruyor. İkimizin yalnız olması riskli. Bu kadar yakın. Eğilip kulağıma fısıldıyor, "Çizgilerimi hâlâ hissediyor musun Vera?"

"Mmmm," fısıldıyorum. "Külotumu hâlâ cebinde hissediyor musun?" Markov bir iniltiyi bastırıyor ve kırımını sıkıyor.

"Yapma!" Tıslıyorum. "Lütfen."

"Yeterince adil. Ama odamıza döndüğümüzde, sen benimsin Vera." "Artık gidebilir miyiz?"

"Neredeyse."

Babam onu bıraktığımız yerde değil.

"Bu çok garip. Nereye gitti?" Markov'a soruyorum. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Eğer tuvaletin dışındaysa ve ben onu görmediysem. . eğer bizi takip ettiyse. . . .

"Orada," diyor Markov. "Çıkışın orada."

"Markov! Vera."

"Baba, şimdi geri dönüyoruz. Çok yorgunum."

"Bir dakika daha kalmak zorundasın," diyor. "Dün geceki konuşmamızı hatırlıyor musun?"

"Mmm. İstiyorum."

"Söylediklerinizi düşündüm ve odama gelip bir içki içmenizi istiyorum."

Markov babamın yanında kaskatı kesiliyor. Birden kaçma ihtiyacı hissediyorum ama nedenini bilmiyorum.

"Belki başka zaman," diyorum babama, başımı sallayarak.

"Şimdi gel. Benimle otel odasına gel. Bir şeyler ," diyor babam. "Lütfen. Süt hepimiz için yeterince büyük."

Hepimiz mi? Korumalarını saymazsak, sadece üç kişiyiz. Ve o korumalar dışarıda konuşlanacak.

"Vera eve gitmeyi tercih ettiğini söyledi," diyor Markov. "Ama davetiniz için teşekkür ederim, efendim."

Babamın bakışları sertleşiyor. "Buraya gelirken bindiğin aracın parasını ben ödedim. Buraya uçakla gelişini de." Çenesini Markov'a doğru salladı. "Maaşı. En azından sen

yapabileceği tek şey teşekkür etmek ve benimle gelmek. Maaşlı adamlarımdan biri olarak bunu daha iyi biliyor olmalısın Markov."

CH6PHER HWENHY-HWO

Nikko

Onunla gitmekten başka çarem yok. Babası bu noktada çoğunlukla iyi davrandı, ancak ona itaat etmezsek artık yapmayacak.

Aileme olan bağlılığım, ettiğim sadakat yemini ve neden burada olduğum arasında kaldım. . . ve Vera'yı korumak.

Ne olursa olsun onun incinmesine izin veremem.

"Bir içki, efendim, lütfen. Saygısızlık etmek istemediğimizi anlayın ama benden Vera'yı korumamı istediniz ve o da eve gitmek istiyor. Bu hafta yaptığı sıkı çalışmalardan sonra bunu anlayışla karşılayacağınızdan eminim."

Ivanov başını sallar, bakışları bulanıktır. Zaten taş gibi sarhoş.

Bu işimi çok kolaylaştıracak.

Evdeki Aleks'le irtibat halindeyim, o da bana tüm korumalarının özelliklerini ve yerlerini verdi. Onu odasında yalnız yakalayabilirsek ve Vera'yı izole edebilirsem. . .

Onu güvende tutabilirim. biliyorum. Ama babasını öldürürsem. . . bu ona ne yapar?

Babası tanıdığı insanların isimlerini sayarak gevezelik edip durur. Vera ağzı sıkı ve mesafeli ama verdiği yanıtlarla rolünü oynuyor. Bize başka seçenek bırakmadı. Onunla yüzleşmenin sonu iyi bitmeyecek. Ona rütbe düşürmek için bir sebep vermemek için itaat etmek zorundayız.

Onu eve gönderebilirim. . . benden önce. Ben sadece yakın mesafeli bir suikastçı değil, yetenekli bir keskin nişancıyım. Babasını öldürebilirim ve benim yaptığımı asla bilmek zorunda kalmaz.

Ve sonra sevdiğim tek kadına veda edeceğim.

Khristos.

Kiraladığı süitin bulunduğu en üst kattaki asansörden çıkarken bana hediye ettiği ağır votka şişesini taşıyorum. Vera bana bakıyor, gözleri kocaman ve korkmuş. Neden olduğundan emin değilim. Babasının arkasından ona küçük bir gülümseme veriyorum.

Seni seviyorum.

Mutlu sonlardan ve "tek gerçek aşk "tan umudumu kesmiştim.

Vera'yla birlikte bulduğumu sanmıştım. Eğer olduğumuz kişi olmasaydık. ..ailelerimiz ezeli düşman olmasaydı. . .

"Moskova'daki yerel bir ressam da çok beğenilen son tablosunu bize verme nezaketini gösterdi." İkimizden de yanıt gelmeyince babası ekliyor: "Üç milyon doların üzerinde bir değeri var."

"Vay canına," diyor Vera, kaşları kalkıyor. "Ve bunu sana öylece mi verdi?"

Şimdi bile bu kadar masum olması beni şaşırtıyor. Kimse paha biçilmez bir sanat eserini güçlü bir *pakhan*'a kalbinin iyiliğinden dolayı "vermez".

"Evet," diyor babası, dudakları tüylerimi diken diken edecek şekilde yukarı doğru kıvrılıyor. "İnsanlar bana her zaman istediğimi verir, Vera."

"Mmm," diyor kibarca da olsa sert bir şekilde. "Hatırlıyorum."

Küçük bir muhafız alayı odasının dışında, kapının iki yanında duruyor. İlk tanıştığımızda akşam yemeğinde ona eşlik ettikleri için bana tanıdık geliyorlar.

"Geldi mi?"

"Evet, efendim," diye cevap veriyor

adamlardan biri. Vera ve ben

bakışlarımızı paylaşıyoruz.

Kim geldi?

"Sana bir sürprizim olduğunu söylemiştim Markov," diyor Petr, yaşlı gözlerle ve gülümseyerek bana dönerek. "Sana öylece bir şişe votka vermezdim, değil mi? Gel bakalım. Teyzen bizi bekliyor."

Kapıyı açıyor.

CH6PHER HWENHY-HHREE

Vgra

HIS 6UNH. Tanrım. Babamın metresiyle tanışma düşüncesi midemi bulandırıyor, ama işte buradayım, "insanlar sevmemeleri gereken kişileri severler" diye cesurca ilan ettim, muhtemelen babamı Markov'la olan ilişkimden haberdar ettim. Ama gerçekten, ne bekliyordum ki? Babam her zaman kendi kurallarına göre oynamış, kendi arzularını başkalarının ihtiyaçlarından üstün tutmuştur. Kızına aşık olduğu için korumasını affetmek bir yana, bir içki içmemize ve süitini ziyaret etmemize bile izin vermezdi.

Süite girdiğimizde, Markov'un yanımdaki sertliği hissediliyor. Cesaretimi toplamaya çalışıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, sadece bu toplantının bitmesini istiyorum. Onunla tanışıp hayatlarımıza geri dönebiliriz.

Süit, babamın lüks ve güç sergileme tutkusu göz önüne alındığında şaşırtıcı olmayan bir şekilde zenginliğin bir kanıtıdır. Kremlin'in ikonik silueti, ağır ve heybetli deri mobilyaların hakim olduğu özel bir ofis, yemek alanı, oturma odası ve yatak odası gibi birbirine bağlı birkaç odanın arka planını çerçeveleyiyor.

"Şimdi, şimdi, utangaç olma," diye ikna ediyor babam. Onun işaretiyle, büyük bir deri koltuğun kenarına tünemiş, sırtı bize dönük bir kadın fark ediyorum. Babamın sesini duyunca ayağa kalkıyor.

Nefesim kesiliyor, elim ağzımı kapatmak için havalanıyor. Yanımda Markov donakaldı.

"Vera, Markov, sizi görmek ne güzel," diye selamlıyor bizi İrina, koyu gri elbisesi şık gümüş saçlarını tamamlıyor. Gülümsemesi sıcak ve büyüleyici.

Dilim tutuldu, ağzım açık kaldı. Nasıl? Neden? Bu ne anlama geliyor?

Markov'un bakışları sertleşiyor ve korumacı bir tavırla benimle İrina'nın arasına giriyor. Babam bara doğru çekiliyor, sırtı bize dönük, gerginlikten habersiz. Bakışlarımı Markov ve İrina arasında gezdirdiğimde, ikisinden birinin yalan söylediği ortaya çıkıyor. Muhtemelen ikisi de. Akraba olmadıkları açık; ilk kez bizim gelişimizle tanışmışlar. . yoksa tanışmışlar mıydı?

Gerilim tırmanıyor. Neyse ki babamın akli başka yerde, kendine bir kadeh şarap doldurup Markov'a ve bana birer tane ikram ediyor. Markov bana sert bir bakış atıyor ve hafifçe başını sallıyor: *Sakın içmeyin.*

Babam şarabından doyurucu bir yudum alıyor ve bize hitap ediyor. "Vera, Markov'un teyzesi sayesinde mevcut en iyi korumaya sahipsin." Bu muhtemelen şimdiye kadar söylediği tek doğru şeydi.

"Kız arkadaşının bizimle çalıştığından haberim yoktu. . kız arkadaşının bizimle çalıştığından haberim yoktu," diyebildim zoraki bir gülümsemeyle. "Neden bize haber vermedin, İrina?"

Babamın kafası karışmış görünüyor. "Onu tanıyor musun?"

Cevabı yüksek sesle çalınan bir kapıyla kesilir. "Evet, evet, kim o?"

"Efendim, acil bir durum var."

"Öyle olsa iyi olur, sözümü böyle kesiyorsun." Babam kaşlarını çatıyor ve adımlarını hızlandırıyor. Bu arada İrina'nın gülümsemesi değişmiyor.

Bize dönmeden önce kapıda acele bir tartışma yaşadı, sesleri aciliyet ve endişenin bir karışımıydı. "Affedersiniz. Özür dilerim, kısa bir şeyle ilgilenmem gerekiyor" diyor, yüz ifadesi endişeyle kazanmış.

İrina ona doğru koşar. "Ne oldu, Petr? Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sorar.

"Hayır, hayır, ben dönene kadar kızımın yanında kal." Kapıyı arkasından kapatır ve İrina da kilitler.

Sessizlik içimizi kaplıyor, seslendirilmemiş sorularla ağırlaşıyor. Markov gerginliğini koruyor, gözleri hala gizemli gülümsemesini takınan İrina'ya kilitlenmiş durumda.

"Vera," diye başlıyor İrina, daha önceki resmi selamlamasının aksine şimdi daha yumuşak bir ses tonuyla. "Baban hakkında, benim hakkımda ve Markov'un burada olmasının gerçek nedeni hakkında bilmediğin çok şey var."

Markov'a bakıyorum, yüzünde herhangi bir inkâr belirtisi arıyorum ama bulamıyorum. Çenesi sıkılı; bakışları karmaşık bir bilmeceyi çözmeye çalışır gibi İrina'dan hiç ayrılmıyor.

"Konuşmaya başla, İrina," diyor Markov, sesi alçak ve tehditkâr. "Bu kadar maskaralık yeter. Gerçekte kimsin ve neden buradasın?"

İrina nefes veriyor, şöminenin yanındaki rahat oturma alanını işaret ederken dengeli tavrı bir anlığına kayboluyor. "Hadi oturalım. Aramızdaki havayı dağıtmanın zamanı geldi. Ben de sana aynısını sorabilirim, değil mi?"

"Öncelikle Vera, baban ve ben senin inandırıldığın gibi eski tanıdıklardan daha fazlasıydık," diyerek içkisinden bir yudum aldı. "Devam et, bir yudum al. Seni temin ederim, zehirli değil."

İçkiyi görmezden geliyorum, sert ifadesi yumuşamamış olan Markov'a dönerken kalbim göğsümde çarpıyor. Gözleri temkinli bakmaya devam ediyor.

"Ona güvenme Vera," diyor.

"Ve Markov," diye devam ediyor İrina, dikkatini ona çevirerek, "sadece bir ziyaretçi değil ve kesinlikle benim yeğenim değil. Gördüğün gibi Vera, bir suikastçi tuttum. Babanı baştan çıkarmak ve onu işe ihtiyacı olan bir yeğenim olduğuna ikna etmek yeterince kolaydı. Amacım seni ortadan kaldırmaktı, çünkü sen benimle hedeflerim arasındaki tek engelsin."

'Suikastçi' kelimesi zihnimde yankılanıyor ve diğer tüm düşünceleri bastırıyor.

Benim hakkımda bilmediğin şeyler var, Vera. Bilsen asla affedemeyeceğin şeyler.

"İronik bir şekilde, Markov'un gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama işe aldığım adam olmadığını biliyordum. Onun son oyununu görmek istedim. İhtiyacım olanı elde etmek için durumu nasıl manipüle edebileceğimi görmek istedim. Bu yüzden bekledim. Seni öylece öldüremezdim; kazara olmuş gibi görünmeliydi."

Daralmış gözleri dikkatle İrina'ya odaklanmış olan Markov'a bakıyorum. Eli cebinde saklı. Ne saklıyor? Babamın metresini sonuçsuz bir şekilde öldüremez.

"Petr az önce çağrıldı çünkü adamlarından biri ölü bulundu. Biz bir sonraki hamlemize karar verirken bu onu meşgul edecektir. Ondan kurtul Markov," diyerek bana başıyla işaret etti. "Sonra sen ve ben Ivanov imparatorluğuna hükmedebiliriz. Bu kadar basit. ." Parmaklarını şıklattı.

Markov kararlı bir şekilde, "Asla," der. "Ona zarar vermeyeceksin!"

İrina hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak, "Ah, Tanrım," diye iç geçirir. "Başka bir plana geçmem gerekecek."

Dünyam kendi ekseninde dönüyor. Neler oluyor? Kim bu insanlar? İkisi de beni kandırdı. Her şey bir yalandı.

"Onu kullandın." Markov İrina'yı yakalar ve onu hızla etkisiz hale getirir. Onu şiddetle sarsar.

"Markov!" Gerçek adının bu olduğundan şüphelensem de bağıyorum. "Dur!"

"Az önce senin ölmeni istediğini itiraf etti," diye homurdanarak onu boynundan tutup yerden kaldırıyor. Kadın adamın pençesine karşı boşuna mücadele ediyor. Birden kapıya vuruluyor ve babamın sesini duyuyorum.

Kapı pat diye açılıyor ve babam muhafızlarıyla birlikte içeri dalıyor. "Bunun anlamı ne?" diye gürliyor.

Markov İrina'yı serbest bırakıyor ve silahı şakağına onu karşısına alıyor. İnanamayarak bakıyorum.

"Petr," diye yalvarıyor. "Petr, bana yardım et!"

Babam Markov'a bakıyor, farkına varıyor. "Öz teyzeni mi öldüreceksin?"

"Akraba değiller baba," diyorum boğuk bir sesle. Babam

dik dik bakıyor. "Sen kimsin?"

Markov kararlı bir şekilde duruyor, odadaki en hakim varlık. Yaşadığım kalp kırıklığına rağmen onunla gurur duymaktan kendimi alamıyorum.

"Seni kandırdı ve ihanet etti," diyor. "Kızınızı öldürmeye niyetlendi, ama şimdi gerçek ortaya çıkmalı." Bakışlarını babamın üzerinde sabitliyor. "Adamlarına geri çekilmelerini söyle, yoksa onu öldürürüm."

Babam Markov'a ters ters bakıyor ama emri veriyor.

Markov devam ediyor. "Benim adım Nikko Romanov. Amerika'daki rakiplerinizi Romanov ailesi adına buradayım. Kardeşime saldırdınız ve karısını zehirlemeye çalıştınız. Adalet aramaya geldim. Doğruyu söyle Ivanov, yoksa metresin ölür."

Babamın yüzünün rengi soluyor. "Romanov," diye fısıldıyor, sesine tanıma ve korku karışıyor.

"Gerçek!" Markov gürlüyor. Nefesim kesildi.

"Ben asla böyle bir şey emretmedim," diye itiraz ediyor babam başını sallayarak. "Evet, gerginlikler vardı ama kardeşinize karşı şiddeti asla onaylamadım."

Markov'un gözleri kısılır, şüphesi belirgindir. "Yine bahsettiğim olayı kabul ediyorsunuz."

Oda dönüyor, vahiy beni bunaltıyor. Noktalar görüşümü bulandırıyor. Markov silahı Irina'nın kafasına dayadı. "Şimdi sen. Rolünü itiraf et."

"Saldırımı ben düzenledim," diye itiraf ediyor. "Yeterince basitti. Koordinasyon için onun telefonunu kullandım ve aptal adamları da körü körüne onu takip etti."

"Neden? Bunu neden yaptın?" diye soruyor babam.

"Çünkü onlar senin için bir tehditti ve *benim* niyetim de Ivanov ailesini ele geçirmek. Sen çok güçlüsün, Petr. Çok, çok güçlü. Birlikte nasıl yönetebileceğimizi göremiyor musun?"

Sonunda konuştum. "Sen burada yokken Markov'a da aynı lanet şeyi söyledi," diye feveran ediyorum.

Babam bakıyor. "Markov. Lütfen. Onu serbest bırak. Ben ve adamlarımın onunla ilgilenmesine izin verin. Ivanov'ların yaptıkları için ailenize en derin özürlerimi iletin."

Markov bakar. Başını sallar. Ben babama ondan daha fazla inanmıyorum.

Bana bakıyor ve gözlerinde özlemini çektiğim şeyi görüyorum; affedilmek için bir yalvarış ve ikimizin de önemli olduğuna dair bir söz. Hıçkırıklarımı bastırdım.

Markov'un sesi odada gürlüyor, her kelimesi yılların düşmanlığının ağırlığıyla yüklü. Babamın önünde dimdik ve boyun eğmez bir şekilde durarak, "Doğrudan bizim adımıza olmasa bile, yapılanlar ve adamlarının yaptıkları yüzünden hayatın mahvoldu," diyor. "İleriye giden tek bir yol var. Romanovlar ve İvanovlar arasında barışı sağlamanın ve her şeyi sona erdirmenin tek bir yolu. Artık saklanmak yok. Artık ihanet yok. Bununla erkek gibi yüzleşeceğiz."

Babam başını sallıyor ama sanırım Markov'a -ya da her kimse ona- şu anda her şeyi verebilir.

"Onu serbest bırak Markov ve ailelerimiz bir ittifak kursun."

Markov gözlerini dikmiş bakıyor ve bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Anlaştık o zaman. Aileleri bir araya getiren eski bir geleneği onurlandıracağız. Kızını bana ver, Ivanov."

Babam Markov ve benim aramda bilmiş bir bakış attı. Gözleri gözyaşı dolu yüzümde oyalanıyor. Sessizlik odayı kaplıyor, gerginlik havayı eski şikayetlerle kalınlaştırıyor.

"Kızım mı?"

"Onu bana verin. Vera'yı bana verin ve ailelerimiz arasındaki kan davasına son verelim."

İnanmayarak bakıyorum.

"Al onu," diyor, sesi kararlı. Kanım buza dönüşüyor. "Ailelerimizin kan davasını sona erdirmek, daha fazla kaybı önlemek için gereken buysa, öyle olsun."

Ivanov'ların köşesinden gelen mırıltılar yaklaşan bir fırtına gibi kabarıyor. İnançsızlık ve öfke içlerinde dalgalanıyor, ancak liderleri elini kaldırarak sessizlik emri veriyor.

"Hayır!" Irina, Markov'un sıkı pençesinde çırpınıyor. "Petr, bana söz verdin!"

"Bana ihanet ettin," diye gürlüyor babam, ona doğru adım atarak. Elini uzatıp onu Markov'un elinden kurtarıyor. Babam ona vurmak için elini kaldırdığında irkiliyorum ama kız fırsatı değerlendiriyor. Babamın kasığına hızlı bir diz darbesi indirerek serbest kalıyor ve elbisesinin içine uzanıp gizli bir silah çekiyor.

"Beni tutamayacaksın!" diye bağıyor, sesi öfke ve çaresizlik karışımı. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra. Bana söz verdiğin her şeyden sonra!" Silahı doğrultur ve tetiği çeker. "Sen yalancı bir dolandırıcısın! Bu ne cüret!"

Babamın korumaları anında tepki veriyor, silahlarını çekiyorlar ama artık çok geç. Bir silah sesi duyuldu.

"Baba!" Çığlık atıyorum. "Hayır!"

Ama artık çok geçtir. Vücudu yere çarptı ve kan akmaya başladı. Kurşunu hedefini vurdu: tam gözlerinin arasına.

İrina dönüp silahını bana doğrulttuğunda Markov harekete geçiyor. Hiç tereddüt etmeden önüme atlıyor ve bana yönelen kurşunun önünü kesiyor. Birlikte yere düştüğümüzde vücudu benimkine çarptı.

"Hayır!" Dehşet içinde haykırdım.

Çok geç, muhafızlardan biri ateş eder ve Irina'yı vurur. İrina düşer, tehdidi yere çarparak son bulur.

Kaosun ortasında tıp eğitimim devreye giriyor. Ayağa kalkıp muhafızlara doğru bakarken otorite içimde dalgalanıyor.

"Sen!" Sertçe işaret ederek emrediyorum. Hiç risk almıyorum. "Derhal güvenliğini sağlayın! Babam yaralı ve ben onun kızıyım. Ne diyorsam onu yap!"

Babam yaralıdan daha fazlası. Bunu ben bile biliyorum.

Ama Markov'u kurtarabilirim. *Kurtarmak* .

Bu benim anım. Bildiğim şey bu. Baskı altında yoğun, yüksek riskli tıbbi durumlarla başa çıkmak için eğitildim.

Muhafızlar hazır ola geçerek emirlerime uymak için harekete geçmeden önce sadece bir an tereddüt ediyorlar. Hızlıca Irina'nın hareketsiz bedenini inceleyip daha fazla tehdit oluşturmadığından emin olurken, diğerleri babamın yanına koşup zaten olmamasından korktuğum yaşam belirtilerini kontrol ediyor.

Markov'un yanında diz çöküyorum, yarasını değerlendirirken ellerim titriyor. Gözyaşlarımı geri kırıyorum ve her düşünceyi bir kenara itiyorum. Onu kurtarmaya odaklanmalıyım.

Bunu yapabilirim.

Gömleğinin her yerinden kan fışkırıyor, beyaz kumaşa karşı koyu bir kırmızı. Gözleri benimkilerle buluşuyor, acı dolu ama bir o kadar da güçlü. "Sorun yok Vera," diye fısıldıyor, sesi gergin. "Ben iyi olacağım. Güvende kalması gereken kişi sensin. Irina ve baban artık bir tehdit oluşturmadığına göre, onun muhafızlarına güvenmek zorundayım. . ."

"Şşşt," diye fısıldıyorum. Gözyaşlarımdan biri gömleğine düşüyor, kanın yanında koyu bir daire yayılıyor.

Görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarını görmezden gelerek, kanamayı durdurmak için elimi sıkıca yarasına bastırıyorum. Etrafımızda, odada bir telaş var; bağırان korumalar, yaklaşan sirenlerin uzaktan gelen sesi, gelen sağlık personelinin ağır ayak sesleri. Otelden biri bazı telefon görüşmeleri yapmış.

"Benimle kal," diye fısıldadım. "Bakalım ne kadar kötü yaralanmışsın."

Gömleğini yırtıp açıyorum ve kaşlarımı çatarak yarayı değerlendiriyorum. Yaranın yerini, *boyutunu ve türünü* değerlendirmem gerekiyor. *Kan kaybını önlemeliyim.*

Lütfen sadece bir otlak ol. . lütfen sadece bir otlak ol. . .

"Sıyrık gibi görünüyor," diye fısıldıyorum, ellerimdeki kan görüntüsü karşısında kaşlarımı çatıyorum. Titriyorum ama sakın kalmaya çalışıyorum. "Potansiyel yüzeysel kas yaralanması ama bunu ancak ileri testlerle öğrenebiliriz. Ana arterlere isabet etmemiş ve çok kan kaybetmişsin ama sen iri bir adamsın-"

"Vera." Markov elimi tutuyor, kan tutuşumuzu kayganlaştırıyor. "Babanla git. Adamlarının geri kalanı tarafından gözaltına alınacağım. Yaram hafif olsa bile, ihanetten hayatımı kaybederim."

Soğuk terler döküyorum. Markov...Markov değil. Bu bizim için ne anlama geliyor? Bu *onun* için ne anlama geliyor?

Hayatını kaybetti ama benim hayatımı kurtardı.

O anda etrafımızın babamın adamları tarafından sarıldığını fark ediyorum, acil yardım görevlileri babamı ve İrina'yı sedyeye koyuyorlar. Vücudunun üzerine bir çarşaf çekmelerini şok içinde izliyorum.

Markov'un üzerinde duran adamlara bakıyorum. "Beni güvende tuttu. O kurşun *benim* içindi."

"Bizim kurallarımız var, Bayan

Ivanov." Gözyaşlarımı geri

kırpıyorum.

"Onu alamazsınız. !"

Güçlü eller tarafından Markov'dan uzaklaştırılıyorum, her şey bir bulanıklık içinde geçiyor. Çırpınıyorum, çığlık atıyorum ve onlara karşı çıkıyorum ama gücüm tükeniyor. Onları durduramıyorum. Acil durum ekibinin babamı, Ivanov'un adamlarının ise Markov'u almasını çaresiz bir ıstırap içinde izliyorum.

Babamın götürüldüğünü gördüğümde boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor.

Her şeye rağmen, o hala benim babam. Sonunun bu kadar ani, bu kadar şiddetli olacağına inanmama asla izin vermedim.

Babamı götürdüklerinde, artık ürkütücü derecede sessiz olan odanın eşiğinde duruyorum. Trajedinin ardından liderliğin ağırlığı omuzlarıma çöküyor.

Üniformalı bir memur benimle Rusça konuştu. Geldiklerini bile bilmiyordum. Onu anlamadığımı fark edince daha genç bir kadın memura tercüme ettirdi.

"Baban bir arkadaştı. Petr Ivanov'kızı olarak sorgudan muaf tutuldun," diyor. İnsanları tanıyordu, olmalı. I

Sertçe yutkundum. "Arayabileceğın biri var mı?"

Dünyası paramparça güçlü ve bağımsız bir kadının yapacağı tek şeyi yapıyorum.

Annemi aradım.

CH6PHER HWENHY-FOUR

Vgra

HY HOH IS H6KINC Moskova'ya kırmızı göz uçuşu yapıyor ve bu sabah geç saatlerde varacak. Görevliler bana acıdılar ve başka bir otelde başka bir oda buldular. Babamın adamlarıyla ilk elden iletişim kurmakta ısrar ediyorum.

Sophia'ya bir sorun olduğunu, elbisesinin mahvolduğunu ama parasını ödeyeceğimi ve lütfen bir şekilde benim kıyafetlerimin otele getirilmesini ayarlayabilir mi diye mesaj atıyorum. Şerefine, hiçbir şey sormuyor ve kıyafetleri bırakıyor. Dedikodular olacak. . . ve umarım hepsini çözebiliriz.

Markov, Markov değil.

Yine de içimde, derinlerde bir yerde bir parçam bunu biliyor muydu?

Ona bir şekilde ulaşmak istiyorum. İyi olup olmadığını öğrenmek istiyorum.

Onu sarsmak ve bana yalan söylediği için ona bağırarak ve ilişkimizin hangi kısmının *gerçek* olduğunu sormak istiyorum. Hangi kısmı onun için önemliydi.

Ama benim yok.

Otelin buzdolabındaki küçük şarap şişelerinden birini içiyorum ve sonunda yatıyorum. Cevaplardan çok sorularım var, bu yüzden mışıl mışıl uyumam şaşırtıcı değil.

Telefonumun çalmasıyla uyanıyorum ve gözlerim kamaşmış bir şekilde cevap veriyorum. "Alo?"

"Vera. Ben Profesör Morozov. Gelip sizi görebilir miyim?"

"Tabii ki." Yatakta doğruldum. Benim hakkımda ne düşünecek? Olanlar hakkında? Irina'yı biliyor mu?

"On beş dakika içinde orada olacağım."

"Görüşürüz o zaman," diyorum ve ona yerimi bildiriyorum.

Bir şişe su açıyorum ve tazelenmeden önce içiyorum. Dün gece duş alamayacak kadar yorgundum ama şimdi buradayım ve sıcak su bastırılmış duygularımı tetikliyor. Duş duvarına yaslanıp ağlıyorum.

Yine de çirkin bir ağlama lüksüm yok ve kendimi hazırlanmaya zorlamak zorundayım. Resepsiyondan telefon gelmeden dakikalar önce bir çift yoga pantolonu ve atlet giyiyorum.

"Lütfen onu kaldırın." Kapı

çalındı.

Gözetleme deliğinden bakıyorum ve Markov'un bana kimseyi içeri almamamı ve dikkatli olmamı söylediğini neredeyse duyabiliyorum. Şaşırmamam gerekirdi ama yine de kapımın iki yanında Profesör Morozov'u çevreleyen adamları görmek beni hazırlıksız yakaladı.

Titreyerek kapıyı açtım. Ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Artık kimseye güvenmiyorum.

Profesör yorgun ve normalde olduğundan daha yaşlı görünüyor.

"İçeri gelin," dedim. Korumalarım sorgulayan gözlerle bana bakıyor. "O bir arkadaş." Morozov onlara Rusça bir şeyler söylüyor ve içlerinden biri başını sallıyor.

Kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

"Nasılsın?" diye soruyor. Bir parçam dağılmak ve olan biten her şeyi ona anlatmak istiyor. Şu anda güvenecek birini arıyorum.

O güvendiğim biriydi. Ama Markov da öyleydi. Irina da öyleydi. Sertçe yutkunuyorum ve kendimi tutuyorum.

"Ben iyiyim," diyorum, sesim boğuk çıkıyor. "Olanlar hakkında ne kadar şey biliyorsun?"

Masanın yanındaki sandalyelerden birini işaret ediyorum. Oturuyor ve ellerini kavuşturuyor.

"Bazıları. Üniversitedeki yetkililer bana Irina'nın öldürüldüğünü söylediler. Konuyu araştırdık ve dün akşam polisle konuştum. Dinlenmen için sana biraz zaman vermek istedim ama seninle de konuşmam gerekiyordu. Nasılsın?"

"Üzgünüm. Biraz. . . şaşkınım. Bunların hiçbirini beklemiyordum. Güvenebileceğimi sanmıştım. . . her ikisine de. Markov ve Irina. "

"Vera, sana bir özür borçlu olduğumu hissediyorum. Irina'yı, şimdi rüşvet aldığını bildiğim meslektaşlarımdan birinin güçlü önerisi üzerine işe alan bendim. Bu olaydan önce onu tanıımıyordum ama referansları . İçgüdülerimi dinlemeliydim. Sezgilerim bana bir şeylerin ters gittiğini ve adını hiç duymamış olmama rağmen ona güvenilmemesi gerektiğini söylüyordu. Ve," diye başını sallıyor, "alandaki her bir uzmanın ismini veremesem de, genellikle onun sözde rütbesinde olanları tanırım. Yani tanımadığım zaman. . "

Başını iki yana sallar. "Ama bunun bir önemi yok. O artık yok ve yaşadıklarınızı duyduğuma çok üzıldüm."

Başımı salladım. "Bu programa kendi liyakatime göre kabul edildiğimi sanıyordum ve bunu bilmek bana acı veriyor-"

"Vera Ivanova," diye araya giriyor Morozov. "Seni bu programa kabul eden bendim ve sen bana sadece doğru kararı verdiğimi göstermekle kalmadın, aynı zamanda hayal edebileceğimden çok daha fazlasını yapabileceğini kanıtladın. Irina ile yaşadığımız fiyaskodan sonra programı feshetmek zorunda kalacağız."

Yutkunuyorum. "Tabii ki."

"Hikayeyi kendi açınızdan anlatma onurunu bana bahşeder misiniz? Resmin tamamına sahip olduğumu bilmek istiyorum."

Bir nefes alıyorum ve elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum, her ne kadar hala kafamın karışık olduğu kısımlar olsa da. Tekrarlamak istediğimden emin olmadığım kısımlar.

"Evet, efendim. Tabii ki. Bana bu programa kabul edildiğim söylendi. Vera Ivanova benim gerçek adım ve burada Moskova'da ve Amerika'da Rus Bratva'nın başı olan Petr Ivanov'un kızıyım. New York'taki evimde tüm bu olanlardan korunuyordum. Babamın yüksek rütbeli bir memur olması dışında olup bitenler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Annem beni her şeyden uzak tuttu. Bu yüzden Rusça bile bilmiyorum," diyorum hüzünlü bir gülümsemeyle.

"Peki annen durumdan haberdar edildi mi?" Morozov sessizce sorar.

Başımı salladım. "Evet, efendim. Buraya doğru geliyor."

O biliyor. "Mükemmel. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Tabii ki izninizle. "

"Bunu isterim."

"Lütfen devam edin," diyor nazik bir şekilde. "Sözünüzü kestim."

"Ayrılacağım gün annem bana bir korumanın eşlik söyledi. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum ve burada birilerinin korumam olduğunu bildiği düşüncesi beni dehşete düşürdü. Önemli biri olduğumu. Sadece kendim olmak istedim. . kendim olmak istedim." Sesim titriyor. "Buraya ait olduğumu bilmek ve çalışmalarımdeki gayretime dayanarak değerimi kanıtlamak istedim."

Bilge bir şekilde biliyor, sonra başını sallıyor. "Bir de onun koruma olmasıyla ilgili şaka yaptığımı düşün. Yani. Öyle birine benziyor. Özür dilerim. Yani o senin kocanmış gibi mi davrandın?"

Başımı salladım. "Muhtemelen en akıllıca şey bu değildi. Muhtemelen dürüst olmak daha akıllıca olurdu çünkü sahtekârlığın nelere yol açtığına bakın. . ."

"Markov'la evliymiş gibi davranman endişelerimizin en küçüğüydü, Vera. Yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum ve seni suçlamıyorum. Şimdi, bana başka ne anlatabilirsin?"

Şimdi ona tüm gerçeği anlatabilirim. "Markov'a aşık oldum. En azından onun olduğunu düşündüğüm kişiye. Ailelerimizin birlikte olmamıza asla izin vermeyeceğini bilmeme rağmen. Asla birlikte olabileceğim biri olmayacağını bildiğim halde." Duygularım, onları bastırma çabalarımına rağmen yüzeye çıkıyor. "O beni gerçekten korudu. "

"Biliyorum. Seninle gerçekten içtenlikle gurur duyuyordu ve bunu belli ediyordu. Peki sonra ne oldu?"

"Irina babama ulaşmaya çalışıyordu ve beni yolundan çekmesi gerekiyordu. En azından benim anladığım bu. . . Ama görünüşe göre manzaralı yolu seçmiş. Bir suikastçı kiraladığını söyledi ve Markov'un kiraladığı adam olmadığını görünce, onun da aynı nedenle burada olduğunu varsaydı ve nasıl sonuçlanacağını görmek istedi. Tahminimce üniversitedeki görev süresini kaybetmek ya da gereksiz yere kimseye kartlarını göstermek istemedi. Ama dün beni hedef alan bir kurşunla vurulduğunu biliyorum." Sertçe yutkundum. "Babamı vurdu. Ve babam başaramadı." Sesim çatlıyor. Babamla iyi bir ilişkim yoktu ama o yine de benim .

"Yaşadıklarınız için çok üzgünüm ve neden böyle bir karar verdiğinizi anlıyorum."

"Teşekkür ederim."

"Size sunabileceğim herhangi bir destek var mı? Görünüşe göre savaşın ortasında kalmışsınız."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim ama hayır. Annem geldiğinde, bundan sonra nasıl devam edeceğimize karar vereceğiz." Bir cenaze töreni olacak. Liderlikte bir değişim. Ben nereye gideceğime ve ne yapacağıma karar vereceğim.

Morozov kederli görünüyor. "Vera, şimdi başka bir karar vermen için seni zorlamayacağım ama bir şeyi düşünmeni istiyorum. Dediğim gibi, bana şimdi cevap verme. Ama tüm bunlar yatıştıktan sonra Amerika'ya dönmeye karar verirsen seni anlarım. Ancak, sizi bir sonraki maceramızda ortağım olmaya davet etmek istiyorum. Eğitim programını feshetmek zorunda kalacağız.

Ama ikimiz kaynaklarımızı birleştirirsek, inanılmaz adımlar atabileceğimize eminim."

Morozov'la ortak olmam mı isteniyor? ağırlaşsa da yine de bir ciyaklamayı bastırmam gerekiyor. "Bunu düşüneneğim," diyorum elimden geldiğince kibarca.

Keşke Markov burada olsaydı. Keşke Markov burada olsaydı. . Markov. Keşke ona söyleyebilseydim.

İyi olup olmadığını görmem gerek.

CH6PHER HWENHY-FIVE

Nikko

HHE IV6NOVS beni bir hücrede tutuyor. İçinde bulunduğum en rahat durum değil ama itirafımdan sonra daha kötüsünü bekliyordum. Uyandığımda Ivanov'un kaptanını karşımda otururken buldum.

"Vatana ihanetten yargılanıyor olsanız da, yaptıklarımız için nedenlerimiz var. Sadece yüzeysel yaralarınız var ve size ağrı kesici vermeleri için talimat vereceğim. Duruşmaya gitme vakti geldi."

Kalkarken başım çarpıyor ama hayattayım.

Ben hayattayım.

Tek sorduğum "Vera iyi mi?".

Başını sallıyor. "Geceyi en iyi adamlarım tarafından korunan bir otel odasında güvenle geçirdi. Annesi bugün geliyor."

Nefes veriyorum.

Büyük bir çalışma odasına benzeyen bir yere götürüldüm. Bir duruşma için samimi bir ortam ama uygun görünüyor. Oraya vardığımda Vera ve annesini gördüm. Bakışlarını tuttum. Onu sevdiğimi söylemek istiyorum. İyi olup olmadığını sormak istiyorum. Onunla gurur duyduğumu ve her şeyi ne kadar iyi idare ettiğini söylemek istiyorum.

"Nikko Romanov, Ivanov ailesine karşı ihanetten yargılanıyorsunuz. Davanız karmaşık bir dava ve size konuşma fırsatı vereceğiz," diye söze başladı Ivanov yüzbaşı. "İlk olarak, size karşı işlenen suçlar."

Her şeyi Rusça okuyorlar. Vera'ya baktığımda gözlerinde bir ihanet ifadesi görmeyi umuyorum ama dehşete düşmüş görünüyor. Olduğu yerde donmuş. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum.

Ama ondan konuşmasını istediklerinde, zeki ve zarif olmaktan başka bir şey yapmıyor, benim sırlıslıkla aşık olduğum kadın.

Ayağa kalkıyor. "Ivanov tahtının varislerinden biri olarak, konuşma fırsatı verdiğiniz için minnettarım. İngilizce konuşacağım. Tercümana ihtiyacınız var mı?"

Kaptan başını sallar.

"EàCELLENH. O zaman bundan sonra İngilizce devam edeceğiz." Kalbim gururla kabarıyor.

"Nikko Romanov'u yargıladığınız için teşekkür ederim. Hikâyeyi kendi açımdan anlatmadan önce, niyetinin ne olduğunu hepimize anlatmasını istiyorum." Bakışlarımı çalışma odasının diğer ucunda tutuyor, sesi hiç titremiyor. "Gerçeği doğrudan ondan duymak istiyorum."

Başımı sallıyorum ve bedenimde ve kalbimde hissettiğim tüm rahatsızlıkları bir kenara itiyorum. Bu kadını seviyorum ve onu kurtarmayı kendi hayatımı kurtarmaktan daha çok istiyorum.

"Bildığınız gibi benim adım Nikko Romanov. Vera Ivanova'nın koruması gibi davrandım. Ona asla zarar vermedim. Bir kere bile." Gözlerinin içine baktım. Bir şeyler titriyor. Bugün söylediğim ve tamamen gerçek olmayan tek şey bu olabilir. Onu fiziksel olarak güvende tutmuş olsam bile yalanlarımın onu incittiğini ve ihanete uğramış hissettirdiğini biliyorum.

"Birkaç gergin durum sırasında onu güvende tuttum. Muhtemelen saldırıların Vera'yı saf dışı bırakmak isteyen İrina tarafından düzenlendiğini biliyoruz. İrina'dan haberim yoktu. Aileme yönelik saldırıları onun düzenlediğini bilmiyordum. Tek bildiğim aileme verdiğim sözü tutacağımı."

Odanın öbür ucundan ona bakıyorum. Gözlerini kırpmadan bakışlarımı tutuyor. "Vera ile geçirdiğim süre boyunca aşık oldum. Vera Ivanova'yı tüm kalbimle seviyorum ve bunun sizin için bir suç olabileceğini biliyorum, ama kendimi savunmak gerekirse, onun için kesinlikle hayatımı feda ederdim."

Annesinin çenesi düştü ve bana baktı. Vera'nın gözleri yaşıyor.

"Söyleyeceklerim bu kadar. Gerçeklerden başka bir şey değil."

Adamlar kendi aralarında konuşurken Vera konuşmuyor ve sonunda araya giriyor. "*İngilizce* dedim."

Daha dik oturuyorlar ve içlerinden biri başını sallıyor. "Biz sadece bize anlattıklarının onun hakkında öğrendiklerimizi desteklediğini söylüyorduk."

Vera boğazını temizliyor. "Annem buraya bir saat önce geldi ve birbirimizle sadece kısa bir süre konuşabildik. Bana dikkatinizi çekmek istediğim bir şeyi hatırlattı. İşte daha açık bir versiyonu:

"Ailemiz, ölmekte olan bir liderin dileklerini yerine getirmenin kutsal bir görev olduğuna ve iyi şans getireceğine inanır. Batıl inançlar her şey olmasa da, bu görevi yerine getirmek her şeyden önemlidir." Lider başını sallayarak onu dinliyor. Nefesimi tutuyorum.

"Babamın ölümü Ivanov Bratva'nın liderliğinde ancak başka bir güçlü grupla sağlam bir bağlantıyla doldurulabilecek bir boşluk yarattı. Lideriniz öldüğüne ve potansiyel istikrarsızlık baş gösterdiğine göre, Romanovların yetenekleri ve bağlantıları kaybedilemeyecek kadar değerli bir kaynak olabilir. Bana kalırsa ailemiz için en iyisi onlarla ittifak yapmak." Yutkunuyor. "Nikko Romanov'la olan evliliğim sayesinde."

Beni şimdi götürüp idam edebilirler ve ben mutlu bir adam olarak ölebilirim. Onu tanıdığım kısa süre içinde dünyam daha parlak hale geldi. Daha canlı. O benim her şeyim.

Zofia Ivanov ayağa kalkar. "Bu arada benim de söyleyeceklerim var." Tüm gözler Vera'nın annesine çevriliyor. O da tıpkı benim evdeki annem gibi zarafetle ayakta duruyor ve başını dik tutuyor.

Kalbim eve dönmek için ağrıyor. Ailemle yeniden bir araya gelmek için.

Zofia boğazını temizler. "Bu aile hiyerarşiyle yönetiliyor, her zaman öyle oldu ve öyle olacak. Nikko Romanov'u öldürmek hem bizim ailemizle hem de onların ailesiyle savaşa yol açacaktır. Daha fazla kan dökmek yerine, ailemizin *güçlenmesini* sağlayacak bir karar vermenizi tavsiye ediyorum." Başını öne eğdi. "Tüm söyleyeceklerim bu kadar."

Tekrar . Vera eğilir ve ona sarılır.

Ivanov Bratva'nın yüksek rütbeli üyeleri geleceğimi tartışırken metanetle oturuyorum. Kendimi zihinsel olarak idam edilme olasılığına hazırlıyorum ve ailemin akıl hocası Kolya'nın küçük yaşta bize öğrettiği Marcus Aurelius'un sözlerini kendime hatırlatıyorum. *"Şu anda hayattan ayrılabilirsin. Bırak ne yapacağınızı, ne söyleyeceğinizi ve ne düşüneceğinizi bu belirlesin."*

Kolya bize her güne son günümüz olabileceğini bilerek uyanmamız gerektiğini söyledi.

Nefes alıyorum ve kendime soruyorum. . eğer bu dünyadaki son günüm olsaydı yaptığım seçimlerle yaşayabilir miydim?

Evet. Evet, yapabiliirdim. Yaptığım her şeyi aileme olan sevgim ve sadakatim sayesinde yaptım ve bunu yaparken uğruna ölmeye hazır olduğum bir kadına aşık oldum. Hayatım için yalvarmayacağım. Merhamet için yalvarmayacağım. Kim olduğum için özür dilemeyeceğim.

Birkaç dakikalık tartışmanın ardından Ivanov liderliği yeniden toplanır.

"Hayatınızı bağışlamayı düşüneceğiz Romanov, ancak merhametimizin ağır bir bedeli var. Ailelerimiz arasındaki bu ittifakın müzakerelerini bizzat siz yürüteceksiniz. Hem Ivanov hem de Romanov ailelerinin yararına olacak bir anlaşmayı sağlayamazsanız, tehlikede olan sadece sizin hayatınız olmayacak. Değer verdiğiniz herkese karşı misilleme yaparız."

Nefesimi tutuyorum, tehdidin ağırlığı ağır basıyor. Bana hafife alamayacağım bir fırsat verildi. Yumruklarımı sıkıyorum. "Kabul ediyorum," diye cevap veriyorum. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Başını sallıyor. "Merhum liderim hakkında kötü konuşmayacağım ama şunu söyleyeceğim. Moskova'da ailemizi çok daha güçlü bir hale getirecek potansiyele sahipsiniz. Ölmekte olan bir liderin isteklerine asla karşı gelmeyiz. Bunu yapmak ailemize lanet getirir. Size katılmayı değerli kılacak müttefikler ve kaynaklarla ailemize güç ve sağlamlık kazandıracağınızı bilerek sizi tüm suçlamalardan beraat ettiriyoruz. Anlaştık mı?"

El sıkışırız.

"Anlaştık."

Lider Vera'ya başını sallar. "İzninizle, bunu mümkün olan en kısa sürede hızlandırmak istiyoruz."

CH6PHER HWENHY-Slà

Vgra

HHE NEàH HWENHY-Dört saat bir kasırga gibi geçti. Annem yanımda olduğu için çok minnettarım.

Konuşacak ve paylaşacak şeyimiz olduğu için Nikko ile yalnız kalmak istiyorum.

Onu affettiğimi söylemek istiyorum. Onu sevdiğimi söylemek istiyorum. O duruşmadaki ifadesi. . . Ve sonuçları.

Benim gibi eğitim seviyesi yüksek bir kadın en basit şeyleri nasıl anlayamaz bilmiyorum. Ama *evleneceğimiz* gerçeğini tam olarak kavrayamıyorum. Görücü usulü bir evlilik yapacağımı hiç düşünmemiştim. Ama aynı zamanda. . . sevdiğim adamla nişanlandım.

O gerçekten sevdiğim adam mı? *Evet. Evet*, Tanrım. Evet, Tanrım, Markov'u seviyorum. . . Hayır. *Nikko*'yu. Adının ne olduğu ya da ailesinin kim olduğu umurumda değil; benim için hayatını feda edebilecek bu vahşi, güçlü, özverili adamı seviyorum.

"İyi misin?" diyor annem kulağıma. Nikko'nun annesi Ekaterina Romanov bizi güzel bir misafir odasına yerleştirdi. Daha bir saat önce geldik ve yolculuktan dolayı yorgun olsam da önümüzdeki günlerde olacaklar için enerjik hissediyorum. Tüm bunları geride bırakmak için sabırsızlanıyorum. Nikko'yla sahte bahaneler olmadan birleşmek için sabırsızlanıyorum.

Liderlerin yakında evlenmemiz konusundaki ısrarları benim için iyi oldu çünkü bu Moskova'dan ayrılabilceğim anlamına geliyordu. Profesör Morozov ve ben, anılarla dolu üniversiteden uzakta, birlikte çalışmalarımıza devam edeceğiz. Ancak bir ay daha başlamayacağız, bu da Amerika'da vakit geçirebileceğim anlamına geliyor.

"Benimle olduğun için çok mutluyum," diyorum anneme. "Anne, o kadar çok şey oldu ki. ." Sesim kesiliyor. Ağlamayacağım. Ivanov'ların güçlü kızı olmak zorundayken olmaz. Artık sadece biz kadınlar varız.

Annem elimi sıkarak, "Aile sana çok iyi bakacak," diyor. Haklıydı da. Şimdiye kadar Romanovlardan sadece ikisiyle tanıştık: Romanovların reisi Ekaterina ve onun güzel, sarışın kızı, Nikko'nun kız kardeşi Polina. Ağaçta sıkışan oydu, bunu biliyorum. Birbirimizle paylaştığımız o gece hikayeleri gerçektir. Bunu artık ben de biliyorum.

Ona ulaşmanın bir yolunu bulamadım ama yakında geleceğini biliyorum.

Annem ve ben hazırlanmayı bitirmek üzereyken kapı çalındı. "İçeri gel," dedi annem.

Kapıda bir kadın duruyor. Açık kahverengi saçları sırtına kadar nazik plaj dalgaları halinde sarkan, parlak kahverengi gözleri ve kalkık burnunun üzerinde birkaç çili olan güzel bir kadın.

"Benim adım Harper," diyor . "Aleksandr Romanov ile evliyim, Nikko'nun ağabeyi. Mümkünse sizinle konuşmak için geldim."

Ayağa kalktım ve elini sıktım.

"Ben Vera."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Yakında herkesi tanıyacaksın. Geniş bir ailemiz var ve şimdi bazılarımızın çocukları olduğu için daha da büyüyor" diyor gülerek. "Aleksandr ile evliliğim de

ayarlandı. Koşullarımızın çok farklı olduğunu biliyorum ama bu durumda olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi bilmenizi istedim. Nikko'yu da iyi tanırım. Sana çok iyi bakacaktır."

Başımı salladım. Duyarlılığını takdir etsem de, bunu bana söylemesine ihtiyacım yok.

"Düğün için hazırlanmanıza yardımcı olmak için buradayım, eğer sizin için de uygunsa? Saç, makyaj ve bunun gibi konularda iyiyimdir."

Başımı salladım. "Evet, lütfen. Bunu çok isterim. Çok süslü bir insan değilim. Sadece basit bir şey istiyorum. Zamanımız var mı onu bile bilmiyorum. . ."

Elini havada sallıyor. "Bağlantılarımız var. Rossi ailesiyle arkadaşız ve kız kardeşlerinin bir butiği var. Sana istediğin her şeyi bulabiliriz ve daha çok vaktin var. Yani, kesinlikle benden daha fazla zamanınız var."

Nikko'nun ailesindeki kadınlar hakkında konuştuğunu hatırlıyorum. Bana anlattıklarının çoğunun aslında kendi ailesine dayandığını düşünüyorum.

"Durun, sizi duydum çocuklar. Aria siber hacker, kız kardeşi hemşire ve bu da demek oluyor ki siz. . silah konusunda çok yetenekli olmalısınız?"

Sırıttırıyor. "O benim."

"Vay canına," diye nefes alıyorum. "Ayrıca makyajdan da anlıyorsun ve bir dergiden fırlamış gibi görünüyorsun öyle mi?"

"Tamam, şimdi! Seni seviyorum ve daha yeni tanıştık," diyor. "Şimdi getirdiğim şu kataloğa bir göz atalım ve güzel, pahalı bir elbise seçelim!"

Şimdi hepimiz gülüyoruz. Kapı bir kez daha çalınıyor ve Polina içeri giriyor. Uzun boylu, salkım söğüt gibi, neredeyse beyaz sarı saçları ve gece gökyüzündeki yıldızlar gibi parlayan parlak mavi gözleri var. Romanovların birbirlerine pek benzememeleri bana ilginç geliyor, ama sıkı bir grup. Bunu söyleyebilirim. Nikko'nun onlarla nasıl olduğunu merak ediyorum.

"Polina, sana bir sorum var," diyorum dudağımı ısırarak.

"Evet?" diyor gülümseyerek. "Oh, bu bir gelinlik kataloğu mu? En sevdiğim!" Parlak sayfaları eline aldığı anda küçük bir çocuk gibi heyecanlanıyor.

"Küçükken bir ağaca tırmandığın ve Nikko'nun seni bulduğu bir zaman var mıydı?"

"Aman Tanrım, sana bu hikayeyi anlattığına inanamıyorum," diye haykırıyor. "Gerçi buna verdiği tepki onu en sevdiğim kardeşim olarak pekiştirdi. Sana benden bahsetti mi?"

Gülümsüyorum. "O kadar da değil. Ama komik bir hikâyeydi."

Gelinlik dergilerini karıştırıyoruz ve ben en sade ama en güzel gelinliği seçiyorum. Kolsuz ve dantelden yapılmış ama yine de mütevazı. Aşırı seksi bir şey istemiyorum. En son böyle bir şey giydiğimde, işler felaketle sonuçlanmıştı.

Bir noktada altın taç takmayı da içeren Rus Ortodoks gelenekleri için buna ihtiyacım olacağından şüphelendiğim için sade bir duvak seçtim.

Düğün detaylarını tamamladıktan sonra aşağı inip ailenin geri kalanına katılıyoruz. Etrafa bakıyorum ve Nikko hâlâ yok. Kalbim sıkışıyor.

"Eviniz çok güzel," diyor annem Ekaterina'ya. Ekaterina Romanov da annem gibi gümüş rengi saçlara sahip ve gözlerinin etrafındaki gülme çizgileri ve sıcak, güzel gülümsemesiyle bir kraliçe gibi asil bir duruş sergiliyor. Bana sımsıkı sarılıyor ve kulağıma şöyle diyor: "Seni buraya getiren koşullar için çok üzgünüm ama bir kızım daha olduğu için daha fazla heyecanlanamazdım. Hoş geldin, Vera. Senin hakkında çok şey duydum ve daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyorum." Her iki yanağıma da öpüyor ve ben gözyaşlarımı geri kırıyorum. Sanki son kırk sekiz saattir duygularım diken üstündeymiş gibi hissediyorum ve kendimi zor zapt ediyorum. Her şey bin kat büyümüş gibi hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ona. "Bunu ben seçmemiş olsam da, bundan en iyi şekilde yararlanacağım. Ve söylemeliyim ki, oğlunuz bana çok ama çok iyi baktı - başka biri gibi davranıyor olsa bile."

"Ondan daha azını beklemezdim," diyor. "Sonuna kadar sadıktır." Sonra gözleri parlayarak ekliyor: "Oğlumdan bahsetmişken, duyduğuma göre gelmek üzereymiş. Oğullarım eski günlerin hatırına eski Rus geleneklerimizden bazılarını canlandırmaya karar verdiler. Gördüğünüz gibi ailemizde ilk kez bir Rus başka bir Rus'la evleniyor."

Oh, bu doğru. Duyduğuma göre Aria Amerikalı, Harper da İtalyan-Amerikalı. İlk kez iki Rus ailemiz oluyor, bu da batıl inançlar konusunda tüm Rus geleneklerini yerine getirmemiz gerektiği anlamına geliyor. "Şimdi, belki kısa bir tanışma faslı?" Etrafımdaki tüm insanlara bakıyorum. Çok şaşkınım ama Harper'ın söylediklerini hatırlamaya çalışıyorum.

"Anne, zamanımız yok," diyor Polina. "Nikko kapıda ve fidyesini talep etmek üzereyiz. Dışarıda kaldı."

Annem elimi sıkıyor ve gülümsüyor. "Tanrım, bu çok eğlenceli anıları geri getirdi," diyor.

O burada.

Kapının hemen dışında.

Kalbim daha hızlı atıyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve başımı dik tutuyorum.

Rus gelenekleri damadın fidyeye ödemesi gerektiğini söyler, ancak çoğu durumda fidyeye beklediğinizden tamamen farklıdır. Karısına erişebilmek için para ya da ödeme dışında bir şey. Ve tüm bunlar düğünden önce gerçekleşiyor.

Ondan ne talep edecekler?

Kapı ilkinden daha yüksek sesle bir kez daha çalınır.

Eğer söylediklerine inanacak olursam... o benim gelecekteki kocam.

Kalbim boğazımda düğümleniyor, nabzım düzensiz ve hızlı atıyor. Onu çok özledim. Güçlü kollarını tekrar etrafımda hissetme ihtiyacından zor nefes aldığımı hissediyorum. Ellerini ellerimde hissetmek. Onun derin, güven verici sesini bir kez daha duymak için. O kadar çok şey atlattık ki. . .

Kimin burada olduğunu görmek için hızlıca etrafa bakıyorum.

Henüz tanışmadığım tek kadın Aria. Burnunun kenarına takılmış gözlükleri ve ensesinde bir topuzun içine sıkıştırılmış, ancak bazı telleri kaçmış, yüzünün etrafında kıvrılmış vahşi saçları var. Bana göz kırpmıyor ve altın tenli, otoriter bir adamın yanında duruyor. Onun kocası Mikhail olduğunu tahmin ediyorum, ailenin reisi.

"Kapının diğerk tarafındaki Nikko Romanov mu?" Polina kapı aralığından duyulacak kadar yüksek sesle sorar.

"Öyle," diye homurdanıyor. Polina kıkırdar.

"Bizim neslimizde ilk defa bir Rus, bir Rusla, Nikko Romanov'la evleniyor. Bu nedenle tüm Rus geleneklerini sürdürmelisiniz."

"Tanrım," diye küfrettiğini duyuyoruz kapının diğerk tarafından. Kahkahalar odanın içinde dalgalanıyor.

"İlk olarak, fidye talep ediyoruz. Müstakbel eşinizle vakit geçirdiniz, bu çoğumuzun sahip olmadığı bir lüks. İçeri girebilmek için sorularımıza cevap vermelisiniz."

"Eee?" diye cevap veriyor.

Polina kollarını kavuşturup bana göz kırpmıyor. "Kahvesini nasıl içiyor?" "İki krema, iki şeker, aromasız. Sıcak ve sert," diye yanıtlıyor.

"Ateşli, esmer ve tatlı, tıpkı erkekleri gibi," diye fısıldıyor annem kulağıma.

"Anne!" Diyorum, yanaklarım utançtan kızarıyor.

Polina onay için bana bakıyor. Yüzümdeki sıcaklığı hissederek ona iki baş parmağımla onay veriyorum. "Ding, ding, ding!" diyor. "İlk fidye ödendi. Şimdi ikinci soru. Bana onun umutları ve hayalleri hakkında ne söyleyebilirsiniz? Açık olun, Bay Romanov."

"Moskova'da Profesör Morozov ile birlikte çalışmayı hayal ediyor. Tıp bilimine odaklanarak kitlelere uygun fiyatlı sağlık hizmeti sunmak istiyor. Dört çocuğı, iki köpeğı ve kolay alışveriş için şehre yeterince yakın ama trafik gürültüsünden kaçınmak için yeterince uzakta bir evi olsun istiyor. Gün batımına bakan bir ön verandası olsun istiyor."

Birbirimizi uzun süredir tanımıyor olmamıza rağmen, son derece özenli davrandı. Bu kısa süre içinde derin samimiyet anlarını paylaştık ve en derin sırlarımızı açığa çıkardık. Kendimi ona güvenmek zorunda buldum, başka seçeneğim olmayan bir durumun içine itildim ve o da sarsılmaz bir destek ve anlayışla bu duruma ayak uydurdu.

O konuşurken görüşüm, içimde dönen duyguların bir kanıtı olan dökülmemiş gözyaşlarıyla bulanıklaşıyor. Etrafımızdaki oda sessiz bir sessizliğe gömülmüş gibi görünüyor, her göz bu ana sabitlenmiş ve sözlerinin ağırlığını artırıyor. Sertçe yutkunuyorum, boğazımdaki düğümü hafifletmeye çalışıyorum, ancak bu çaba, duyguların ezici dalgalanmasına karşı nafi hissediyor.

O konuşmaya devam ederken, kendimi sabitlemeyi umarak derin bir nefes alıyorum, sesi etrafımızda kopan duygusal fırtınada sabit bir çapa görevi görüyor.

"O hızlı bir okuyucu; benden en az beş kat hızlı okuyor ama çok yavaş yazıyor çünkü sadece işaret parmaklarını kullanıyor. Düşüncelerini dikte etmek zorunda çünkü zihni hızla çalışıyor. Stres atma yöntemi olarak akademik eserler okurken bir yandan da aşk romanları okuyor. Geçen yıl iki yüzden fazla aşk kitabı okudu ve bu yıl bu rekoru kırma yolunda ilerliyor."

Onay ve şaşkınlık mırıltıları odaya yayıldı. Omuz silktim. "Doğru," diyorum. "Çok doğru."

"Onun sevgi dilleri hizmet ve onaylama sözcükleridir. İnsanların onun için bir şeyler yapmasına bayılır ama arada sırada biraz övgüye ihtiyaç duyar. Diyet koladan hoşlanır ama soğandan nefret eder. Rahatlatıcı yiyeceği ızgara peynir. Rusya'da iyiydi ama ekşi mayalı ekmek ve Amerikan peyniri için her şeyini verirdi."

Başımı salladım. "Ayrıca doğru."

"En iyi arkadaşı olan annesiyle çok yakın," diye devam ediyor. "Erken kalkıyor ama çok geç yatıyor çünkü sürekli kitap okuyor ve yeterince uyumuyor. İçkiyi tutamıyor ve kendini derslerine kaptırıyor. Ona dinlenmesini, yemek yemesini ve kendine bakmasını hatırlatacak birine ihtiyacı var."

Polina bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Nasıl yaptı?"

Beni gözyaşlarına boğduğunu fark etmemelerini umarak gözlerimi siliyorum. Nikko Romanov beni seviyor. Ve beni tanıyor. Bana tüm bunları verecek: sevgi dilleri, ızgara peynir, çocuklar, köpekler ve gün batımıyla dolu bir ev.

"Sanırım fidyesini fazlasıyla ödedi," diyorum sırtarak. "Onu içeri alabilir misin?"

Kapıyı açıyorlar ve o orada, gün batımına karşı siluet halinde duruyor. Benim uzun boylu, ciddi adamım.

Bana gezegendeki tek insanmışım gibi bakıyor, diğer her şeyi unutturan o yoğun bakışlarıyla.

Odayı geçip yanıma geliyor, elini yüzümün yan tarafına koyuyor, eğiliyor ve herkesin önünde beni öpüyor.

Gözyaşlarımın tuzu öpücüğümüze karışıyor. Göğsümdeki gerginlik gevşiyor ve yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum.

Hayat karmaşıktır. Her zaman gerekçelendirmek zorunda olmadığımız kararlar alırız. Bazen de çok yanlışmış gibi görünen kararlar alırız. Ama işte sevgi budur. Başarısızlık karşısında bağışlayıcılık. Parçaları bir araya getirme isteği. Birbirimizi anlamak. Tekrar bir araya gelme çabası.

"oğlum," diyor Ekaterina. Tüm sorulara doğru yanıt verdiği için mi, işini iyi yaptığı için mi, yoksa bunların hepsi için mi onu övüyor emin değilim. Beni bırakıyor ve ona dönüyor. "Müstakbel eşimle tanıştınız mı?"

Başını sallıyor.

Beni kendine çekti ve alnımdan öptü. "O zaman benim dünyamla tanıştın."

CH6PHER HWENHY-SEVEN

Nikko

Annemin dekore ettiği büyük balo salonunda birbirimize sesleniyoruz. Her şeyi düşünmüş ama yapmak zorundaydı. Ivanov'larla birleşirken ortam Romanov ailesinin gücünü ve zenginliğini yansıtmalı. Prova yemeği bir Amerikan geleneğidir, ancak biz Amerika'dayız ve bu, düğünden önceki gece ailelerin tanışması için bir şans.

"Herkesle tanıştın mı?" Vera'ya sordum. Müstakbel eşim. Tekrar bir araya geldiğimizden beri onu bırakmadım.

Vera başını sallar. "Polina, Katerina ve Harper'la tanıştım," diyor gülümseyerek. "Sanırım bu Aria, çünkü tanışmadığım tek kadın o ve hakkında çok şey duydum," diyor gülümseyerek ve aslında Aria'yı işaret ediyor. "Yanındaki adam Mikhail olmalı ve bir bakalım. . . Kardeşlerinizden bahsettiniz ama beni onlarla tanıştırmamız gerekiyor."

"Ollie yeşil gözlü ve deri ceketli olan, herkesten ayrı oturan kişi. Ivanov'larla aramızdaki irtibatı sağlamak için onunla birlikte çalışacağım.

Romanovlar. Uluslararası ilişkiler konusunda uzman. Diğer kardeşlerim. . ."

Başımı masanın diğer tarafına, diğer kardeşlerimin oturduğu yere doğru sallıyorum.

"Bu Viktor." Kafası tıraşlı ve bir yanağında yara izi olan iri yarı, kaslı bir adam olan Viktor elini kaldırır. Vera'ya nadir gülümsemelerinden birini veriyor.

"Harper'ın kocası Aleksandr." Aleks'i gösteriyorum - uzun boylu, yapılı, parlak mavi gözlü bir adam.

"Ve Mikhail, korkusuz liderimiz," diyorum, altın tenli ve kararlı bir otorite havası olan adamı işaret ederek. "Romanov kardeşliğinin *Pakhan*'ı."

"Sonunda, en küçük kardeşimiz Lev." Lev, Ivanov'ların elinde yaralanmış ve neredeyse ölmek üzere olan kişi. İyi tanımlanmış, atletik bir yapısı, kısa siyah saçları ve koyu mavi gözleri var. Lev içine kapanıktır, muhtemelen kendisine zarar veren adamlarla güçlerini birleştirmeye pek hevesli değildir. Onu suçlayamam.

"Akıl hocam Kolya ile yakında tanışacaksın. Bugün bize katılamadı. Çocuklar da buralarda bir yerde," diye bitiriyorum. Onları özledim.

Şaraplar akıyor, yiyecekler elden ele dolaşıyor ama odada belli belirsiz bir gerginlik var. Annem ve Zofia iyi geçiniyor ama Mikhail düşünceli bir şekilde oturmuş her şeyi izliyor, çünkü ailenin reisi olarak her şeyi düzene sokmak onun görevi. Nihayet yemeğin sonunda konuşuyor.

"Biraz konuşmak istiyorum, lütfen," diyor. "Beni tanımayan birkaç kişi var. Açık konuşuyorum ve söyleyeceğim her şey her iki ailenin de yararınadır. Bazı olaylar olmamış gibi davranamayız, ancak hepimizin aynı sayfada olduğundan emin olmamız gerekiyor."

Vera'nın annesi başını sallar.

"İsterseniz bunu kaydedebilir ya da konferans yapabilirsiniz."

"Bunun için çok geç," diye yanıtlıyor annesi, "ama teşekkür ederim. Sizi kaydedebilir miyim?"

Mikhail de aynı fikirde.

Herkes elinden gelenin en iyisini yapıyor, ancak yine de altta yatan gerilimi ele almamız gerekiyor.

Mikhail başlıyor. "Hepimiz Nikko'nun bir görevde olduğunu biliyoruz. Benim tarafımdan yönlendirildi. Ona Markov gibi davranmasının iyi bir nedeni vardı. Merhum Petr Ivanov'un Harper Bianchi-Harper Romanov'un idamını istediğini ve bu sırada neredeyse hamile karımı öldürdüğünü öğrendik."

Annemin beti benzi attı.

"Dahası, onun emirleri doğrultusunda küçük kardeşim Lev saldırıya uğradı ve neredeyse öldürülüyordu."

Mikhail konuşurken herkes sessizlik içinde oturur.

"Yarın kuracağımız ittifakı, safları sıklaştırma ihtiyacını ve birleşik güçlerimizin güçlü olacağı gerçeğini ele almalıyız. Ama adalet yerini bulmalı. Nikko'nun hayatını ortaya koymaya hazır olduğunu biliyoruz. Göze göz zihniyetinin ötesinde olduğumuzu düşünmek istesek de, durum her zaman böyle değildir."

Ben konuşurum. "Zamansız ölümünden önce Petr Ivanov ile bize karşı yapılan saldırıların onun emri olmadığını açıklığa kavuşturduk."

"Anlıyorum," diyor annesi. "Ama sana saldıran bizim ailemizdi. Ve ben bunu çoktan düşündüm." Vera şaşkınlıkla ona bakıyor, siyasetle annesi kadar içli dışlı değil. "Ailelerimizin tüm bu olanları nasıl telafi edeceğini tartışmaya hazırız ve bunu yapabiliriz."

Mikhail bir an duraklar ve daha dik oturur. "O halde Nikko, rapor vermen konusunda sana güveniyorum. Ivanov hiyerarşisiyle bir çalışma ilişkisine sahip olmak çok önemli. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim. Elbette."

"Mükemmel." Mikhail . "Hadi yiyelim."

Ne Vera ne de ben çok aç değiliz. Ayrı kaldık ve yalnız kalmaya ihtiyacımız var. Gelin ve damadın geceyi ayrı geçirmesi bir Rus geleneği olsa da, müstakbel eşimi yalnız görmekte ısrar edeceğim.

"Benimle yürüyüşe çıkar mısın Vera?"

CH6PHER HWENHY-EICHH

Vgra

Ailenin evinin önünde el ele W6LK yapıyoruz, ufuk çizgisi etrafımızda alaca karanlıkta soluk pembe bir parıltı yayıyor. Nikko yanımda yürüyor, böylece benimle sokak arasında kalıyor. Tıpkı Moskova'da yaptığı gibi.

"Vera," diye söze başladı, aynı anda ben de "Nikko?" dedim.

Gerçek adını söylemek garip geliyor ama bir parçam seviniyor. Baştan başlamalıyız. Yeniden başlamak için. Yeni bir isim, yeni bir yer ve yeni bir aileden daha iyi ne olabilir ki?

Bana döndüğünde kalbim boğazıma düğümleniyor ve tüm bunların ona verdiği zararı görüyorum. Ağzının ve gözlerinin etrafındaki çizgiler ve omuzlarındaki ağırlık onu yorgun ve bitkin gösteriyor. Bu çizgileri düzeltmek istiyorum. Kucağına oturup onu hala sevdiğimi söylemek istiyorum. Onu anladığımı. Sadakat ve onur arasında kaldı ve en iyi olduğunu düşündüğü şeyi seçti. Ama ona bunların hiçbirini söylemiyorum.

Konuşmak için ağzımı açtığımda. . . beni öpüyor.

Dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde gözlerim kapanıyor. İç çekiyorum ve sonunda gerçekten *nefes alabiliyorum*.

Parmaklarını saçlarıma doladığında nefesim kesiliyor. İç çekiyorum ve onun içinde eriyorum, kucaklamasının sıcaklığına ve ağzının benimkini sahiplenmesine. Dili benimkini yaladığında inliyorum. Daha da yaklaşıyorum. Sonra bir bakıyorum, elleri kığımın altında, bacaklarım ona sarılmış ve bizi yapraklı bir çalının yanındaki ferforje banka taşıyor.

Otururken beni kucağına oturtuyor ve hafifçe geri çekiyor. Alnımız birbirine değiyor. Affedilmek için yalvarırken sesi çatlıyor. "Vera, lütfen. Sana üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Sana yalan söylediğim için çok ama çok üzgünüm."

"Sizinkine saldırılmasından ailemin sorumlu olduğunu düşündünüz ve bir dereceye kadar haklıydınız. Ailene karşı yeminli bir görevin ve sadakatin var. Ve bir planın varken. . . ona göre hareket etmedin, Mar-" O Markov değil. Bu biraz zaman alacak.

"Birini bana yalan söylediği için affedebileceğimi hiç düşünmezdim ama . . .sen benim için bir kurşun yedin. Ve çoğu standarda göre, bence. . . I-" Sesim boğuklaşıyor. Nedense ona bu kadar yakın olmak ve gözlerindeki içten ifadeyi görmek her şeyi yüzeye çıkarıyor. Her şeyi. Babam öldü. Irina bize ihanet etti. Markov, Markov değil. Yarın evleneceğiz. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama yapamıyorum. Annemle, en iyi arkadaşım ile yapmadığım şekilde duygularımda boğuluyorum.

"Nikko. . ." Fısıldıyorum. "Nikko Romanov." Gerçek adını söylemek doğru geliyor. Gözlerimi kırptığımda, yanağımdan aşağı koca bir damla yaş süzülüyor. Patlamadan önce bu bastırılmış duyguları serbest bırakmalıyım.

Yutkunurken adam elmasının aşağı yukarı sallanışını izliyorum, kendi duyguları onu boğuyor. "Evet. Ve sana söz veriyorum, Vera. Seni ne kadar sevdiğimi söylediğim her kelimede ciddiydim. Seni korumak istediğime dair söylediğim her kelimede ciddiydim. Ve artık evleneceğimize göre, o koşullar geride kaldı. Aşkım, bir daha asla aramızda bir yalanın parıltısı bile olmayacak."

O tanıdık, sahiplenici tavrıyla yüzümü ellerinin arasına aldığı anda bakışlarımı yakalıyor. O anda, dünya dağılıyor,

İşgal ettiğimiz alandan başka bir şey bırakmadan. Sadece biz varız ve bu kısacık anda önemli olan tek şey bu.

Biz.

"Seni seviyorum Vera," diyor, sesi duygu yüklü, duygularının derinliğiyle yankılanıyor. "Seni dünyadaki herkesten daha çok seviyorum. Ve yarın, sana olan yeminimi ilan etmek benim için bir onur olacak."

"Ve seni seviyorum, sonsuza kadar." diye cevap verirken gözyaşlarım gözlerimde yanıyor, sıcak ve acımasız. Sesim kırılıyor. "Yarın yeniden başlıyoruz. Sadece kaldığımız yerden devam etmiyoruz, ileriye doğru yol alıyoruz. Bunu yapacağız çünkü bunu ailelerimize borçluyuz. Ve bunu *kendimize* borçluyuz."

Beni tekrar öpüyor, nefesimi kesecek kadar şiddetli bir tutkuyla. Her dokunuş içimdeki ateşi yeniden alevlendiriyor, sadece onun tutuşturma gücüne sahip olduğu bir ateş.

"Tanrım," diye mırıldanıyor, nihayet öpüşmeyi kestiğimizde başını sallıyor. "Düğünümüzden önceki gece seninle sevişmeyeceğim. Kendimizi büyük güne saklamalıyız." Sesi hırıltıya dönüşüyor. "Ama bunu benim için hiç kolaylaştırmıyorsun."

Onu tekrar öpüyorum, alaycı bir şekilde, bu sefer beni bu kadar küstah olduğum için cezalandırmak için kıcımı çimdiklediğinde gülümsüyorum.

"Sanırım bunu hak ettim," diye inleyerek kendini ayarlıyor. Başımı göğsüne yaslıyorum ve güçlü kollarının beni sardığını hissediyorum.

"Mesafeni korumak için sadece Rusça konuşuyormuş gibi , değil mi?" "Mmm."

"Ve bu işe yaramadı. Sonra korumamış gibi davrandın, ama bu bile çok iyi bir numara değildi çünkü gerçekten de korumam olarak çalışıyordun."

"Evet."

"Ve *sonra* sen benim kocamışsın gibi davrandın. ."

"Bu da işe çünkü rolü gerçekten benimsemeden bu kadar büyük öneme sahip bir şeymiş gibi davranamazdım."

Tabii ki yapamazdı. Bu içindeki her şeyle çelişirdi.

Uzun süre sessizlik içinde oturuyoruz, yürüyüş yolumuzu çevreleyen canlı yeşil çalılar yarı örtülü, akşam gökyüzü geçen her saniye daha da kararıyor. Tepemizden bulutlar geçiyor, akşam gökyüzünün koyu mavisinde zar zor görülebilen gri pırıltılar. Yazın vedası olarak açan güllerin kokusu havada asılı kalıyor, hafif bir esinti etrafımızdaki yaprakları karıştırıyor. Solan güneşin ve cırcır böceklerinin ortasında, affediliyorum. Bir bahçede, yeni bir hayat vaat eden bir yerde olmak uygun görünüyor.

"Seni sevdiğimi zaten bildiğim halde beni sevdiğini söylemeni istemedim. Bildiğimden daha incineceğinden korktum. Artık hiçbir şeyin seni incitmesi düşüncesine katlanamıyordum."

Göğsüne doğru başımı salladım. "Artık biliyorum. Biliyorum. İlk başta canımız yandı ama hâlâ o yalanlara bu kadar bağlıyken birbirimize olan sevgimizi ifade edemezdik."

"Evet. Ama sana olan sevgimden şüphe etmeni asla istemiyorum."

"Eğer yaparsam," diyorum gülümseyerek. "Tüm vücudunu önüme nasıl attığını hatırlayacağım. İçgüdüsel olarak. Sanki tek seçenek buymuş gibi."

Hüzünle gülümsüyor.

"Güllere bayılırım," diye fısıldıyorum parmaklarımız birbirine dolanırken. "Çok şık ve sağlamlar. Zamansız bir güzelliğe sahipler ve anlam bakımından zenginler. Aile mülkünüzün etrafında olmalarına bayılıyorum."

"Onları yıllar önce arkadaşlarımız dikti. Annem de benzer nedenlerle onları çok severdi."

"Ben de anneni seviyorum," diye fısıldıyorum ve alnıma hararetle bir öpücük konduruyorum.

"Henüz sizi tanımıyor ama tanıdığına o da sizi sevecek."

Birbirimize değen ellerimize bakıyorum: onunki daha büyük, daha pürüzlü ve mürekkeple kazanmış; benimki ise daha soluk, daha küçük ve yakın zamanda bir laboratuvar sırasında meydana okuyan bir kalemle karşılaştığı için üzerinde birkaç mürekkep lekesi var.

"Düğün gecemizden önce sevişmek bizim için kötü şans getirir," diye tekrarlıyor ciddi bir şekilde. Rus geleneklerine benden daha bağlı görünüyor ama aynı zamanda buna saygı duymak istiyorum. "Gelenek olduğu üzere sen annenle kalacaksın, ben de kardeşlerimle kalacağım. Peki ya yarın, aşkım? Yarın, Vera, evleniyoruz."

CH6PHER HWENHY-NINE

Vgra

"6LRICHH," diyor Polina. Gözlerinin parlak mavisini bir şekilde büyüten soluk pembe elbisesiyle önümde duruyor. "Bakalım nasıl yapmışım."

Aynaya ve anneme bakmak için arkamı dönüyorum. Annem eliyle ağzını kapatıp bakıyor.

"Vera," diye nefes alıyor. "O dergilerden biri için modellik yapmalıymışsın gibi görünüyorsun."

Yüzüm kızarıyor ve yansıma bakıyorum. Saçımdaki çiçekleri düzelden Harper ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Ödevi kesinlikle anladım," diyor neşeli bir sesle. "Öyle değil mi? Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim. Güzel bir silahla ateş etmekten daha fazlasını yapabiliyor, değil mi?"

Polina sırtıyor. "Yardım ettim kızım. Hepsi senin suçun değildi."

Harper gözlerini deviriyor. "Saçını ve makyajını ben yaptım! Ama evet, elbiseyi sen aldın, bu yüzden krediyi yarı yarıya paylaşabiliriz."

"Kesinlikle," diyorum şakacı bir gülümsemeyle. "İkiniz de bir madalyayı hak ediyorsunuz."

Polina göz kırpmıyor. "Bunun yerine nakit ikramiye alacağım."

Harper kıkırdar. "Anlaştık. O dalgaları mükemmelleştirmek için saatler harcayanın ben olduğumu unutmayın."

Sanki başka bir açı aynanın güzel kadının ben anlamamı kolaylaştıracakmış gibi yana dönüyorum. . . benim. Zahmet edemediğim için zamanın yüzde doksanında garip bir topuzla tutturduğum vahşi, dağınık saçlar gitti. Yeterince güneş görmeyen solgun yüzüm ve uykusuzluktan yorgun düşmüş gözlerim yok. Saçlarım şık ve dalgalı, yüzüm parlak ve ıslıl ıslıl. Parıldıyorum. Gerçi bu tamamen makyajdan kaynaklanmıyor.

"Evet kızlar," diyorum şaşkın bir fısıltıyla. "İyi iş çıkardınız. Bu elbise tam istediğim gibi." Sade. Sofistike. Zarif.

Harper memnuniyetle başını sallıyor. "Bu topuklularla yürüyebiliyorum bile," diyorum, elbisemin ipeksi eteklerinin altından görünen güzel saten ayakkabılara bakarak, Harper'ın seveceğine söz verdiği küçük yavru topuklara.

"Damadın sana bir buket gönderdi," diyor Aria kapıdan. Sırıttırıyor ve bana kırmızı güllerden oluşan büyük bir buket uzatıyor.

"Şimdi," diyor Polina çiçekleri bana uzatırken. "Rus düğün gelenekleri hakkında kısa bir tazeleme."

Annem kıkırdıyor ama ben inliyorum. "Onu yine rehin tutmayacaksın, değil mi?"

"Hayır, hayır, o kısmı geçti. Ama birkaç batıl inancımız var ve bunlar önemli. Hem *de çok* önemli. Tamam mı?"

"Tamam," diyorum sırtarak. "Duyalım bakalım."

"Dışarıda yapılacak olan düğün için evden çıktığınızda arkanıza bakamazsınız. Bu kötü şans getirir."

Başımı salladım. "Yeterince kolay."

"Yağmur yağıyor!" diyor annem heyecanla. Hatta ellerini çırpıyor.

"Olamaz!" Pencereye koşuyorum ama o başını sallıyor.

"Hayır, hayır, Vera, bu iyi şans, söz veriyorum."

Pencereden dışarı baktığımda havanın kapalı ve çiselediğini görüyorum, yani o kadar da kötü değil. "Düğün töreni sırasında evlilik bağınızı simgeleyen bir mendile düğüm atacağız. Ayrıca resepsiyon sırasında iyi şans getirmesi için yaptığımız birkaç şey var."

"Bulaşıkları kırmak gibi mi?" Bunu kesinlikle bir yerlerde duymuştum. Sanırım bir yerde bir gelinin neşeyle bulaşıkları kırdığı bir video görmüştüm.

"Mm-hmm. Evet. Merak etme, sana göstereceğiz," diye annem beni rahatlatıyor.

"Mükemmel." Dışarı çıkarken başımı dik tutuyorum. Buraya ilk geldiğimde tanıdık gelen tek yüz anneminkiydi ama artık diğerlerini de az çok tanıyorum. Aria'nın muzip sırıtışı bana ilham veriyor. Harper'ın sevimli gülümsemesi hoş karşılandığımı hissettiriyor. Polina'nın sağlam, sakinleştirici varlığı onlardan biri olduğumu hissettiriyor.

Dışarıda, yaz sonu öğleden sonrası ılık ve davetkâr. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki biraz sersemlemiş hissediyorum. Sinirlerim zaten gergin, bu yüzden silahlarını gizleme zahmetine bile girmeyen tüm o muhafızların varlığı beni tedirgin ediyor.

Annem önde Ekaterina'nın yanında duruyor. Ailelerimizin reisleri. Her zamanki gibi görkemli ve zarif görünüyorlar, sadece varlıkları bile bana ilham veriyor. Sertçe yutkunuyorum ve ellerimdeki kıpkırmızı gül buketini kavrayarak dosdoğru önüme bakıyorum. Uzun ağaçlar ve açan çiçekler etrafımızı sararak romantik ve pitoresk bir ortam yaratıyor. Arkamızdaki heybetli ev muhteşem bir sofistike havası estiriyor ki bu gerçekten de çok uygun. Yemyeşil bahçelerin fonunda, geç sonbaharın altın renginin bir ipucu ile konuklarımız bekliyor.

Bu kadar kısa sürede kız kardeşim gelememi, bu yüzden neredeyse hiç kimseyi tanımıyorum. Burada kimin olduğu umurumda değil. Tek umursadığım, mihrapta beni bekleyen ve üzerine tam oturan kömür grisi bir takım elbise giymiş olan Nikko. Buradan bile omuzlarının genişliğini ve kaslarının sert düzlemlerini görebiliyorum. Dudaklarımı yalıyorum.

Törenin yapılacağı, sıra sıra beyaz sandalyelerin beyaz çiçeklerle süslendiği bahçe alanına doğru yürüyorum. Tören

Romanovs, kısa sürede bile olsa Rus düğünümüz için her şeyi yaptı. Beni bekleyen kemerli geçit nefesimi kesiyor, fildişi ve al tonlarında çağılayan çiçeklerle dolup taşıyor. Hafif esinti bahçeden gül kokularını taşıyor.

Mükemmel bir gün. Mükemmel bir ortam. Arka planda bir yaylı çalgılar dördlüsü enstrümantal müzik çalarken, havadaki hissedilir gerginliği fark etmekten kendimi alamıyorum.

Nikko ve ben şanslı olanlarız. Nefretin ortasında aşkı ve kaosun ortasında gerçeği bulduk.

Çiçeklerle süslü kemerin altında bekleyen ve etrafı kardeşleriyle çevrili müstakbel kocama doğru yürüyorum. Bu, ailelerimiz arasındaki iki düğünden yalnızca ilki, ancak birlikteliğimiz birçok yönden bizi bir araya getiriyor. İleri.

Babam olsa ne düşünürdü diye düşünmeden edemiyorum.

Annem önümde duruyor ve ben koridorda tek başıma yürümeye hazırım, hatta bundan gurur duyuyorum. Gerçekten çok uygun geliyor. Bu seçimi ben yapıyorum. Onun ailesiyle benim ailem arasındaki bağı sağlamlaştıran benim.

Dışarıda, öğleden sonra sağanağı durmuş ve ılık güneş üzerimize vuruyor. Nikko'ya ulaştığımda misafirlerimiz ayaktaydı. Ellerime uzanıyor ve bilerek mi yoksa içgüdüsel olarak mı bilmiyorum ama beni kalabalıktan korumak için vücudunu benimkinin önüne getiriyor. "Çok güzel görünüyorsun," diyor eğilip yanağımdan öperken.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Yeminimiz bir bulanıklık içinde geçti. Bakışlarını tutuyorum ve dürüstlük ve inançla konuşuyorum. O tekrarlararken söylediği her kelimeyi duyuyorum. Rahip töreni yönetiyor ve Nikko'nun kardeşleri sürekli tetikte, kalabalığı herhangi bir soruna karşı tarıyorlar. Tören devam ederken, birkaç ince şey fark ediyorum - konuklar arasında fısıldaşmalar ve birkaç yan bakış. Havadaki gerginliğin ipuçları. Belki herkes bu birliktelikten memnun değil ama biz kararımızı verdik. Daha önceki törenlerde bazı kargaşalar yaşandığını duymuştum ama bizimki sorunsuz geçti.

Nikko, birkaç yara izi taşıyan ve bir öküz kadar güçlü görünen Viktor'un yanında duruyor. Sağdııcı. Lev ve Ollie de yakınlarda duruyor.

-En gençleri olan Lev, ağırbaşlı ve biraz mesafeli, Ollie ise delici yeşil gözleri ve esrarengiz varlığıyla.

Hangisinin kız kardeşimle evleneceğini merak ediyorum. Kardeşlerinden biri başına altın bir taç taktığında sırtıyorum. Ben de benimkini alıyorum ve gülmemize rağmen bu sembolizmin ağırlığını hissediyorum.

Kraliçe. Kral. Hükümdarlar.

Nikko elimi değerli bir savaşçı gibi havada tutuyor ve bir de bakıyorum ki ayaklarım yerden kesilmiş. "Size yeni evli çiftimizi takdim ediyorum, Bay ve Bayan Romanov!" Kahkahalarla ciyaklıyorum ve bulutlar tekrar açılıp iyi şans yağmurumuz kovalar halinde yağarken benimle birlikte resepsiyon alanına doğru koşuyor. Sırılsıklam oldu ama beni sağanaktan korumayı başardı, böylece ana eve ulaştığımızda hala çoğunlukla kuruydum.

Üniformalı personel barın yanında bekliyor ve büyük yuvarlak masalar uyumlu çiçeklerle dolu. "Demek öyle," diyorum Nikko bana bakarken ona sırtarak. Saçları sıırılsıklam ve ceketinin her yerinde büyük su lekeleri var. Omuz silkiyor ve bir sandalyenin üzerine atıyor. Gözlerimin, özel dikim bir elbise gömleğinin içine neredeyse dökülmüş olan yontulmuş vücuduna ziyafet çekmesine izin veriyorum.

"Mmm," diyorum kısık bir fısıltıyla. Kravatını yumrukluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Bana töreni atlayabileceğimizi söyle, kocacığım?"

Bunca zaman rol yaptıktan sonra ona böyle hitap etmek doğal geliyor. Onun artık gerçekten kocam olduğuna inanmak zor. Sanırım bunu tamamen kabullenmem biraz zaman alacak.

Kısa sürede şenliklerin içine çekildik ve onların tüm geleneklerini yapmalarına izin verdik. Tabaklarımızı kırıyoruz - garip bir gelenek, ama yine de takip ettiğimiz bir gelenek. Geleneğin bir parçası olarak parçaları bir araya getirene kadar, eylemlerimizin sembolizmi beni gerçekten etkilemiyor.

Kırılan parçaları toplayıp, dağınıklığı temizliyoruz. . . birlikte.

Yeniden başlıyoruz. . . birlikte.

Evlilik bağıını güçlendirmek için bir mendille gerçek düğümü atıyoruz ve Mikhail bize misafirperverlik ve refahın sembolü olduğu varsayılan bir somun ekmek ve tuz hediye ediyor. Birlikte ekmek kırma isteğimizi belirtmek için birlikte bir ısırik alıyoruz.

Bana yeterince tanıdık gelen tek gelenek buket ve jartiyerin kalabalığa fırlatılmasına geldiğimizde, ayakta uyuyakalacakmışım gibi hissediyorum. Tıpkı geleneksel Amerikan düğünlerinde olduğu gibi, kim yakalarsa bir sonraki evlenecek o oluyor. Bekâr kadınlar buketi yakalamak için neredeyse birbirlerini itecek da, buket tam olarak Viktor'un iri ve sert ellerine düşüyor.

O ve Nikko bakışlırlar. Ekaterina'nın gözleri büyür. Mikhail sadece başını salllar. Bunu göreceğiz o zaman.

Kutlama müzik, dans ve gurme, geleneksel Rus yemeklerinin yanı sıra çökmekte olan Amerikan yemeklerini içeren gösterişli bir akşam yemeği ile devam eder. Pasta bile parlak bir kataloğun sayfalarından alınmış gibi görünüyor - uzun, tertemiz beyaz ve traşlanmış çikolata ile süslenmiş.

İlk dansımızı odanın ortasında, parıldayan peri ışıklarından bir gölgelik altında yapıyoruz. Büyülü bir his. . büyülü.

Akşamdan geceye geçerken bahçe yumuşak bir ışıkla aydınlatılarak sıcak ve davetkâr bir atmosfer yaratılıyor. Bu hiçbir şekilde tipik bir düğün olmasa da. . ev gibi. Tanıdık. Rahat. Konuklar ayrılmaya başlar ve kısa süre sonra geriye sadece aile ve yakın arkadaşlar kalır.

"geldi," diyor Nikko sonunda.

"Zaman mı?"

Büyük pencerenin dışında bir korna sesi duyuyorum. Dönüyorum ve kurdeleler ve çiçeklerle özenle süslenmiş, hatta antenine küçük bir peluş oyuncak bağlanmış ve arka camda kurdelelerle asılı iki büyük altın halka bulunan arabanın görüntüsüne yüksek sesle gülüyorum.

"Kardeşlerim gerçekten kendilerini aşmışlar," diyor inleyerek. "Ve evet. Balayımıza gitme vaktimiz geldi. Kendimize biraz zaman ayırmalıyız." Elime uzandı. "Yakında buraya tekrar gelmemiz gerekecek ama

"Şimdi seni sadece ikimizin dinlenebileceği bir yere götürmek istiyorum."

Ona gülümsüyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Daha önce hiç bu kadar seksi bir şey söylememiştin." Annem bize yaklaştı. "Ziyarete mi geldin?"

"Elbette gideceğim," diyorum ona. "Zaten muhtemelen zamanımızın sadece yarısını Rusya'da geçireceğiz."

Gülümsüyor. "Ben alırım!"

"Ayrıca, birinin Lydia'nın düğünü için hazırlanmana yardım etmesi gerekiyor." İç çekiyor. "Gerçekten."

Ekaterina önce Nikko'yu, sonra beni öpüyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor kulağıma. "Seni çok seviyor."

Polina, Aria ve Harper bana kocaman sarılıp cep telefonu numaralarını veriyorlar ve Harper bana "tüm gerekli şeyleri" koyduğu bir çanta uzatıyor.

"Geri döndüğünde bana yaptığın araştırmayı anlatmanı istiyorum," diyor Polina. "Duymak için sabırsızlanıyorum."

"Buna güvenebilirsiniz."

Kardeşleri o kadar sıcak ve samimi değiller ama bunun nedeni muhtemelen Nikko'nun bana olan sahiplenici tutumu. Kelimenin tam anlamıyla herkese "ona dokunursan seni öldürürüm" havası yayıyor, bu yüzden Mikhail ve diğerlerinin sadece uzaktan el sallaması mantıklı. Ne de olsa Nikko şu anda bulunduğu yere gelebilmek için cehennemde savaşıp geri döndü.

Sonunda dönüp gecenin karanlığıyla yüzleşiyoruz, tepedeki yıldızların pırıltısı ve bahçenin aydınlatmasıyla zar zor aydınlanıyoruz. El ele. . . yolculuğumuz daha yeni başladı.

EPILOGUE

Vgra

Nikahtan bu yana 6 HAFTA geçti - Nikko'nun eşi olarak yedi gün ve neredede , kim olduğumuza inanamıyorum.

Vera Romanov... onun karısı. Rol yaptığımızda kendimi neredeyse onun karısı gibi hissetmeme ve hatta çoğu zaman gerçekmiş gibi gelmesine rağmen, hiçbir şey beni gerçekte nasıl olduğuna hazırlayamazdı.

Her sabah, perdelerin arasından süzülen yumuşak ışıkla uyanıyorum ve parmağımdaki yeni yüzüğü öne çıkaran sıcak bir parıltı yayılıyor. Nikko'nun yanında uyanmak, nefes alışının sabit ritmini hissetmek ve uyurken yüzündeki sakinliği görmek, hayatlarımızdaki derin değişimin günlük bir . Bu hem gerçeküstü hem de son derece rahatlatıcı.

Ona gerçek ismiyle hitap etmeyi seviyorum. Her şeye bir özgünlük katıyor, kalbimi kabartan bir tazelik getiriyor. Burada, The Cove'un rustik cazibesinde, günlerimiz kahkahalarla, paylaşılan hikayelerle ve aşinalığın rahatlığıyla dolu. Buradan çok uzak olmayan bir yerde büyüdüm. Bu hayatın bir yanı

Nikko pek sık tecrübe etmedi ama yine de sorunsuz bir şekilde uyum sağladı, her zamanki temkinli tavrı ailemin kolay dostluğu ve açık yürekliliği karşısında yumuşadı.

Beni evine götürdü. Buraya bayıldım. Geniş ve ferah, temiz ve sade, sıcak ve rahatlatıcı... tıpkı onun gibi.

Burası eski anıları onurlandıran ve yenilerini hatırlatan türden bir yer. Ailesiyle kaynaşırken Nikko'nun eli benimkini buluyor ve sıkıyor.

"Bunun gerçek olabileceğini hiç düşünmüş müydüm bilmiyorum. Kendimi buna inandıramazdım."

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "İnan buna."

Ancak, neşe ve kutlamaya rağmen, alttan alta başka bir şey var - düğündeki sağdıçlık görevini burada bile bir tür ciddi vasiliğe dönüştüren Viktor'un gözlerine yansıyan bir şey. Sık sık ziyaret ediyor ve nedense bana sürekli ailem, evim ve üçüncü ziyaretinde kız kardeşim Lydia hakkında sorular soruyor. İri, ağır gövdesi kapının kaba tahtasına yaslanıyor, gözleri ara sıra çevreyi tarıyor, sonra geri dönüp çekingen bir tavırla kutlamaları izliyor.

Ona yaklaşıyorum.

"Viktor, iyi misin?" Ona ulaştığımda soruyorum, duruşunun hafifçe sertleştiğini, gerekirse rolüne geri dönmeye hazır olduğunu fark ediyorum.

Hafifçe başını sallıyor, bakışlarını kaçırmadan önce benimkilerle buluşmak için titreşiyor. "İyi, evet."

Nikko elinde bir içkiyle bize yaklaşıyor, varlığı bizi hemen rahatlatıyor. "Neler oluyor?"

"Size kız kardeşiniz Lydia hakkında bir şey sormak istiyorum. Nişanlanması hakkında ne biliyorsun?"

"Lydia? Lydia mı? Babam tarafından ayarlanmış olması dışında hakkında pek bir şey bilmiyorum. Daha çok yeni ve nişanlısını da çok iyi tanımıyorum... Yatılı okula gittiğinde aramız açıldı."

"Mikhail'in planlarından endişe duyuyor musun?" Nikko sorar.

"Evet," diye onaylıyor Viktor, çenesi geriliyor. "Onun nişanlanması ittifakımız için sorun teşkil ediyor." Adamlar tam olarak anlayamadığım bir bakış alışverişinde bulunuyorlar.

"Bunu tartışmamız gerekecek," diyor Nikko, ses tonu sert ama şefkatli.

Viktor başını sallıyor, her zamanki sertliğini kısa bir gülümseme kırıyor. "Biliyorum ve bunun için minnettarım. Yanlış bir hamle yaparsak aile dinamiklerinden daha fazlasını altüst edebiliriz."

Sözlerinin ağırlığı aramızda kalıyor.

Daha sonra, gece sona erip son konuklar da ayrılırken Nikko'nun yanında durup yıldızların aydınlattığı gökyüzüne bakıyorum. Okyanustan gelen serin esinti ferahlatıcı, ancak düşüncelerim etrafımızdaki insanların sevgi ve desteğiyle sıcacık. Önümdeki zorluklara rağmen, derin bir aidiyet ve amaç duygusu hissediyorum; bu duygu, yasını tuttuğum şey için duyduğum üzüntüyle karışık. Vera Ivanova artık yok. Onun yerini Vera Romanova aldı.

Kim o?

El ele, evimizin etrafını çevreleyen loş ışıklı patika boyunca yürümeye başlıyoruz. Nikko elimi nazıkçe sıkıyor, aramızda titreşen bağın sözsüz bir onaylaması.

"Bunun gerçekten mümkün olduğunu düşünüyor musun?" "Konuştuğumuz her şey - geleceğimiz, çocuklar, hatta köpekler?" diye soruyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor.

Nikko durdu, yüzünü bana döndü, gözleri ay ışığını yansıtıyordu. "Çocuklar bir seçenek değil. Kardeşlerime yetişmek zorundayım."

Yüksek sesle gülüyorum. "mi? Bir çeşit yarışma gibi mi?"

Bana yarı ciddi, yarı alaycı bir bakış attı. "Kardeşlerimi henüz tanımıyorsun. Ve evet Vera, hepsi mümkün. Öğrendiğim bir şey varsa, o da seninle her şeyin mümkün olduğudur." Sesi ciddi, her zaman daha çalkantılı düşüncelerimi yatıştıran o derin, yankılanan kesinlik ile dolu.

Ona doğru eğilerek gülümsüyorum. "Hepsini istiyorum Nikko. Amaç dolu hareketli günler ve bunun gibi sessiz akşamlar, sadece biz ve durağan dünya."

Yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor. "Ve hepsine sahip olacağız. Birlikte inşa edeceğiz."

"Peki ya sundurma?" Hafifçe takılıyorum, ortak hayallerimizin güzelliğine kapılıyorum.

"Veranda orada olacak, en güzel gün batımlarına bakacak, iki sallanan sandalye için yer olacak - senin ve benim," diye söz veriyor, gözlerinde şakacı bir parıltıyla. "Ve bir sürü küçük çocuk."

"Bir *demet* mi?"

Omuz silkiyor. "Dört, değil mi?" "Kulağa doğru geliyor." Sırıttıyorum.

Yürümeye devam ediyoruz, adımlarımız yavaş ve ölçülü. "Çocuklarımızın istedikleri kişi olabileceklerini ve onları koşulsuz sevdiğimizi bilerek büyümelerini istiyorum."

"Ve onlara ne yapacaklarını bilemeyecekleri kadar çok hikaye okuyan bir anneyle," diye ekliyor Nikko kıkırdayarak.

"*Her* peri masalı. Ve belki onlara işaret parmaklarından daha fazlasını kullanarak öğretilim."

Sırıttıyor ve kalbim göğsümde dönüyor. "Viktor

Lydia ile ne konuşuyordu?"

Nikko ayılır. "Benimle evlenmen, *Ledyanoye Bratstvo*'ya olan bağlılığıyla ilgili bir sorun teşkil ediyor. Bu, çözmemiz gereken bir şey olabilir. Ama bu başka bir günün konusu."

"Ahh."

"Seni seviyorum Vera Romanova," diyor Nikko, sesi alçak ve duygu dolu, evimize dönerken.

"Ben de seni seviyorum Nikko Romanov," diye cevap veriyorum, kalbim tarifsiz bir sevinçle kabarıyor.

El ele, birlikte olduğumuz sürece her şeyle yüzleşebileceğimize dair kesin bir inançla, bundan sonra ne olursa olsun istekli ve hazır bir şekilde duruyoruz.

SON

PREVIEW

SCOURGE: A DARK BRATVA FORCED MARRIAGE ROMANCE

PROLOGUE

On Yıl Önce

ÖDEYECEKLER ve çok pahalıya ödeyecekler. Her biri.

Viktor mesafesini korurken lüks arabaların mırıltısı, topuklu ve cilalı ayakkabıların ritmik tıkırtısı, özenle giydirilmiş üniformaların şingirtısına karışıyordu.

Başı eğik, sıradan, ucuz giysiler içinde, elleri ceplerinde, hiç kimse gibi görünüyordu. Tıpkı planladığı gibi. Liberty Ridge Akademisi'ndeki hiç kimse ona yan gözle bile bakmayacaktı.

Saatine bir göz attı. Akıl hocası Kolya ile seansından önce erken gelmiş olmasına rağmen zaman ilerliyordu. Kolya geç kalmaktan nefret ederdi ve zamanında gelmek onun için önemliydi.

Neredeydi o?

Bazen bir eşarp ve dizine kadar uzanan bir kazakla örtünüyor, akranlarının acımasız ve yargılayıcı bakışlarından korunmak istercesine vücudunu gizliyordu. Ama bugün, her zamanki gibi gelen öğrenci telaşının arasında göze çarpan bir şekilde yoktu.

Adımları yavaşladı ve çoğu öğrenci ondan uzak dursa da kalabalıktan uzaklaştı. Aralarında bir devdi, kendilerinden on yaş büyüktü ve en büyük futbolcunun iki katı büyüklüğündeydi.

Neyse ki okuldaki gözetleme eksikliği gülünçtü. Dikkat eden herkes, her zaman orada olan heybetli genç adamı fark ederdi. Her zaman izleyen.

Çocuklardan biri, Viktor'un yaklaşık on metre ilerisinde alaycı bir fısıltıyla, "İşte geliyor," dedi. "Büyük memeli şişman kız."

Viktor koruyucu bir öfkeyle yumruğunu sıktı ve bir karar verdi: Önce o şerefsizin icabına bakacaktı.

Kolya ile sadece üç aydır eğitim görüyordu ama Kolya'nın gözetiminde sert kaslar geliştirmeye başlamıştı bile. Okulla ev arasındaki karanlık sokakta o pisliği köşeye sıkıştırdığında işe yarayacaktı.

Tanıdık Lincoln mırıldanarak kaldırımında dururken Viktor'un gözleri kısıldı. Nefesini tuttu. Kız buradaydı, babası tarafından getirilmişti. Viktor dikkatini yeniden odakladı, çocuğun dişlerini dökmeyi düşünürken bakışları buz gibi ve tehditkârdı. Parmak eklemlerini kırdı, gerginliği dalga dalga yayılıyordu.

Çocuklardan biri ona dikkatli bir bakış attıktan sonra arabanın kapısı açılırken arkadaşını dürttü.

"Dik otur," diye emretti babası arka koltuktan. "Ivanov ailesini *onurlu* bir şekilde temsil ediyorsun."

Viktor'un nefes alış veriş i zorlaştı. Onu gördüğünde zaman bir an için durdu.

Onun meleği.

Lydia Ivanova. Şimdiye kadar gördüğü en güzel kız. Rüyalarında yaşayan kız. Tam bir saplantı nesnesi. Cebindeki altın küpeyi okşadı ve odaklanmasını sağlamak için parmağına iğnesini batırdı.

Her küçük acı, düşüncelerini keskin ve arzularını kontrol altında tutan bir bağdı.

Viktor'un zihni sürekli onunla ilgili düşüncelerle dolup taşıyordu: kokusu, ela ile beneklenmiş çarpıcı bir zümrüt rengi olan gözlerinin meydan okuma ve kırılmalılık karışımıyla titreşmesi. Onun her ifadesini, her tuhaflığını biliyordu. Onu aylarca izlemişti, her zaman gölgelerden, her zaman görünmeden.

Onun hareketlerini takip etmesinin, dokunduğu eşyaları toplamasının -bir yaz gecesi kaybolan ve artık cebinin demirbaşı olan bu küpe gibi- yanlış olduğunu biliyordu.

Onun gölgesiydi, sessiz nöbetçisiydi, anlamadığı bir ihtiyaç tarafından yönlendiriliyordu, o kadar derin bir arzu ki delilik sınırındaydı.

Sterling Eldridge ona doğru bir adım attığında nefesinin altından usulca, "Geri çekil, orospu çocuğu," dedi. "Geri çekil lan."

Lydia birden fazla yönden ateş gibiydi. Bir şeyleri ateşe verdiğinde gözlerinin nasıl parladığını, alevlerin içinde bulduğu neşeyi ve özgürlüğü izlemişti. Bu onun sevdiği bir yanıydı, kimseye göstermediği karanlık yanını.

Parmakları küpenin etrafında sıkılaştı, keskin acı onu toprakladı.

Sınıf arkadaşlarının karşısında durdu, uzun bacaklarından birini, sonra diğerini sallarken zümrüt bakışlarında meydan okuyan bir kıvılcım parlıyordu, ekose üniformasının eteği dizlerinin üstünü sıyrıyordu. Gözlükleri burnunun kenarında tehlikeli bir şekilde tünemişti. Başını salladığında, kalın dalgalar esintide meydan okurcasına sallanıyor, çenesi sessiz bir meydan okumayla kalkıyordu.

Büyük memeli şişman kız.

Bu düşünce Viktor'un kanını kaynattı. *İnanılmazdı.*

Babasının sert, küçümseyici tonuna rağmen -her zaman azarlayan, her zaman küçümseyen- gururlu ve dik duruyordu. Onun bu yönünü çok seviyordu.

Ama bugün, sık bir akçaağacın gölgesinde durduğu yerden, onun gözlerindeki yaşların parıltısını gördü. Herkesin önünde azarlanmak, zalim sınıf arkadaşlarının verdiği eziyete bir yenisini eklemişti.

Siktiğimin ezikleri.

"Awww," dedi biri nefesinin altından diğerine. "Ağlayacak mı?"

Viktor'un eli yumruk şeklinde
kıvrıldı. İki numaralı kurban o
olacaktı.

Kaldırımında mırıldanan altın renkli Lincoln'ü fark etti ve gözlerini kısarak tekrar
koca ağızlı çocuğa odaklandı ve iki ön dişi olmasa nasıl görüneceğini hayal etti.
Viktor parmak eklemlerini kırdı ve boynunu döndürdü. Yumruğu ete ve kemiğe
değdiğinde kendini çok iyi hissedecekti.

Lydia okula doğru yürürken kitaplardan biri büyük yığından düştü. Almak için
eğildi.

"Lydia," diye mırıldandı babası. "Bu kadar sakar olma."

Her zaman azarlar, her zaman küçümser ve sertti. Viktor bir insanın sürekli
azarlanmaya nasıl dayanabileceğini bilmiyordu. Bu ona kendini küçük ve
değersiz mi hissettiriyordu? Gördüğü kadarıyla babası acımasızdı.

Onun gözünde Lydia ne kilolu ne de sakardı - diğer sınıf arkadaşlarından daha
erken gelişmişti, tüm kıvrımları ve şehvetli cazibesi vardı ve henüz kendi
bedeninde büyümemişti.

Hem onlar da kimdi? Vücudunun nasıl görünmesi gerektiğine kim karar verdi ve
kim rastgele bir dizi lanet beklentiyi karşılamadığına karar verdi?

O mükemmeldi.

Viktor ayağa kalktı ve saate baktı. Oraya zamanında varmak için koşması
gerekmeden önce yedi buçuk dakikası daha vardı.

Lydia'nın babası kaşlarını çatı ve daha dik oturdu. "Bugün seni almak için
burada olacağım. Konuşmamız gereken acil bir konu var," dedi babası, saatine
bakarak.

"Evet, baba," dedi berrak ve zarif bir sesle. "Görüşürüz o zaman."

Araba ayrılırken öne doğru adım attı ve yalpaladı. Çocuklardan birkaçı alaycı
yorumlar yaptı. Lider, Lydia'nın arkasında gümüş bir Mercedes'ten inen uzun
boylu, ince sarışın bir kıza göz kırptı. Kız Lydia'nın elini tuttuğunda bakıştılar.

parmağını burnuna götürdü ve bir domuzu taklit eder gibi kıza doğru kırıştırdı. Etraflarında kıs kıs gülüşmeler patladı.

Lanet olası şımarık, gösterişçi veletler. Viktor hepsini nasıl cezalandıracağını hayal etmekten zevk alıyordu.

"Lydia! İyi misin?" Lydia'dan bir baş kadar kısa, zayıf bir kız yanına sokuldu. Belki bunu bağışlardı.

"Ben iyiyim, teşekkürler," dedi rüyalarına giren o güzel sesiyle.

İlk zil çaldı. Gitme vakti gelmişti. Geç kalırsa, boka batacaktı. Kolya iki kez uyarmadı.

Sarışın, dik durarak ve göğüslerini sergileyerek çocukların önünde yürüdü. Üniforma gömleğinin birkaç düğmesini açık bırakmıştı, yetersiz göğüsleri gösteriş yapmak için yukarı doğru itilmişti. Hapşırıyormuş gibi yaparak Lydia'ya doğru büyük bir mendil saçma gösterisi yaptı. Etraflarında kahkahalar patladı. Lydia'nın güzel yanakları pembeleşti.

Viktor'un hırıltısı göğsünün derinliklerinde gümbürdedi. Bu kız haftalardır Lydia'nın sütyenini doldurmasını eleştirip duruyordu. Kıskançlık küçük şeytani bir sürtüktü.

"Günaydın Lydia," dedi kız sahte bir dostlukla. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Lydia kendini dik tuttu, kıza güvenmiyordu. Başını dik tuttu ve arkasını döndü. Çocuklar onu izliyor ve kıs kıs gülüyorlardı.

"Peki," dedi kız başını sallayarak. "Zaten eve neden bu kadar çok getirmen gerektiğinden emin değilim. Gösteriş," diye mırıldandı nefesinin altından. Saçlarını omzunun üzerinden savurup uzaklaşmak için arkasını döndüğünde, grubun en uzun boylu ve bariz lideri olan çocuklardan biri gizlice ayağını uzattı.

Viktor gölgelerden çıkma riskini göze aldı. Eğer yapabilseydi - *kahretsin*.

Lydia tökezledi ama hemen kendini toparladı. Yanakları kızararak çocuğa döndü.

"Seni lanet olası pislik! Bunu bilerek yaptın!" Gururu göğsünde kabardı.

Aferin kızıma.

"Lydia!" Birkaç adım öteden keskin bir ses geldi; saçlarını ensesinde acımasızca topuz yapmış uzun boylu bir kadın onlara doğru yürüyordu. Kadın yaklaşırken etraflarında kıs kıs gülüşmeler patladı. "Derhal buraya gelin."

Viktor'un bakışları sertleşti. Lydia bugün ona karşı çıkmış olabilirdi ama bu onu sınıf arkadaşlarının acımasızlığına karşı her zamankinden daha savunmasız bırakmıştı. Ona zaten şiddetle bağlı olan koruyucu içgüdüğü alevlendi. Onunla alay edilmesine ve tecrit edilmesine seyirci .

Öne doğru adım atınca, varlığı grubu hemen susturdu. Konuştuğunda sesi alçaktı ama açık bir tehdit taşıyordu. "Komik bir şey mi buldunuz? Belki espriyi benimle paylaşmak istersiniz."

Kıkırdamalar boğazlarında düğümlendi. Lydia, bakışları kısa bir süreliğine doğru gelen öğretmenden Viktor'a kayınca daha da doğrulur gibi oldu, gözleri Viktor'un gözleriyle buluştu ve en azından bugün için onlara karşı yalnız olmadığını belirten sessiz bir teşekkür .

Aralarında hiçbir kelime geçmedi, sadece öğretmeni ona ulaşmadan önce sessiz bir anlayış vardı.

"Bu bardağı taşıran son damla Bayan Ivanov," dedi kadın sertçe. "Ama yakında benim için bir sorun olmaktan çıkacaksınız. Belki babanız size son kararını ve bunun buraya gelişinizi nasıl etkileyeceğini anlatır."

Lydia bakakaldı ve . "Onlar-"

"Ne yaptıkları umurumda değil," diye reddetti öğretmen.

Viktor hepsini dikkatle not etti. Uzun boylu, kendini beğenmiş futbolcuyu. Kendini beğenmiş sarışın. Eleştirel öğretmen.

Hepsi ödeyecekti ve o da acıtmak için tatlı zamanını kullanacaktı.

"Sen neden bahsediyorsun?" Lydia öğretmenin peşinden yürüdü. Çantası hafifçe açılmıştı ve birkaç kâğıt ile ince, yıpranmış, ciltsiz bir kitap yere düştü. Viktor eğilip onları aldı ama Lydia'ya vermeye gittiğinde Lydia yoktu.

Sınıf arkadaşları korkmuş küçük karıncalar gibi dağıldılar.

Kolunun altına sıkıştırdı ve Kolya'yla buluşmaya ve geç kalmanın sonuçlarıyla yüzleşmeye gitti.

Ertesi gün geldi. Ve bir

sonraki.

Ve bir sonraki.

Ama bir daha geri dönmedi.

BİRİNCİ BÖLÜM

Günümüz

Viktor

"Bir fiyat söyle," diyor Mikhail. "Sana borçluyum Viktor. Vakit geldi."

Mikhail uyuyan oğlunun bulanık başının üzerinden bana bakıyor ve "Her şey için sana borçluyum" diyor.

Başımı hafifçe sallayarak minnettarlığının ağırlığını yok sayıyorum. "Bana borçlu değilsin. Ben yapmam gerekeni yaptım. Benden yapmamı istediğin şeyi yaptım. Sana ait olanla ilgilenmem çok önemliydi çünkü biz bir aileyiz ve bunu sen de biliyorsun." Bir Hennessy'nin kapağını açıp yarısını birkaç yudumda içiyorum.

Eylül akşamının koyu mavi-siyah pusuna bakıyorum, şehrin ışıkları The Cove'daki görüş noktamızdan uzakta parıldıyor. Kardeşimiz Nikko'nun düğünü için kısa bir ara verdiğimiz çalkantılı bir kaç ay geçirdik ama şimdi hamlelerimize devam etme zamanı. Burada, The Cove'da büyük adımlar attık ve artık işleri hızlandırmanın zamanı geldi.

Babamızın ölümünden bu yana, bağlarımızı güçlendirmek ve Coney Island ile Manhattan arasında yer alan The Cove'daki en güçlü aile olarak kök salmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz.

Geçen her gün önemlidir. Her stratejik hamle bir güç oyunu.

Mikhail'in sesi daha yumuşak, daha ciddi çıkıyor. "Karımın hayatını kurtardın Viktor."

Koltuğumda kayıyor, huzursuzluğun üzerime çöktüğünü hissediyorum. "Aile için yapar. Sen de benim için aynısını yapardın" diye cevap veriyorum, gözlerim bebeğe odaklanmadan önce kısa bir süre onunkilerle buluşuyor. "Sadece onları güvende tuttuğundan emin ol. Tek istediğim bu."

Oda sessizliğe bürünüyor, isteğimin büyüklüğü öylece kalıyor. Mikhail başını sallıyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Yapacağım. İhtiyacın olan her şey Viktor, senindir. Sen söyle."

Orada bulunan diğer kardeşler - Lev ve Aleksandr - konuşmamızı dikkatle dinliyorlar. Lev'in yanımda huzursuzlandığını, sözümü kesmemek için kendini tutuyormuş gibi ayağını yere vurduğunu hissedebiliyorum.

"Siz anlamıyorsunuz." Lev ofisin arkasından konuşuyor, sesi önceki konuşmaları kesiyor. En küçük kardeşimiz genellikle içine kapanıktır ama hiçbir şeyi kaçırmaz. Kardeşim Nikko Moskova'da görevdeyken son birkaç aydır daha da yakınlaştık.

"Bırak onu, Lev." Başımı salladım. *Tanrım.*

"Sen neden bahsediyorsun?" Aleks merakını yenemeyerek soruyor. Siber güvenlik müdürü olarak her şeyi not etmekten gurur duyuyor ama Batı Yakası'ndaki yeni bir gelişmeyi araştırırken derinlere dalmış ve başını dizüstü bilgisayarından kaldırmamış.

Lev devam eder, sesi kesin ve nettir. "O para istemiyor. Eşya istemiyor. Viktor bunların hiçbirini istemiyor. Zaten kendi evi var, ihtiyacı olan her şeye sahip... yani neredeyse ihtiyacı olan her şeye."

Herkes Lev'in içgörüsünü değerlendirirken oda kısa bir sessizliğe gömülüyor ve hâlâ ihtiyacım olan şeyin ne olduğunu açıklamasını bekliyor. Başka tarafa bakıyorum, çenem geriliyor. Lanet aklımı okudu. Mikhail bana

meşhur Cin'in lambasının altın kenarlarını ovuşturduğumda ne dileyeceğimi hemen anladım.

Sadece bir dileğe ihtiyacım var.

"Siktir," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Kardeşlerim birbirlerinden hiçbir şey saklamazlar. Ben de bunu saklamayacağım.

"Lydia Ivanova," diyor Mikhail sessizce, neredeyse saygıyla.

Aleksandr konuşmadan önce uzun süre sessizlik hüküm sürüyor. "Müsait mi? Bir şey değişti mi?"

Lev başını sallar, "Hayır."

Mikhail homurdanıyor. "Ne zamandan beri bunun bir önemi var? Mantramızı biliyorsun."

Aleks'in dudakları acımasız bir gülümsemeye dönüşüyor, bakışları sertleşiyor. "Hiç kimse ve hiçbir şey yolumuzda duramaz."

Aniden ayağa kalktım, sesim alçak ve kararlıydı, "Hiçbir şeye ihtiyacım yok. *Kimseye* ihtiyacım yok. Bu çok riskli."

Lydia'nın söz verdiği grup olan LB'nin geri tepmesi bizden daha güçlü ve acımasızlıklarıyla biliniyorlar. Müdahale edersek intikamları hızlı ve şiddetli olur.

Ama ben devam edemeden Lev araya girdi. Boyu benden daha kısa ama hesaba katılması gereken bir güç. Gözleri şiddetle parlıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

"Gözlerini ödülünden ayırmışsın kardeşim. Ollie ve Aleks'in sahip olduklarını görmedin." Öne doğru eğildi. "Evlendiklerinde Timur Yudin'in onunla ne yapmayı planladığına dair bir fikrin var mı? Ivanov'lara ne yapmayı planlıyor?"

Keskin bir nefes alıyorum, kendi gücünü bilmeyen bir çocukken akıl hocam Kolya'nın bana öğrettiği gibi hızla atan nabzımın yavaşlamasını istiyorum.

İşe .

"Anlıyorum," diye devam ediyor Lev, sert bakışları benimkileri yakıyor. "Onun gibi bir kadına mal gibi davranıldığını görmek seni öldürür. Ve eğer Yudin'i istediğin gibi öldürürsen, bunun geri kalanımıza yansması çok acımasız olur."

Tırnaklarımı avuç içlerime geçiriyorum. Devam ediyor.

"Yudin onu adamlarıyla paylaşmayı planlıyor. O pis, hasta bir orospu çocuğu. Onu çoktan filme aldı ve paylaştı. Ekibinden biri her gece telefonundaki kızın resimlerine bakıp mastürbasyon yapıyor."

"Nereye?" Homurdanıyorum.

"Kime?" "Otur Viktor."

Başımı sallıyorum ve Aleks elini Mikhail'in koluna koyuyor. "Bırak onu. Bırakmazsan gözünün önünde Hulk'a dönüşecek."

Öfkemin üzerimden akıp gitmesine izin vermeye çalışarak .

"Ivanov'ları yok etmeyi planlıyor. O sinsi bir yılan ve liderliklerine güvensizlik tohumları ekmek için saflarına sızarak ve yanlış bilgi yayarak stratejik hamleler yaptı bile. Ivanov ailesiyle evlenerek onların sırlarına ve zayıf noktalarına erişim kazanıyor. Ve bizim aksimize," diyor vurgulamak için duraksayarak. "İşbirliği yaparak güçlenmeyi planlamıyor. Kendi kişisel çıkarları için yok etmeyi planlıyor. Zamanla onları yok edecek. İş anlaşmalarını sabote edecek, Ivanov'un güçlü oyuncularına suikast düzenleyecek." Başını sallıyor ve sesini alçaltıyor.

"Mikhail, Aleks ve şimdi de Nikko'nun evlenmesini izlediniz. Burada, The Coveda gücümüz arttı ve hepimiz Ivanov'larla güçlerimizi birleştirmenin karmaşık olduğunu biliyoruz." Başını sallıyor ve Mikhail'e bakıyor. "Lydia Ivanovo'nun o bencil hıyarla evlenmesi bizim kontrolümüzü de parçalayacaktır. Kullanılır ve bir kenara atılır." Sonra bana bakıyor. "Müdahale etmeli ve bu işi evliliklerinden önce bitirmeliyiz."

Aleks ve Mikhail birbirlerine bakarlar, Lev'in sözlerini ve taşıdığı anlamları düşünürken aralarında söze dökülmeyen bir anlayış geçer.

Ona sahip olmayı düşünmek bile istemiyorum. Eğer umut etmeme izin verirsem, eğer bu gerçekleşmezse... Ağzım kuruyor.

Ofiste volta atıyorum ve başımı sallıyorum. "*Lanet olsun.*"

"Onunla evlenmesi ağır sonuçlar doğuracak," diye karşı çıkıyor Lev. "Her iki Ivanov kadını da elde edersek, bunun bizim için ne anlama geldiğini biliyorsun."

Benim var. Bu, onlarca yıllık etki ve mirasın rakip olamayacağı bir temel oluşturmak anlamına geliyor. Arkadaşlarımız ve ailemiz için acımasız bir yıkıma izin vermek anlamına geliyor.

Ama karmaşık. Hem de çok karışık.

Mikhail bakışlarımı tutuyor. "Bana Yudin hakkında bildiklerini anlat." Başka tarafa bakıyorum, çenem gergin. "Uzak durdum."

Yapmak zorundaydım.

Onu adamın yanına yaklaşırken görmek kanımı kaynatıyor ve bakışlarım bulanıklaşıyor. Ailemi korumaya odaklanmalıyım ve benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir adama karşı öfkelenme riskini göze alamam. Kontrolüm dışında olan bir durum için enerji harcayamam.

İzledim. Çok dikkatli izledim ama uzaktan. "Ona zarar vermedi ve önemli olan da bu."

Timur Yudin ona güzel şeyler alıyor, benim sahip olduğumdan daha zayıf olsa da yanında bir koruma olmasını sağlıyor ve ona bir kez bile el kaldırmadı. Biliyorum. Eğer , aletini koparır ve boğazına sokardım, böylece ben boğazını keserken o da boğulurdu.

"Henüz," diyor Aleks başını sallayarak. "Aria'nın onun hakkında bir dosyası var. Nikko'nun Vera'yla evlenmesinden sonra yoğun bir araştırma yaptık."

Tüylerim diken diken oluyor ve bakışlarımı Aleks'e çeviriyorum.

Mikhail'in eşi Aria siber güvenlik şefimizdir ve işinde mükemmeldir. Kardeşimiz Nikko, Lydia'nın kız kardeşi Vera Ivanova ile evlendiğinde, bize tehdit oluşturabilecek kişileri tespit etmek gerekli hale geldi.

Ayrıntıları dinlemek istemediğim için başka tarafa bakıyorum.

Ne işe yarayacak ki? Onu kendi ellerimle öldürmeden önce vücudundaki her hücreye işkence etmek isteyeceğim. Ona yakın olduğu için ondan nefret ediyorum.

Ona layık olmadığı için ondan nefret ediyorum. Eğer onun hakkında tek bir lanet detay öğrenirsem-

"Bu ölümcül felaketleri düzenlemekte bir usta," diyor Aleks, sesi buz gibi. "Ahırındaki insanların ölümcül kazalar geçirmesini sağlıyor, sonra da devreye girip gizli sigorta poliçelerini topluyor."

Başımı salladım. Dangalakça bir hareket, ama sıradan bir şey değil.

Aleks acımasızca devam ediyor. "İnsan kaçakçılığını sahneliyor. Kadınları ve çocukları sığır gibi satıyor. Karaborsanın en iyi tüccarlarından biri."

Çenemi sıktım ve dosdoğru önüme baktım. Lanet olası pislik. Ben aziz değilim ama insan kaçakçılığına bulaşan herkes en ağır şekilde muamele görmeyi hak eder. Yaptığı her aşağılık hareketten pişmanlık duyacak. Benim gözetimimde kimse masumlara zarar veremez.

Ve onu istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki tüm düşüncelerimi tüketiyor. Eğer ona sahip olamazsam... eğer o kendine hizmet eden, sadist herifle birlikte olursa -

Lev konuşur. "Dahası da var. Bu konuyu kapatma Viktor ve beni dinle." Bakışlarım onunkilere kayıyor. "Üç ay önce avukatı onu çocuk pornosu bulundurmak suçlamasından beraat ettirdi ama adam suçlu. Sadece dokunulmaz. Çok fazla para ve çok fazla güç."

"Siktir," diye homurdandım.

Aleksandr son darbeyi indirdi. "Aria derinlere gömülmüş suçlamaları ortaya çıkardı. Son kız arkadaşına vahşice saldırmış. Kız kaçmak için ölü numarası yapmış ama adam onu bulmuş. , kendini karşıdan gelen trafiğe atmadan önce çenesini kırmış."

Kendimi dizginlemek için harcadığım çabayla boğazımdaki

safra yükseliyor. "Mesele ona zarar verip vermeyeceği değil,

ne zaman vereceği Viktor." "Onu takip mi ediyordun?"

Hırlıyorum. "Nerede o?"

Aleks kaşlarını çatıyor ve klavyesinde birkaç tıklama yapıyor. "Buradan iki saat kuzeyde. Mid-Hudson Köprüsü yakınlarında." Telefonuna uzanıyor ama

Mikhail'le göz temasını keserek kararın ciddiyetine işaret eder. Hızlıca arar ve oda sessizliğe bürünerek aramanın bağlanmasını bekler.

Aleksandr telefon açıldığında, "Nikko," diye söze başladı, "Ivanov'un durumunu görüşmemiz gerekiyor."

Nikko, her zaman hızlı davranarak, "Ben de bu çağrıyı bekliyordum. Git hadi."

Mikhail sözü devraldı, sesi sertti, "Lydia hakkında. Onu Viktor için güvence altına almamız gerekiyor." Onu bilgilendiriyor.

Nikko duraksıyor, özellikle Lydia'nın kız kardeşiyle olan bağları göz önüne alındığında, çıkarımları düşünürken dişliler dönüyor. "Pekâlâ, açığı görüyorum. İşleri yoluna koyacağım. Ama unutmayın, bu sadece bize borçlu olmakla ilgili değil; uzun vadede ailelerimizi hizaya getirmekle ilgili." Ivaonov'un onayına ihtiyacı var. *Pakhan*'larının ölümünden sonra yeni liderler göreve geldi ve Nikko onlarla iş ilişkisi olan tek kişi. Bu oyunu nasıl oynayacağını bilir.

Zihnim olasılıklarla dolup taşarken onlar ayrıntıları ve bunu nasıl gerçekleştireceklerini tartışmaya devam ediyorlar. Zihnimin arkasında belli belirsiz bir uğultu var, yapmak üzere olduğumuz şeye olan inançsızlığım ve Timur Yudin'i bulup yok etme ihtiyacımın bir karışımı.

Görüşme sona erdiğinde, odadaki atmosfer gerginlikten daha hesaplı bir odaklanmaya doğru kayar. Mikhail herkesin aynı fikirde olduğundan emin olmak için etrafına bakınır. "Nikko düzenlemeleri halledecek. Stratejik ve dikkatli olmamız gerekiyor. Bu sadece Viktor'un istediği şeyi elde etmekle ilgili değil, aynı zamanda kendimizi topluluk içinde olumlu bir şekilde konumlandırmak ve uzun vadeli ittifaklar sağlamakla da ilgili."

"Ve Yudin'in geri tepmesiyle uğraşıyorum," diye mırıldanıyorum.

Aleksandr başını sallayarak onaylıyor, zihni şimdiden olası senaryolarla dolup taşıyor. "Her hamleyi daha büyük bir oyunun parçası olarak düşünmeliyiz. Lydia kilit parça. Viktor sadece istediğini elde etmekle kalmaz, Lydia'nın evlilik yoluyla kurduğu bağlantı bizi güçlü bir aileye bağlar ve nüfuzumuzu güçlendirir."

Genellikle en sessiz olan Lev, bunun gerçekleştiğini görme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyor gibi görünüyor ve ekliyor: "Ve bunu temiz tutmamız gerekiyor. Yarım kalan hiçbir şey

bize musallat olur."

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Sessizce dinliyordum ama sonunda sesimi yükseltmek zorunda kaldım, sesim alçak ve düşünceli. "Bu süreçte Lydia'ya saygılı davranıldığından emin olun."

Ona iyi bakacağım. Ona çok iyi bakacağım.

Kardeşlerim, korumaları gereken hassas korku ve iyilik dengesini anlayarak başlarını sallıyorlar. Bu sadece başka bir satın alma değil; bu kişiseldi ve hassasiyetle ele alınması gerekiyordu.

Mikhail öne doğru eğilirken yüz ifadesi kararıyor, daha önceki düşüncelerimizdeki hafiflik kayboluyor. "Bunu sorunsuz bir şekilde halletmeyi amaçlasak da, Lydia'nın muhtemelen isteyerek gelmeyeceğini anlayın. Onu zorlamamız gerekecek."

Tabii ki yapmaz. Bizi ya da özellikle beni bir tehdit olarak görebilir. Son derece bağımsızdır ve ailesinin herhangi bir siyasi hamlesinde veya entrikasında kontrol edilmeye veya kullanılmaya direnir. Morozov'la nişanlandıktan sonra benimle evlenmeye zorlanmak muhtemelen onu kızdıracaktır. Benim hakkımda ne düşündüğünü kim bilebilir? Onun hakkında bildiklerime göre, kolay kolay güvenmez ve gardını neredeyse hiç düşürmez.

Bu kolay olmayacak.

Aleks gülümsüyor. "Biliyor musun... bu gerekliliği her iki ailenin de bildiği eski bir Rus kehanetiyle uyumlu hale getirebilir ve kendi avantajımıza kullanabiliriz."

Aleksandr merakla bir kaşını kaldırır. "Bir kehanet mi? Açıkla."

Mikhail başını sallıyor, dudaklarına acımasız bir gülümseme yerleşiyor. "Evet, Moskova'dan gelen aileler tarafından bilinen kehanet bir 'Bela'dan bahsediyor - bir ailenin katlanacağı büyük bir kargaşa, ancak evlilik yoluyla bir ittifak tarafından kurtarılacak. Korku ve kabullenme aşılama için yeterince belirsiz. Kehanet edilen birlikteliği reddetmenin felaket getireceğine, benimsemenin ise dengeyi ve refahı yeniden sağlayacağına inanılır."

Başımı salladım. "Bu çok saçma. Hepimiz eski kehanetlere inanmayacak kadar pragmatikiz. Hayır. Eğer Lydia'ya sahip olacaksam-" Duraksıyorum ve kendimi toparlıyorum

Devam etmeden önce birlikte. "Her şeyin açığa çıkmasını istiyorum. Nikko'nun yaptığı gibi ve aynı nedenle Ivanov ailesiyle ittifakımızı sağlamlaştırmak istiyorum." Başımı sallıyorum. "O canavara gidemez."

Onu sikmekten daha fazlasını yapacağım.

Manipölasyondan hoşlanmam ve genellikle kaba kuvveti tercih ederim. Ama bu durum hassas bir dokunuş gerektiriyor. "Ivanov'ların bizimle ittifak yapmanın sadece kaçınılmaz değil, aynı zamanda faydalı olduğuna inanmalarını istiyorum."

Başımı sallıyorum, hâlâ bunun işe yarayabileceğine, Lydia'nın... benim olabileceğine inanamıyorum.

"Peki ya işe yaramazsa?" Ses tonumu hafif tutmaya çalışıyorum, dengede duran şeyin beni yapabileceğini ya da tam anlamıyla kırabileceğini iddia ediyorum. Başarısız oldum. Sesim çatlıyor.

"İşe yarayacak," diyor Mikhail. "Sana söz veriyorum."

Nihayet Mikhail'in ofisinden ayrıldığımda yorgun ama enerjiktim.

Lydia Ivanova.

Arabayla evime gidiyorum, Manhattan sınırında yüksek bir apartman dairesine. Otomatik pilota tuğla basamakları çıkıyorum, nereye gittiğimi ya da ne yaptığımı fark etmiyorum bile.

Nikita, benim iri, kaslı Tibet Mastiffim, beni kapıda karşılıyor. Kulaklarını kaşıyorum. "Bana beş dakika ver," diyorum ona. Yürüyüşe çıkmadan önce bir dakikaya ihtiyacım var. Yatak odamın merdivenlerini ikişer ikişer çıkıyorum ve doğruca yatak odamın arka tarafına gizlenmiş dolaba doğru yürüyorum.

Anahtarı kilide sokuyorum. Kapı menteşeleri üzerinde gıcırdayarak açılıyor. Yıpranmış ahşaba yaslanıp derin bir nefes aldıktan sonra bakışlarımın topladığım her bir parçanın üzerinde dolaşmasına izin veriyorum.

Bir yıl önce spor salonundaki dolabından aldığım neredeyse boş bir *Opulence* şişesi. Birkaç ay önce annesiyle tanıştığı kafede el koyduğum ruj lekeli bir peçete. Üzerinde en basit alışveriş listelerinin olduğu defterinden yırtılmış bir sayfa. Tek kullanımlık, boş bir kahve fincanı, kenarına kalıcı kalemle adı karalanmış. Bir bilet koçanı

Amerika'da henüz genç bir kızken gizlice girdiği bir konserden. Lise son sınıftaki fotoğrafı ve internetten bulup baskıya dönüştürdüğüm daha yeni bir fotoğrafı. Yıllar önce bıraktığı *Uğultulu Tepeler* kitabını o kadar çok okudum ki sayfaları parçalanıyor.

Lydia'nın tapınağı.

Şişeyi kaldırıyorum. Baş döndürücü, yoğun koku onun imza kokusu. Kaldırıyorum ve kendime derin, temizleyici bir nefes alma lüksünü veriyorum. Sadece koklamak bile onun zihnindeki görüntüsünü canlandırıyor.

Kendimi mabedin içinde oyalanmaya bıraktım. Peçeteyi parmaklayıp dudaklarıma bastırıyorum. Alışveriş listesini okuyorum ve ezberden okuyorum.

Çikolatalı

Kahve

Portakalları

Akşam yemeği için bir şeyler

Başparmağımı kahve fincanının kenarında, dudaklarının süslediğini hayal ettiğim yerde gezdiriyorum. Hepsini saygıyla yerine koyuyorum ve onun gençlik fotoğrafına bakıp şimdiki haliyle karşılaştırıyorum.

Zamanla daha güzel, daha zarif, daha şehvetli oldu. Kıvrımlı ve gür, heybetli ama zarif. Uzun, siyah saçları dalgalar halinde dökülüyor, gözleri etkileyici ve yoğun. Kıvrımlarını vurgulayan dökümlü üstleri ve elbiseleri tercih ediyor.

Lydia.

İç çekerek her şeyi hassasiyetle yerine yerleştiriyor, kapıyı kapatıyor ve arkamdan kilitliyorum. Nikita'yı neredeyse ayaklarımın altında ezecekken bir çılgılığı bastırıyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor. "Orada olduğunu bana haber vermelisin. *Tanrım.*"

Kilitli kapıya kaşlarımı çatarak bakıyorum. Arkamı dönüp yatak odasına bakıyorum. İnanması bile zor, ama eğer bu işe yararsa... Mikhail gerçekten başarırsa

ve Lydia benim olur... Bu odaya biraz kadınsı bir dokunuşa ihtiyacım olabilir.

Ve lanet olası güvenlik önlemleri alındı.

Nikita'nın tasmaını takıp onu yürüyüşe çıkarmak için dışarı çıktığımda telefonum çalıyor.

"Zofia ile konuştuk." Zofia Ivanova, baldızım Vera ve Lydia'nın annesi, kocasının ölümünden sonra Ivanov ailesinin reisi oldu. Tüm önemli kararları o ve kardeşim Nikko verir.

"Ve?" Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, ağzım anında kuruyor.

Romanov ailesinin karargâhından birkaç mil ötedeki evimin girişinde indiğimde telefonum kardeşim Nikko'dan gelen bir aramayla çalıyor.

"Öyle mi?"

"Annesi bu fikre sıcak bakıyor ama biraz daha zamana ihtiyacım var. çalışıyorum. Bunun bir başlangıç olduğunu varsayalım ve ona göre çalışalım."

Sertçe yutkunuyorum.

"Pekala. Teşekkürler."

"Ama Yudin'i yok etmemiz gerektiğini biliyorsun Viktor. Misilleme olarak ne yapacağını biliyorsun. Arkamızda ondan tek bir parça bile bırakamayız."

Başımı salladım. "Olmuş bilin."

İKİNCİ BÖLÜM

Lydia

Nişan yüzüğümle oynuyorum, parmağında döndürüyorum ve bakıyorum. Sarı altın üzerine işlenmiş pırlantalar, tepedeki ışıkların altında parıldıyor. Bir servete mal olmuş olmalılar. Timur Yudin, yüksek zevkleri olan bir adam ve *Ledyanoye Bratstvo*'nun yüksek rütbeli bir kaptanı, ucuz iş yapmaz.

Onu beklerken karnım sinirden çalkalanıyor. Ben tek başıma sessiz bir masaya otururken yanıma yerleştirdiği muhafızlar telefonlarında geziniyor. Timur her an gelebileceğini söyledi ve bana gidip onu beklememi tembihledi. Biraz temkinli görünüyordu ama yoğun bir iş gününün ardından bu onun yapacağı bir şey değildi.

Telefonumu elime alıp arama yapıyormuş gibi yapıyorum, sonra da gizlice telefonumun kamerasını açıyorum ki kusursuz olduğumdan emin olmak için kendime bakabileyim. Timur mükemmellikten daha azını sevmez.

Kıvrımlarımı çıkaran ve gözlerimdeki yeşili vurgulayan yumuşak yeşil bir elbise giyiyorum. Makyajım kusursuz, tek bir saç teli bile yerinde değil.

Kendimi kontrol bitiriyorum ve tatmin olduğumda telefonumu koyuyorum. O geldiğinde, telefonumla ilgilenmemden hoşlanmayacaktır. Dikkatimi ona vermem bekleniyor.

Masanın üzerindeki mumun titremesi dikkatimi çekiyor. Buzlu camın arkasındaki turuncu aleve çekiliyorum. Uzanıyorum ve cilalı tırnağımın ucunu mumun tabanında gezdiriyorum. Duraklıyorum ve balmumunun damladığını fark ediyorum.

Kalbim küt küt atıyor.

Şu sahte elektrikli mumlardan değil, gerçek ateşten. Eğer bu masa örtüsünün kenarını alıp ateşe değdirirsem ne olacağını çok iyi biliyorum. Önce duman çıkarırdı.

Gözlerimi kapatıyorum ve sanki bardağın kendisi beni haşlamış gibi elimi geri çekiyorum. Stresli ya da baskı altında olduğumda zihnimin oraya gitmesinden nefret ediyorum.

Hayır.

Oraya geri dönmek için çok çalıştım ve çok uzun çalıştım. Dönemem.

Yapmayacağım.

Babam beni yatılı okula götüren arabanın arkasına bavullarımı sıkıştırırken annemin gözyaşları içinde yalvarışını hâlâ duyabiliyorum. *"Neden, Lydia? Neden yaptın bunu?"*

Sormadığı soruları da sorduğu sorular kadar net duydum.

Nerede yanlış yaptım?

Şaraptan bir yudum daha alıyorum, sadece bir ahlaksızlığı diğeriyle takas etmekten hoşlandığımın farkındayım ama umurumda değil.

Lüks restoranın etrafına bakmak için birkaç dakikamı ayırıyorum. *Le Jardin de Lumière*'e girmek zor ama heyecanlıyım çünkü adı bana çocukluğumun favorisi olan Güzel ve Çirkin'i hatırlatıyor. Kimi kandırıyorum ki? Yetişkinliğimde bile favorim. Buraya altı aylık rezervasyon yaptırmışlar ama Timur pahalı, elde edilmesi zor şeyleri seviyor, o yüzden buraya gelmek istemesi mantıklı. Ondan daha azını beklemezdim.

Arka planda sessiz enstrümantal müzik çalıyor. Masalar ince porselenler ve kristal şarap kadehleri ile sofistike bir görüntü sergiliyor. Mis kokulu, sıcak ekmek sepetine kristalize trüf tuzu ile kaplanmış ev yapımı tereyağı eşlik ediyor. *Çok lezzetli.*

Telefonum bir mesajla çalıyor. Timur olabileceğini düşünerek kalbim yerinden fırlıyor ama ekrana baktığımda iç çekiyorum.

Vera: Lydia, şimdi konuşabilir misin?

Vera kendini derslerine o kadar kaptırıyor ki haftalarca benimle konuşmuyor ve şimdi ara verdiğinde sohbet etmek mi istiyor? Ona hızlı bir yanıt gönderdim.

Şimdi olmaz, Timur'la akşam yemeğinde buluşacağım ama işimiz bitince seni ararım.

onun tanıdık sesini duyduğumda hâlâ telefonumu tutuyordum. Çabucak çantama tıktırdım.

"Lydia. Bu kadar sabırla beklediğin için teşekkür ederim." Arkamda uzun boylu ve heybetli bir şekilde duruyor, yaklaşılmaz bir güç havası var. Yüzümü dönüp

Yakışıklı nişanlısı, bir kez daha yüz hatlarının keskin ve belirgin olduğunu, yüksek elmacık kemikleri ve güçlü, temiz traşlı bir çene hattına sahip olduğunu takdir ediyor. Özel dikim takım elbisesi içinde kusursuz bir şekilde giyinmiş, kendine güvenen ve sofistike bir tavır sergiliyor, tavrı sakın ama onu tanımayanlar için göz korkutucu olabilecek buz gibi bir soğukluğa sahip. Ama ben onu tanıyorum. Hem de çok iyi tanıyorum.

Ayağa kalkıyorum ve ona gülümsememin tüm etkisini gösteriyorum. "Merhaba. Günün nasıl geçti?"

Gülümseyerek eğiliyor ve yanağımdan öpüyor. Kalbim onun yakınlığıyla çarpıyor. Timur Yudin tam bir zarafet ve incelik abidesi, kelimenin tam anlamıyla bir centilmen. Yerine oturmadan önce eli kısa bir süreliğine sırtımda duruyor. Her zaman benim için sandalyemi uzatır, bu yüzden unutmuş olması gerektiğini fark etmeden önce biraz garip bir şekilde duruyorum.

Beceriksizce önüne oturdum.

"Bu gece oldukça hoş görünüyorsunuz Bay Yudin," diyorum çapkınca. Garson yaklaştığında soğuk bir şekilde gülümsüyor.

Normalde özenli ve centilmen olan bu adamın davranışları beni hazırlıksız yakaladı. Timur garsona seslendi. *"Bonjour, je voudrais un verre de vin rouge et une sortie, s'il vous plaît."*

Garson kafası karışmış gibi görüldüğünde yüzüm kızarıyor. Timur az önce yanlışlıkla meze yerine çıkış siparişi verdi. Herkesin içinde onu düzeltmek istemiyorum ama bir hata yaptı.

Hemen düzeltiyorum. *"Je voudrais un verre de vin rouge et une entrée, s'il vous plaît."*

Garson eğiliyor ve . Timur bakışlarını öyle keskin bir soğuklukla bana yöneltiyor ki ürperiyorum.

"Bunu bir daha asla yapma," diye tersledi.

"Ne yapmayayım?" Ona şaşkınlıkla

bakıyorum. "Herkesin içinde beni düzelt."

Gülüyorum. "Timur, meze yerine çıkış siparişı verdin. Seni düzeltmiyordum, sadece emin olmak istedim-"

Eli uzanıyor ve bileğimi tutuyor. "Şimdi de bana cevap mı veriyorsun?"

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Hayır."

Bazen bana babamı hatırlatıyor ve bundan *nefret ediyorum*. Timur yakışıklı ve kibar olmasına ve bana iyi davranmasına rağmen, zaman zaman stresli olduğunda biraz soğuk davranıyor.

"Ne oldu Timur? Sıkıntılı görünüyorsun," diyorum nazikçe. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Neler oluyor?"

Başını sallıyor. "Sanırım annenle konuşmadın." Gözlerimi kırptırıyorum.

"Hayır. Neden?"

Gözlerini kaçırıyor, çenesi gergin. "Oh, göreceksin. Sipariş verdin mi?"

Neden karnım ayak parmaklarıma kadar iniyor?

"Timur. Ne oldu? Bana ne söylemen gerekiyor?"

Bakışları sertleşiyor. "Sana sipariş verip vermediğini

sordum." Başımı sallıyorum. "Hayır, seni

bekliyordum."

Bir nefes üfledi. "Tabii ki öyleydin."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Telefonum çantamda vızıldayarak çalıyor. Timur bana kaşlarını çatınca susturuyorum.

"Sorun nedir?" Kızgınlığım artarak soruyorum. Neler olduğunu bilmemek hoşuma gitmiyor ve bana yalan söylüyor gibi görünüyor.

Sadece başını sallar. "Fark etmez. Sipariş verin. Hafif bir şey, Lydia."

Yanaklarım renklendi ve aniden iştahım kaçtı. Birbirimizi sadece birkaç aydır tanıyoruz. Babamın ani ve trajik ölümünden kısa bir süre önce düğünümüzü ayarladı. Timur mükemmel bir beyefendi oldu,

özenli ve cömert, bazen biraz soğuk olsa bile. Ama daha önce hiç böyle olmamıştı. Yemek seçimlerim hakkında kesinlikle hiç yorum yapmamıştı.

Dolgun vücuduma bakıyorum, kıvrımlarımı vurgulamak için giydiğim elbiseden göğsüm dışarı taşıyor.

Kıvrımlarımı beğendiğini sanıyordum.

"Hafif bir şey seçmemi ister misin?"

Gülümsüyor ama gözleri soğuk kalıyor. "Takılıyorum. Ne istersen onu seç. Bunu biliyorsun." Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

Ne oluyor be?

"Timur," diyorum kısık bir sesle. Kim bu adam ve aslında alıştığım ve evlenmeyi dört gözle beklediğim adama ne olmuştu?

Garson elinde şarap menüsüyle geri geldi.

"Senin için endişeleniyorum, biliyorsun," diyor Timur, bir ekmeği yağlayıp yarısını tabağıma koyarken. Benim kullanacağımdan çok daha az tereyağı ve ekmeğin sadece yarısı, ama jest neredeyse tatlı görünüyor.

"Oh?" Midem sıkışırken bile bir ısırık alıyorum. Yemeğin tadı ağzımda kül gibi. "Neden?"

"Yakında evleniyoruz ve evimizi, sosyal faaliyetlerimizi ve nihayetinde çocuklarımızı idare etme sorumluluğu ağır bir şekilde sana yüklenecek. Ve sahip olduğun küçük hobiler, olabileceğini bildiğim bir eşe yakışmıyor."

Küçük hobilerim mi?

Ekmeği bırakıyorum, iştahım kaçıyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye çıkışıyorum.

"İşte yine başladın," diyor, gözleri üzerimde hararetle. "Öfkeni kaybediyorsun." Eğildi ve çenesini ellerinin arasına aldı. "Ben senin kocan olacağım. Sadece senin için endişelendiğimi ifade ediyorum Lydia. Sinirlenmene gerek yok." Sıradan bir omuz silkme hareketi yapıyor ama ses tonu hiç de öyle değil. "Ben de kendiminkini kaybetmekten nefret ederim."

Bu bir tehdit miydi?

Ona bakıyorum, çenem gevşek.

Mum aramızda titriyor. Çağırıyor.

"Bak," diyorum etrafımızdakilerin dikkatini çekmemek için kısık bir sesle. "Bu şekilde davranmana neden olacak ne oldu bilmiyorum ama birkaç kadeh içtim ve tuvalete gitmem gerekiyor. Biraz ara vereceğim ve döndüğümde medeni bir şekilde sohbet edelim, olur mu?"

Sol başparmağında benim tüm hayatım boyunca sahip olduğumdan daha fazla güç olan bir adama ültimatol vermek zor, ama bunu aştım.

Ayağa kalkıyorum ama bileğimi tekrar tutuyor, öncekinden daha sert bir şekilde.

"*Otur* Lydia." Oturmadığım zaman sesini yumuşatıyor. "Özür dilerim. İş yerinde kötü bir gün geçirdim. Otur ve bana gününü anlat."

Neredeyse beni ikna ediyordu. O kibar, ikna edici ses tonunda neredeyse beni bunun sadece bir hata olduğuna ve gerçek nişanlığımın geri döneceğine ikna edecek bir şey vardı. Ama biraz nefes almaya ihtiyacım var.

Bileğimi ondan çekerek çevredeki birkaç kişinin dikkatini çekiyorum.

"Sadece tuvaleti kullanıyorum," diyorum. "Lütfen gitmeme izin verin."

Bana doğru uzanıyor ama bir garson geliyor, bu yüzden yüzünü kurtarmak için yüzüne bir gülümseme yapıyor. Her zaman her şeyden çok dış görünüşle ilgilendiği için bir kez olsun mutlu oldum. "Git. Hemen geri gel."

Önümden bir kadın kalabalığı geçiyor. Bu fırsatı değerlendirip tam ortalarına dalıyorum ve o beni geri çekmeden tuvalete gidiyorum.

Ne oldu ve neden bu şekilde davranıyor?

Midem ve keşke ilk kez değil, sırrımı paylaşabileceğim biri olsaydı diyorum. Keşke kız kardeşimle hâlâ yakın olsaydık.

ama Şimdi Romanov ailesiyle evlendiği için bu imkansız. Timur bunu yasakladı.

Aynadaki yansımama bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Belli ki kötü bir ruh hali içinde ama daha önce hiç böyle olmamıştı.

Dudaklarıma parlatıcı sürerek yükselen sinirlerimi bastırmaya çalışıyorum.

Telefonuma uzanıyorum, Vera'yı tekrar arayabilmeyi diliyorum. Hiç arkadaşım yok ve annemle hiç yakın olmadık.

 nemli değil. Ne yani, sabırsız mıydı? Kaba mı? Bir erkeğin ara sıra sinirlenmeye hakkı vardır, değil mi? Uyanık olduğum her saat güneş ışığı saçan bir top değilim.

Şimdiye kadar bana hep iyi davrandı.

Belki de gerçekçi olmayan beklentilerim vardır. Bu bir şans. Kötü bir gece.

Her şey yoluna girecek. Dışarı çıkacağım ve çekici nişanlım benim için akşam yemeği sipariş edecek ve bu olanları unutacağız. Açlıktan  l yorum. Belki de aklımdaki şeyleri abartıyorum.

Ekrana dokunuyorum ve beş cevapsız arama ve bir o kadar cevapsız mesaja bakıyorum.

Ne oluyor be?

Kanım dondu.

Vera: Lydia, tehlikedesin. Eve gel. Senin için bir araba gönderiyorum. Gitmek zorundasın. Lütfen. Her şeyi açıklayacağım.

Eve mi geldin? Evden iki saat uzaktayım.

Tehlikede miyim? Geniş, lüks banyoya bakıyorum. Yumuşak, ortam aydınlatması altında parıldayan mermer zeminle iyi aydınlatılmıŐ. Duvarlar yaldızlı çerçeveler içinde büyük, oval őekilli aynalarla süslenmiş. Cilalı tezgahlarda taze iek demetleri var. Burada ve tehlikede olmam için fazla zarif, fazla rafine görünüyor.

Yine de kabine doğru yürüyorum ve kilidi arkamdan kaydırarak açıyorum. Çantamı açıp her zaman yanımda taşıdığım akmak ve biber gazına göz atıyorum.

Her halükarda bir koruma önlemim var. Diğer mesajlarımı kontrol ediyorum.

Lydia, lütfen beni ara. Acil bir durum var.

Sonra tanımadığım bir numaradan bir mesaj daha geldi.

Lydia, ben Nikko Romanov, kayınbiraderin. Yerinizi tespit edip sizi güvenli bir yere götürmemiz şart.

Ne haltlar dönüyor burada?

Banyonun kapısı açıldığında ve karo zemin üzerinde topuk sesleri duyduğumda sığıyorum. Ayak sesleri yaklaşırken nefesimi tutuyorum. Çantama uzanıp biber çıkarıyorum, parmağım tetikte titriyor. Ama sadece bir kabinin kapısının kapandığını duyuyorum.

Aklımı kaybediyorum.

Biber gazını yerine koydum.

Bunu gerçekte olduğundan çok çok daha büyük bir şeye dönüştürdüm. Şık bir restorandayım. Evleneceğim adamla. Vera dramatik davranıyor ya da yeni kocasından etkileniyor.

Titreyen parmaklarımla Vera'ya mesaj attım.

Tamam, oluyor?

Mesaj atmak çok fazla ve bu şekilde iletişim kurmak istemediğim bir şey. Telefonun dinleniyor mu bilmiyorum. Eve gelmen önemli, böylece konuşabiliriz. İyi misin? Güvende misin?

Göz kırpıyorum. Telefonum dinleniyor mu?

Bir tuvalet kabininde saklanıyorum. Nişanlım garip davranıyor ve telefonum güvenliğimle ilgili şifreli mesajlarla dolup taşıyor. Hayır, tabii ki iyi değilim.

Ben iyiyim, merak etme. Yemekten sonra seni ararım, tamam mı?

Telefonumu çantama atıyorum ve çıkıyorum. Kapı tekrar açılıyor, içeri ipeksi fildişi kokteyl elbisesi giymiş başka bir kadın giriyor ama ben zar zor

Onu fark ettim. Timur kapının dışında, elleri ceplerinde, duvara yaslanmış bir şekilde durmaktadır.

Ona gidiyorum.

"Yakında kız kardeşimi aramam gerekiyor. Benimle konuşması gerektiğini söyledi," diyorum çıkarken ona. Yüzündeki sıkışık ifade kaybolmuş, onun yerine Maui'de bir plajda gün batımı tonlarında bana evlenme teklif eden cilalı, medeni adam gibi görünüyor. Rahat bir nefes alıyorum.

"Oh? İlk yemeğimiz geldi. Bekleyebilir mi? Açlıktan öldüğünüzü söylemiştiniz. Yemeğimizin geri kalanının teslimatını hızlandıracağım ve erken ayrılacağız, böylece onu arayabilirsin."

Beni masamıza geri götürüyor, el ele yürürken adımlarımı eşleştiriyor. Acaba az önceki huysuzluğu hayal mi ettim? İşte birlikte olmak için sabırsızlandığım Timur bu.

"Teşekkür ederim. Benimle yüz yüze konuşmayı tercih ettiğini söyleyebilirim."

Timur eğildi ve elime uzandı. "Özür dilerim Lydia. Daha önce bu kadar kaba davran. Cehennemden bir gün geçirdim." Bana gülümsüyor, sıcak kahverengi gözlerinin kenarları kırışıyor. Yanağındaki küçük bir gamze bana doğru parlıyor. Neden bilmiyorum ama bir şey midemi bulandırıyor ve ensemden bir korku titremesine yol açıyor.

Bu Timur. Müstakbel kocam. Bana hiç zarar vermedi. Belki de içkiyi fazla kaçırmışımdır.

"Beni affeder

misin?"

"Elbette."

Telefonum tekrar çalıyor ve Timur kaşlarını çatıyor. Cep telefonlarından nefret eder ve özellikle de rahatsız edilmekten nefret eder.

"Özür dilerim. Gerçekten çok endişeli."

"Ne hakkında?" diye soruyor, bir mantar dolması alıp tabağıma koyarken. İki tane yemeyi tercih ederdim ama onun dikkati dağıldı.

"Hiçbir fikrim yok." Mantarın yanına bir rulo daha almak için uzanıyorum ama kaşlarını onaylamaz bir şekilde çatıyor.

"Ne?"

"Düğün yaklaşıyor ve sen karbonhidratlarına dikkat ettiğini söylemiştin," diyor omuz silkerek.

Yanaklarım pembeleşti. "Düşük karbonhidratlı beslenmek beni grip olmuş gibi hissettirdi. Nefret ettim."

Neden bunu ona açıklıyorum ki? Beni olduğum gibi kabul etmesi gerekmez mi?

Telefonum tekrar çaldığında Timur neredeyse apoplectic görünüyor. Gözleri beni yakıyor, yanakları kızarıyor.

"Bu da ne -"

" yok, sorun yok," diyorum ona, başımı sallayarak. "Ben kapatırım."

Yükselen sinirlerimi yatıştırmak için kadehimdeki şarabı bitiriyorum. Normal bir durumda, bana her türlü kırmızı bayrağı gönderiyor, ama biz sıradan bir durumda sıradan bir çift değiliz ve bunu iyi biliyorum.

"Sadece endişeli, güvende olmadığım ile ilgili bir şeyler söyledi."

Başını sallıyor ama çok da rahatsız görünmüyor. "Benimleyken güvendesin. Ben gelmeden önce buraya senin için bir koruma yerleştirdim. Haberleri izlemeyi bırakmalı."

"Haberleri izlemiyor."

Timur'un dudakları ince. Kendisiyle çelişilmesinden hoşlanmaz.

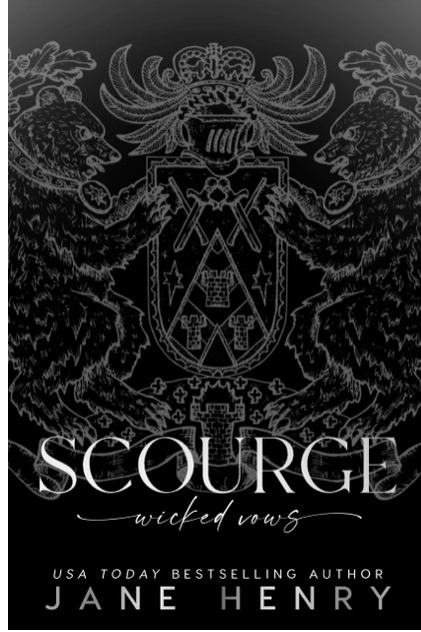
Yemeğim ağzımda çok kuru hissediyorum. Çabayla yutuyorum.

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor ve nedenini anlamıyorum. Şarabımı itiyorum. Düzgün düşünmemi engelleyecek hiçbir şey istemiyorum. Garip, garip bir gece.

Tehlikede değilim. Nişanım ve korumalarım ile birlikteyim. "Beni güvende tutacaksın, değil mi?"

Timur öne eğiliyor ve elimi tutuyor. "Elbette tutacağım Lydia. Her zaman."

'Scourgg: 6 Dark Forcgg Harriagg
Harriagg Romancg' kitabını aşağıdaki
resme tıklayarak sipariş edebilirsiniz
(6vailablg July 12, 2024):

Jane
HENRY

Koyu kolata ve ggbb renk coLggden etkilenen US6 Hoday bgstslng yazarı Jang Hgnry, shg'nnn okumayı sevddğğ şeylerr yazıyor - baskın alfa erkekler ve onları kkşşlerrne gettrmmş güçlü hgroinglerrn yer aldığı, karakter sürükleyycc, tartışmasız romantizm. Shg, Bgllg'tn bgast'ı günden bu yana aşk ve romantizmnn gücüyle büyümüş ve sonunda kendd aşk hhkayelerrnn yazmaya karar vermmşttr.

[Jane'in Bülteni Jane'in
Web Sitesi](#)

